

ယာဝိဒ်

ပုထိုးတုန်း

အိုးအိုးအိုး

ချစ်မိ....' မရေးသားခင်ကပင် ကျွန်တော် ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေ
သော အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုခေါင်းစီးကို 'တွယ်တာသမ္မု ကွယ်ရာက
အလွမ်းပြေ' ဟု ကျွန်တော်ပေးကာ မဂ္ဂဇင်းမှာ ကြော်ငြာ
ထည့်စေခဲ့ပါသည်။

ပထမအကြိမ် ဤဝတ္ထုကို စရေးနေစဉ်မှာ 'ပန်းတောမှာ
ကြွနေသည်' ဗုတိယအကြိမ် ထွက်လာတော့ ကျွန်တော်က
ခေါင်းစီးကို မကြိုက်တော့သဖြင့် 'အနွဲ့အချွဲတွေနဲ့ တကယ့်
အသည်းကိုမှယူချင်ပြန်' ဟု ပြုပြင်ပြောင်းလဲကာ 'ပန်းတော....'
စာအုပ်နောက်မှာ ကြော်ငြာခဲ့ပြန်သည်။

ယခု တတိယအကြိမ် ဝတ္ထုပြီးသည်အထိ ရေးပြီးသည့်အခါ
မှာ ပထမပေးထားသည့် ခေါင်းစီးနှစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်
မကြိုက်တော့။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ကဗျာတစ်ပုဒ်၏ ခေါင်းစဉ်ဖြစ်သည့်
'ခွန်ရက်ရဲသည်' ကို ယူကာ ဤဝတ္ထုမှာ ခေါင်းစီးအဖြစ်
အသုံးပြုလိုက်ပါ၏။

ဤ 'ခွန်ရက်ရဲသည်' ဝတ္ထုသည် လွယ်ကူချောမောစွာ
မွေးဖွားလာရသော 'ကလေးငယ်' တစ်ဦးနှင့် မတူဘဲ ညှပ်ဆွဲ
မွေးဖွားလိုက်ရသည့် 'သားငယ်' လို ဖြစ်နေမှာကို ကျွန်တော်
စိုးရိမ်နေပါသည်။ အခန့်မသင့်ပါက ကလေးငယ်မှာ ညှပ်ဖြင့်
ဆွဲရသဖြင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ ရလေမလားဟု တွေးပူမိပါ
သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... ကလေးငယ်ကို လွယ်ကူစွာ ဖွားမြင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်သော်ငြား၊ မိခင်၏အားထုတ်မှု၊ ညစ်အား နည်း၍ တော့ မဟုတ်ပါ။ ကလေးငယ်အပေါ် ထားသည့် မိခင်စိတ်နှင့် မွေးဖွားစဉ် ခံစားရသော မိခင်၏စေတနာကား စိုးစဉ်းမျှ လျော့သွားခြင်းရှိမည် မထင်ပါ။

ဤဝတ္ထု 'စွန့်ရက်ခဲ့သည်' နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဤမျှသာ ပြောလိုသည်။

(၂)

ကျွန်တော်ထံသို့ စာဖြင့် လည်းကောင်း၊ လူကိုယ်တိုင် လည်းကောင်း အကြံဉာဏ်ပေး၍ ဝေဖန်ထောက်ပြ၊ ဆုံးမ စကား ဆိုခဲ့ကြသည့် ကျွန်တော် စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်မှာ စာပြန်မရေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုး တစ်ခု တင်ရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

စာဖတ်ပရိသတ်တို့၏ ဝေဖန်အကြံပေးမှုကို လေးစားစွာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့်သာ ထိုဝန်ထုပ်ကို ပေါ့ပါးသွား လို သွားငြား ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ လုံးလုံးလျား လျား တာဝန်ကျေပြီဟု ကျွန်တော်မယူဆနိုင်ခဲ့ပါ။ အလျဉ်း သင့်သလို ပြန်ကြားသွားရန် ကျွန်တော် စိတ်၌ ရှိနေကြောင်း ကိုတော့ ကျွန်တော် ထပ်လောင်း၍ ပြောလိုပါသည်။

အချို့ စာတို့မှာ လုံးဝမပြန်လျှင် မဖြစ်သော အမေးများ ပါနေတတ်ပါသည်။ ထိုအမေးပါသောစာများကို ပြန်ကြားရန် ဟု သီးခြားခွဲထားမိလျက် ကျွန်တော်မပြန်ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ရှိပါ သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်တော် စာတစ်စောင်ပါ အမေးကို ထုတ်ပြပါမည်။

ထိုမေးခွန်းကို မေးခဲ့သော စာဖတ်ပရိသတ်အား ယခု စာမျက်နှာမှပင် ပြန်ကြားဖြေဆိုခွင့် ပြုစေချင်ပါသည်။

မောင်ရွှေစွန်၏ တိုင်ပင်အလံစိုက်ချင် (၁၉၇၁)....

ဝတ္ထုစာမျက်နှာ (၃၀၇)မှာ ပါတဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် သည် ကျွန်တော့်ကဗျာ 'အချစ်ဦး'နှင့်တူနေကြောင်း၊ မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို အကျိုးအကြောင်း သိလိုပါကြောင်း မေးထားခဲ့ ပါသည်။

ထိုမေးခွန်းကို ဖြေကြားရန် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါ သည်။ အလွန်ဖြေချင်ပါသည်။ စာမပြန်ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် သိချင်စိတ် ပိုများနေမည်ဟုလည်း တွေးမိပါသေးသည်။

တစ်သက်တစ်ခါ၊ ဇင်္ဂလ္လာတစ်ရွက်
တစ်ခက်တစ်ပွင့်၊ ငုံ့အဆင့်မို့
ရင့်လျှစ်ဝါဝါ၊ ညာတံပဲမြိတ်မြိတ်
မြိတ်ခနဲပဲကြွေကြွေ....
မြေမှာပဲရောက်ရောက်....
ဗုဒ္ဓလေးကောက်လို့
ပန်းမြောက်ကလေးပဲ မြိတ်စိုးမယ်....

ဆိုသော ကျွန်တော်၏ 'အချစ်ဦး' ကဗျာကို မောင်ရွှေစွန်၏ 'တိုင်ပေါ်အလံစိုက်ချင်' နောက်ဆုံး စာမျက်နှာမှာ ထည့်သုံးထားပါသည်။ ပြီးတော့ ဝတ္ထုဆုံးသွားပြီး အောက်မှ မောင်ရွှေစွန်ဟု ရေးထိုးထားခဲ့တာ ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသည်။ ကျွန်တော့်နာမည် မပါခဲ့ပါ။

မောင်ရွှေစွန်သည် ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီးကဲ့သို့ ရင်းနှီးချစ်ခင်ရသူထစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ အဆောင်မှာနေစဉ်က ကျွန်တော့်အခန်းမှာ အတူ လာရောက်နေထိုင်သည်အထိ ရင်းနှီးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ 'တိုင်ပေါ်အလံစိုက်ချင်' ကိုရေးတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကဗျာကို အသုံးပြုမည်ဟု သူ ပြောခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က သဘောတူ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့ပါသည်။ သူကဗျာဟုလည်း ဘယ်သောအခါကမှ သူ ပြောမည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

ဆိုသော် သူ့စာအုပ်မှာ ကျွန်တော့်နာမည်ပါမလာတော့ ပရိသတ်က တွေးစရာဖြစ်လာပါ၏။

ကျွန်တော့် 'အချစ်ဦး' ကဗျာသည် မောင်ရွှေစွန် အသုံးမပြုခင်မှာပင် ပုံနှိပ်စာလုံးအဖြစ် (၂)ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖော်ပြထားပြီးပြီ။ ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စအား စိတ်ထဲမှာပင် မထားခဲ့ပါ။

ပထမဆုံးအကြိမ်မှာ (၁၉၆၈)ခု၊ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းပါ ကျွန်တော့်ချစ်ကိုယ်တွေ့ 'မောင်မမမုန်း' တွင် အဆိုပါ 'အချစ်ဦး' ကဗျာကို ထည့်သုံးထားပါသည်။

ဗုတိယအကြိမ်အဖြစ် (၁၉၆၉)ခုနှစ်တွင် အေးဝေနှင့် အတူတူ၍ ထုတ်ဝေခဲ့သော 'နံ့သာရွှေမှုန်' ကဗျာများစာအုပ်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြထားခဲ့ပါသည်။

အစ်ကိုကြီး (ကို)ရွှေစွန်က (၁၉၇၁)မှာ ထိုကဗျာကို သူ 'တိုင်ပေါ်အလံစိုက်ချင်' ဝတ္ထု အသိမ်းမှာ အသုံးပြုပါသည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် 'အချစ်ဦး' နှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းပြီဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပြဿနာထစ်ခုကဲ့သို့ ဖန်တီးရေးသားနိုင်သော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ရှင်းလင်းတင်ပြ၍ စာဖတ်ပရိသတ်အား အသိပေးရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

* * *

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ‘ကျွန်မချစ်မိ အပြစ်ရှိသည်’ ကြော်
ငြာစဉ်က ကဗျာလေးနှင့် ထပ်တူနီးပါးတူနေသော ‘သပြေ’
မဂ္ဂဇင်းပါ ကဗျာကိုစွဲကို ပြောလိုပါသည်။

ကို(ဝင်းငြိမ်း)က သတင်းအဖြစ်ရေးစဉ်မှာ ‘သရော်’ ဟန်
ဖြင့် ရေးသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ထို ‘သရော်’ ရေး
ဟန်ကိုဖတ်ရင်း အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခု စဉ်းစားစရာ ရလာသူများ
ရှိလာပါသည်။ ကဗျာတစ်ပုဒ် မဂ္ဂဇင်းရှေ့မှာ နေရာရလာဖို့
နှစ်လမက အချိန်ယူပို့ရတာလည်း ရှိသည်ဟု ပါတော့ ပို၍
တွေးစရာဖြစ်လာသည်။

(ကျွန်တော့်ကဗျာက ဇွန်လ စပါသည်ထင်၏။ သူကဗျာက
ဩဂုတ်လ) သပြေမှာ ဇွန်လထက် စောစီးစွာက ရောက်နေ
သော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်က ယူသလို တွေးချင်
စရာပင်။

အဆိုပါ ကဗျာသည် ဇွန်လထက်စော၍ သပြေကိုရောက်
သည်ဆိုပါက ကျွန်တော် ဒီတစ်သက် စာမရေးဟုပင် လာ
မေးသူတို့ကို ပြောခဲ့မိပါသည်။ ဆောင်းပါး ပြန်ရေးပါလား
ဆိုတော့ ကျွန်တော် မရေးချင်ခဲ့ပါ။ ရေးစရာမလိုဟုလည်း
တွေးမိပါသည်။ လမ်းမှာကြုံ၍ ရပ်ရင်း ‘သပြေ’မှ အဖွဲ့သား
များကို စကားအဖြစ်တော့ ပြောမိပါသည်။

နောက်လထုတ် ‘သပြေ’မဂ္ဂဇင်း နောက်ပိုင်းနားမှာ ကျွန်
တော်ထင်သည်....ရွေးကဗျာ ပြန်ကြားချက် အောက်နားမှာ
လား အသေအချာတော့ မမှတ်မိပါ။ ပြန်ကြားချက် ပါလာ
ခဲ့ပါသည်။

အဆိုပါ ကဗျာရေးသူသည် ကျွန်တော်၏ ‘ကျွန်မ ချစ်မိ
အပြစ်ရှိသည်’ ကြော်ငြာ ကဗျာကို အပြန်အလှန် ရေးပါ
သည်ဟု သူကဗျာအောက်မှာ မှတ်ချက်ပါကြောင်း၊ အယ်ဒီတာ
အဖွဲ့မှ နေရာအခက်အခဲကြောင့် မြတ်ပစ်ခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြ
ထားပါသည်။

ဒါဆို ရှင်းနေပါပြီ....။ ရှင်းပြီဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။
သို့သော်လည်း ဖြေရှင်းချက်ရေးတာက မရှင်းလေသလား၊
ဖတ်သူများက ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဖတ်ကြပြန်သလား မသိပါ။
ကျွန်တော့်ထံသို့ စာများ ရောက်လာပြန်ပါသည်။

ကဗျာရေးသူနှင့် ကျွန်တော်က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်
အလှန် ကဗျာတွေ ရေးနေကြပါသလား။ ထိုသို့ အပြန်အလှန်
ရေးသား ဆက်သွယ် နေကြသော ကဗျာများကို အသုံးပြု
ဖော်ပြနေကြပါသလား စသည်တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လုံးဝ
မဟုတ်ပါဟုပင် ဖြေရပေမည်။

ကျွန်တော့် ကဗျာလေးကို ဖတ်ပြီး သူမှာ ‘ဝင်စားမှု’ တစ်ခုခု
ရလာလေမည်။ ထို ‘ဝင်စားမှု’ မှာ ကဗျာ ရေးဖြစ်သွားမည်။

ဖြစ်တတ်သည့် သဘောတစ်ခုဟု နားလည်ပါသည်။ ဆိုးတာကတော့ ကျွန်တော့် ကဗျာ စကားလုံးတွေအတိုင်း ဖြစ်နေခြင်းကသာ ဆိုးရွားပါသည်။ ဆင့်ပွားခံစား၍ ရေးသားခြင်းကို သဘောတူသော်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ စာသား စကားလုံးသုံးခြင်းကိုမူ မပြုမှုသင့်ကြောင်း ရိုးသားစွာ အကြံပေးချင်ပါသည်။

(၄)

နောက် ပြဿနာတစ်ခုကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုပါသည်။ လိုင်စာပေမှ ထွက်လာမည့် 'မျက်သွယ်' ဆိုသော စာရေးဆရာမ တစ်ဦး ကိစ္စ၊ 'မျက်သွယ်' ၏ ဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော်က 'အမှာ' ရေးမည်ဟု ပါတော့ ဝင်လာသောစာများ ဖြစ်ပါသည်။

(၁) 'မျက်သွယ်' ဆိုသော အမည်ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် စာပေ တစ်တိုက်တည်း ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ငြိမ်းဝေ(လှိုင်)နှင့် တုန်းကလို စာအုပ်အငှားဆိုင်များ၊ စာအုပ် အရောင်းဆိုင်များက ကျွန်တော်၏ 'ကလောင်ခွဲ' ပါ၊ 'ရဲခိုး' ပါဟု သတင်းလွှင့်ထုတ်မှုကို မဖြစ်ပေါ်လာစေရန်။

(၂) မျက်သွယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးသည် မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးစားရေးသားသည်ဟု ကျွန်တော် သိကြည့်ခြင်း။

အဆိုပါ အချက် နှစ်ချက်ကြောင့် အမှာစာ ရေးသားပေးရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက် ဆက်နွယ်နေခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

(၅)

'စွန့်ရက်ရဲသည်' ကို မဖတ်ရသေးခင်မှာပင် ကျွန်တော့် ဘေဖတ်ပရိသတ်အား ကျွန်တော် ခုက္ခပေးမိသလို လေ့ရှည်နေမိခြင်းအတွက် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘေဖတ်ပရိသတ် အကြားမှာ ဆိုဆည်းခွင့်ဟူ၍ စာမျက်နှာသာရှိပါသဖြင့် ဤစာမျက်နှာများမှ ပရိသတ်အား စကားပြောမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်သဖြင့် မဂ္ဂဇင်းမှာလည်း မရေးချင်ပါ။

အချုပ် တင်ပြလိုသည်မှာ...

(၁) မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း) ဆိုသည့် ကလောင်မှ တစ်ပါး မည်သည့်အခါမှ ကလောင်ခွဲမရှိနိုင်ပါ။

(၂) 'ရဲခိုး' ကိစ္စမျိုး ဘယ်တော့မှ အသုံးပြုမည် မဟုတ်ပါ။

(၃) ရိုးသားစွာဖြင့် ကြိုးစား ရေးသားခြင်းဖြင့်သာ မိမိ၏ လိုအပ်ချက်ကို ပြုပြင်သွားမည် ဖြစ်ပါ၍ စေတနာမဲ့စွာ ခံစားမှုမဲ့စွာ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကို 'အဖြစ်' ရေးသားခြင်းမျိုး ပြုမည်မဟုတ်ပါ။

(၆)

ကျွန်တော်သည် စာဖတ် ပရိသတ်၏ စေတနာကိုသော်
လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ 'ကဗျာဆရာ' ဆိုသော သိက္ခာကို
သော်လည်းကောင်း ထာဝရ လေးစားရိုကျိုးစွာဖြင့် ရိုသေ
စောင့်ရှောက်သွားပါမည်ဟု စာဖတ်ပရိသတ်အား အလေး
အနက် အသိပေးလိုပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်များကို ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

၁၉၉၈ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်။

ဘာသာစိတ်ကူး၊ ပန်းဝဲဖူးနှင့်
နှစ်ဦးတွေ့သလို၊ ကောင်းဆိုခဲ့
ပျားချိုနှုတ်၊ ထုံနံ့ဆွတ်ကြည်
မှီစက်ပေးခဲ့၊ ရင်ခွင်လိုအပ်
ပါးမှာကပ်ကြည့်၊ ပန်း၏အတွေ့
သူ့ရင်ငွေ့ဟု....
မတွေ့သာရက်၊ တွေ့လာခက်စဉ်
တစ်သက်မပြေ၊ တစ်စက်ကြွေသည်
မျက်ရည်နှင်းစက်၊ ပန်းပေါ်ထက်မှ
ကျွန်မပိုမိ၊ ကိုယ်တိုင်သိပြီ....
ပြောခဲ့သည်များ၊ လွမ်းကောင်းတွေ
ပန်းကြားမှာဝေ့၊ ပြန်အောက်မေ့မလား
ပန်းတွေ့လေတိုင်း ရိုးပူသည်။

ဘယ်အခါဘယ်ကာလကမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏
ဘဝတစ်ခုလုံးသည် အချစ်ဟု နှစ်နှစ် ကာကာ မယ့်
ကြည်ခဲ့။

ယောက်ျားတစ်ဦး၏ဘဝမှာ အချစ်ဆိုသည့် အရာ
သည် အပိုင်းအစမျှသာဟု ဆိုသည့် စကားကိုလည်း
ဟားတိုက်၍ ရယ်သွမ်းသွေးနိုင်ခဲ့သူ။ ကိုယ့်ကို ချစ်လှ
ပါသည်ဟု ပြောလာသမျှ စကားတို့အကြားမှာလည်း
သူတို့ဘဝ၏ အပိုင်းအစမျှသာ လေးနက်နိုင်သည့်
စကားတွေ ပြောနေတာပါပဲဟု စိတ်ထဲက တန့်န့် တွေး
နေနိုင်ခဲ့သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အစိတ်အပိုင်း
မျှသောဘဝအတွက် မိမိ၏တစ်ဘဝလုံး ပေးကာ အလဲ
အလှယ်လုပ်စရာ လိုအပ်ပါသလားဟု မာနများဖြင့်
တွေးခဲ့ဖူးသည်ပဲလေ။

တကယ်တမ်း ချစ်မိပြီဟု ဘာသာ သတိထားမိစဉ် မှာပင် သူ့ဘဝ၏ ဆံခြည် တစ်မျှင်မျှ ကျွန်မ ဖြစ်ခွင့် ကို လိုချင်တမ်းမက်စွာ စိုးရိမ် ပူပန်နေတတ်ပါသေး သည်။ ကျွန်မ၏ဘဝတစ်ခုလုံး ဖြစ်နိုင်သော အချစ်ဆို သည့် အရာကိုပေးလျက် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ဘဝ အစိတ်အပိုင်းမျှသော သူ့အချစ်ကို ပြင်းပြစွာဖြင့် လို ချင်နေမိပြန်ပြီ။

ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလွန်းသော ဘဝဆိုသည့် အရာ ၏ အပိုင်းအစတစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်ခွင့်မရှိဟု ဆိုပါလျှင်လည်း ဆံ့မျှင်တစ်စနယ် သူနှင့်တော့ ပတ်သက်၍ နွယ်နေခွင့် ကို ရလိုက်ချင်ပြန်သည်။ ခေါင်းဖြိုးလိုက်၍ ပြတ်ပါ သွားသည့် ဆံ့မျှင်တစ်မျှင်ကို သူပင်သိလိုက်မည် မဟုတ် သော်ငြား ထိုဆံ့မျှင်အဖြစ် သူနှင့်ပတ်သက်ခွင့် ရလိုက် သည်ကိုကား ကျွန်မ ကြည်နူး ကျေနပ် နေနိုင်ပါမည် လေ။

မာနနှင့် အတ္တတို့ကို ဖွဲ့ခြွေကုန်ခန်းသွားစေနိုင်သော အရာမှာ အချစ်သာဖြစ်၏ဟုလည်း ကျွန်မသိခွင့် ကြုံခဲ့ ပြီပဲ။

ရင်ထဲမှာ အနက်ရှိုင်းဆုံး စူးနစ်စေ၍ ဘဝတစ်ဆုံး တာရှည်စွာ ခံစားဖြစ်တည်စေသော ဝေဒနာကား ချစ်ခြင်းမှတစ်ပါး ရှိနိုင်ပါသေးရဲ့လားကွယ်။

နိဒါန်း

(၁)

‘ငါ ကျော်စွာကို သိပ်သတိရတာပဲ မြတ်ဇော်ရာ’
စာရင်းစာအုပ်ကို ပိတ်ရင်း လေ့မှုကို မှတ်ထုတ်ကာ ပြော
လိုက်သော မိုးမြင့်ထွန်းကို မြတ်ဇော်က လှမ်းကြည့်သည်။
တိုနေပြီဖြစ်သည့် စီးကရက်ကို ထိုးခြေရင်း နယ်မှပြန်လာသော
ဝတ္ထုစာအုပ်ပုံကို ရေတွက်နေရာမှ စားပွဲဆီ လျှောက်လာ၏။
‘ဘာလဲ အလုပ်တွေပုံလာလို့ မဟုတ်လား’
စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပါးလုံချထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။
‘မနက်ဖြန် ကားရိုက်ရှိသေးတယ်နော် အစ်ကို’

အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် မောင်အေးဝင်းက လှမ်းပြောသည်။

‘အေးပါကွာ ငါမမေ့ပါဘူး’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းက လှမ်းပြောရင်း မောင်အေးဝင်းကို ပြုံးပြသည်။

‘အဲဒီ ဝီဒီယိုကတော့ အခြေအနေ ကောင်းနိုင်တယ် စီးကရက် အသစ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူလျက် မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်သည်။

‘နေဦး...နေဦး...အဲဒီ ကားအတွက် မဂ္ဂဇင်းဆောင်းပါး တည့်မယ်ဆိုတာ ခာတ်ပုံတွေ သွားပေးပြီးပြီလား’

‘ဟာ...မင်းပြောမှ သတိရတယ်၊ ငါ လုံးလုံး မေ့နေလိုက်တာ’

ပေါင်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ရင်း မြတ်ဇော် ပြောသည်။

‘ကျော်စွာသာ ရှိရင် မင်းတော့ ကောင်းကောင်း အဆဲခံရပြီပဲ’

မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်စဉ် မြတ်ဇော်က ပြုံးပြရင်း ဆေးလိပ်ကို မီးညှို့နေလိုက်၏။

‘တကယ်ပဲကွာ...အခုလို အလုပ်တွေ ပုံလာပြီဆို ငါ့ထဲ ကျော်စွာကို သတိရတာပဲ၊ ဒီကောင်က ငါတို့ထက် လာဘ်မြင်တယ်၊ သွက်လဲသွက်တယ်၊ သူ့ရှိနေရင် တို့ ဒီလောက် မပင်ပန်းဘူး’

‘ငါ ဒါကြောင့် စောစောက ကျော်စွာကို ‘သတိရတယ် ပြောလိုက်တာပေါ့’

‘ဒီကောင် ဒီလထဲ ပြန်လာမှာနော်...’

‘အင်း...ဟုတ်တယ်၊ သူ့စာထဲမှာ ဒီလမကုန်ခင် ပြန်လာဖြစ်မယ်လို့ ရေးထားတာပဲ၊ ဒီကောင်ကတော့ အခုဆို ဩစတေးလျမှာ ကောင်းကောင်း နှပ်နေပြီပေါ့’

စီးကရက်ပြာကို လှမ်းခြွေရင်း...

‘နှပ်ပါစေကွာ၊ ဒီမှာရှိတုန်းက ဒီကောင်က အလုပ်ထဲမှာ နှစ်ပြုံး သိပ်အပင်ပန်းခံတာ’

‘အလုပ်ထဲမှာနှစ်သလို ကောင်မလေးတွေလဲ အတွဲမပျက်ပါဘူး၊ နိုင်ငံခြားမှာ ဒီကောင် ဘယ်လောက်များ မြူးနေမလဲ မသိဘူး’

မိုးမြင့်ထွန်းက မြတ်ဇော်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘မနက်ကတောင် ကောင်မလေးသုံးယောက်ဝင်လာပြီး ကျော်စွာကို မေးသေးတယ်’

မိုးမြင့်ထွန်းကို မြတ်ဇော်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

‘ငါ တွေ့လိုက်သားပဲ’

ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘အင်ကို နယ်အမှာကတ်တွေ’

ကောင်လေးတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ဝတ္ထု နယ်အမှာကတ်တွေကို စားပွဲပေါ်သို့ လာတင်သည်။

‘မောင်အေးဝင်းရေ...ဒါတွေစာရင်းလုပ်ပါဦးကွာ’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းက လှမ်းပြောရင်း အမှာစာကတ်တွေ့ဆီသို့ အကြည့်ရောက်၏။

ကျော်မိုးမြတ်စာပေဖြန့်ချိရေးဟု ရေးထားသော လိပ်စာကို လှမ်းဖတ်မိပြန်သည်။

အကြည့်ကိုလှည့်လျက် ဆိုင်ပြင်သို့ပို့စဉ် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်ပြားလေးဆီသို့ အာရုံရောက်၏။

ကျော်မိုးမြတ် စာပေနှင့် ဝီဒီယိုလုပ်ငန်း။

ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို အတွေးဖြင့် မြင်သည်။

စင်စစ် ကျောင်းပြီးကတည်းက ကျော်စွာဦးက ဦးဆောင် စတင်ခဲ့သည့် သူတို့သုံးဦးပိုင် လုပ်ငန်းကလေးဖြစ်၏။

အခုတော့ စာပေလောကနှင့် ဝီဒီယိုလောကမှာ အားလုံးက အာရုံစိုက်လာရသည့် အဓိက လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပေပြီ။

‘ကျော်မိုးမြတ်’ လုပ်ငန်း၏ ဦးနှောက်ဖြစ်သည့် ကျော်စွာဦးကို ထက်မြက်သည့် စီးပွားရေးလာဘ်မြင်သူ တစ်ဦးအဖြစ် သူတို့လောကမှ အသိအမှတ်ပြုနေကြပြီလေ။

ကျော်စွာဦးရှိနေစဉ်က ကျော်စွာဦးချပေးသည့် လုပ်ငန်းတွေကို သူတို့နှစ်ဦးက ကြီးကြပ်ရုံသာ ကြီးကြပ်ရသည်ပဲ။

ကျော်စွာဦး၏ မာမိက သူ့သားအကြီး ကျော်စွာထူးရှိရာ ဩစတြေးလျကိုလိုက်ချင်သည်မို့ ကျော်စွာဦးကို အပော်အဖြစ် ခေါ်သွားခဲ့သည်။

‘နားနားနေနေ အေးအေးဆေးဆေးနေခဲ့ပေါ့ကွာ’

ဟု သူတို့ပြောသည်။ တကယ်တမ်း အလုပ်ကပိလာပြီဆိုတော့ ကျော်စွာဦးကို တမ်းတချင်လာပြီလေ။

‘မနက်ဖြန်ရိုက်ပြီးရင် ကားရိုက်ရက်ရှိသေးလား’

မြတ်ဇော်စကားကြောင့် အတွေးပြတ်ကာ မိုးမြင့်ထွန်းက လှည့်ကြည့်ရင်း....

‘မရှိဘူးကွာ၊ မင်းသမီးက ရက်မပေးဘူးပြောတယ်’ ဟု လှမ်းပြော၏။

‘စာအုပ်ရိုက်ဖို့လဲ လောလောဆယ်မှာ မရှိသေးဘူးကွာ၊ နယ်ပို့ဖို့ပဲရှိတယ်၊ စက္ကူထုပ်တွေဘော့ မနေ့က လှောင်လိုက်ပြီ’

စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်မှာ ထိုးခြေရင်း မြတ်ဇော်က ပြောသည်။

‘ဘာလဲ မင်း နားချင်လို့လား’ မြတ်ဇော်က မိုးမြင့်ထွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ငါ တစ်ခု စဉ်းစားမိလို့ပါ၊ မင်းနဲ့ ငါ ခရီးလေး တာလေးထွက်နားရင် ကောင်းမလားလို့၊ ကြာရင် ဦးနှောက်တွေပူပြီး သေမယ်’

မိုးမြင့်ထွန်းက စဉ်းစားသလိုလုပ်ရင်း စားပွဲကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် တတောက်တောက် ခေါက်နေပြန်သည်။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းက အသံမြည်သည်။ စားပွဲစွန်းမှ တယ်လီဖုန်းကို မိုးမြင့်ထွန်းက ကောက်ကိုင်၏။

ကျော်မိုးမြတ်ကပါဟု ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်လား...အေး...အေး...ငါက စိတ်ပူနေတာ၊ မင်း
လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်လိုက်တော့ပေါ့'
ပြောရင်း ပုန်းကိုချလိုက်၏။
'ဘာလဲ'

ဟု မြတ်ဇော်က မေးသည်။
'ဟို စာမူကျပြီတဲ့၊ အေးထွန်း ပုန်းဆက်တာ'
'ဒါဆို ငါတို့ ခရီးထွက်ဖို့ ပိုအဆင်ပြေသွားပြီ မိုးမြင့်၊
တာအလုပ်မှ ကြီးကြီးမားမား မကျန်ဘူး၊ ငါတို့ ပြန်
မလာခင် ထိန်းလုပ်သွားလို့ ရနိုင်တာချည်းပဲ၊ ခရီးထွက်
မယ်ကွာ၊ ငါ ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေပြီ'
'နေပါဦး၊ ဘယ်သွားချင်တာလဲ မြတ်ဇော်'
မြတ်ဇော်မျက်နှာကို မေ့ကြည့်ရင်း မိုးမြင့်ထွန်းက မေး
လိုက်၏။

'တော့ငြိမ်းပဲ သွားတာပေါ့ကွာ'
ဟု မြတ်ဇော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

(၂)

တောင်ကြီးမြို့၊ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက်
၄၇၁၂-ပေ
လူဦးရေ (၁၀၂၉၀၉) ယောက်

တောင်ကြီးမြို့အဝင်ဆိုင်းဘုတ်ကို စိတ်ထဲက လှမ်းဖတ်ရင်း
အေးမြ လတ်ဆတ်သည့် လေကို အားပါးတရ ရှုသွင်းလိုက်
သည်။ တေးကိုတစ်ချက် ဝဲအကြည့်မှာ မိုးမြင့်ထွန်းက ကားကို
ကျင်လည်စွာမောင်းရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လေချွန်လျက်
သည်းနေတာ သိလိုက်၏။

အကြည့်ကိုဝေ့ကာ ကရင်မရေထွက်ဟုခေါ်သော ရွှေခင်း
သာဆီ ပို့သည်။

‘ဟိုတစ်ခေါက် လာတုန်းက ဒီနေရာမှာ ကျော်စွာ
စာတ်ပုံတွေ့ရိုက်တာပေါ့ကွာ’

မိုးမြင့်ထွန်းက သူ့ကို မကြည့်ဘဲပြောတာ ကြားလိုက်၏။
‘ဒီကောင်လဲ တောင်ကြီးကိုသိပ်ကြိုက်တာ၊ ဘယ်နှစ်

ခေါက် လာရလားရ မညည်းဘူး’

ဟု ပြန်ပြောရင်း ကျော်စွာဦးကို သတိတရ ဖြစ်နေမိပြန်
သည်။

‘မြတ်ဇော် ရွှေကားပေါ်က ကောင်မလေး တော်
တော်ချောတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း’

မိုးမြင့်ထွန်းစကားကြောင့် ရွှေမှ ဟိုင်းလပ်ကားနောက်ဆီ
အကြည့်ရောက်၏။

မိုးမြင့်ထွန်းက ကားချင်းနီးကပ်စေရန် အရှိန်ကိုမြှင့်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဘာမှပြောစရာမလိုတဲ့ ရုပ်ကလေးပဲ’

ဟု မြတ်ဇော်က မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဒါတောင် ထိုင်နေလို့နော်’

‘မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆံပင်ရှည်လေးလဲ မဆိုးပါဘူး’

ကားနောက်ခန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်လာသည့်
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း ပြော
လိုက်မိသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဆံပင်တိုလေးက ပိုလှတယ်နော်’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းကပြောရင်း ကားကျော်တက်ရန် လမ်း
ဘေးသွားသည်။

‘ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါကွာ နောက်ကလိုက်ရင် ကြည့်လို့
ရတာပေါ့’

ဟု မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်တော့ မိုးမြင့်ထွန်း အရှိန်ကို
လျှော့၏။

ခွဲထဲအရောက်မှာ ရွှေကားက လမ်းသွယ်တစ်ခုကို ချိုး
လှိုက်သည်။

‘လိုက်ကြည့်ချင်စိတ်တောင်ပေါက်လာတယ် မြတ်ဇော်
ရာ’

ဟု ပြောရင်း မိုးမြင့်ထွန်းက လှမ်းကြည့်၏။

‘သူငယ်ချင်း ဟိုတယ်သာ မောင်း၊ ရေစက်မကုန်ရင်
ပြန်တွေ့လိမ့်မယ်’

ရယ်ပြောပြောကာ မြတ်ဇော်က မိုးမြင့်ထွန်း ပခုံးကိုပုတ်
လိုက်သည်။

သူတို့ ကားလေးက တောင်ကြီးဟိုတယ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေး
၏။

(၃)

ကြိုတင်၍ ဖုန်းဆက် ဘွတ်ကင်လုပ်ထားသဖြင့် အခန်း
အဆင်သင့်ရသည်။ ကိုကျော်စွာဦး မပါဘူးလားဟု ဧည့်ကြို
တစ်ယောက်က မေးသဖြင့် သူ နိုင်ငံခြားမှာ ရောက်နေကြောင်း
ပြောရသေးသည်။

‘ရောက်ရာအရပ် သူ့အသိချည့်ပဲ’

ဟု မြတ်ဇော်က အခန်းဆီလျှောက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ဒီကောင်က တစ်ခါတော့ရင် မမေ့အောင် လုပ်တတ်
တယ်ကွ’

နောက်မှ လိုက်လာသည့် မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောသည်။ ဘယ်
ဘက် အောက်ထပ်ဆီသို့ ချိုးကျေ့လျက် အခန်းနံပါတ်ကို
ရှာ၏။

‘ဒါကြောင့် ကောင်မလေးတွေ ခွဲထားနေမယ်’

အခန်းနံပါတ်ကို မှော်ကြည့်လျက် ပြောလိုက်ကာ မြတ်ဇော်
က ရပ်၏။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ ခရီး
ဆောင် အိတ်တစ်လုံးစီသာ ပါသည်မို့ ပစ္စည်းက ထွေထွေ
ထူးထူး သယ်စရာမရှိ။ အခန်းထောင့်က ခုံပုလေးပေါ်မှာ
အိတ်တို့ကို တင်လိုက်သည်။

‘အခန်းက ကျယ်သားပဲနော်’

တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်နှစ်လုံး၊ အဝတ်စီရိုနှင့် စားပွဲတစ်
လုံး၊ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နိုင်သည့် ခုံနှစ်လုံးပါ အခန်း
ကို ဝေ့ကြည့်လျက် မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်သည်။ မြတ်ဇော်က
ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ပစ်လှဲလိုက်စဉ် မိုးမြင့်ထွန်းက ရေချိုး
ခန်းကို ဖွင့်ဝင် မျက်နှာသစ်လိုက်၏။

ဆောင်းမဝင်သေးပါဘဲ အေးစိမ့်စိမ့် တောင်ကြီးရာသီကို
သတ်ပြုလိုက်မိပြန်သည်။

‘ရေချိုးလိုက်ရင် လန်းသွားမယ်’

ရေချိုးခန်းက ထွက်လာသည့် မိုးမြင့်ထွန်းကို မြတ်ဇော်
လှမ်းပြော၏။

‘ရေနှေးပိုက်လဲ ကောင်းတယ်ကွ’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောရင်း စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်သည်။

‘အတော်ပဲ ဒါဆို ငါ့ရေချိုးလိုက်မယ်’

အိပ်ရာပေါ်က ထရင်း မြတ်ဇော်က ပြောသည်။
မိုးမြင့်ထွန်းက အခန်းပြင် ရှခင်းကို ဝေးကြည့်နေဆဲ။

* * *

ရေခိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ညနေ ငါးနာရီကျော်
ပြီ။ နေအကွယ်မှာ အအေးခတ်ကပို၍ အတင့်ရဲစွာ ဝင်ရောက်
လာဟန်တူ၏။ လိုက်ဂျက်ကက်ကို ဝတ်ထားရာမှ မိုးမြင့်ထွန်းက
ချွတ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ... ဒါနဲ့ မရဘူး မဟုတ်လား’

ဟု မြတ်ဇော်က လှမ်းမေးသည်။

‘မရဘူးကွာ၊ အပြင်မှာဆို ပိုအေးမယ်’

ပြောလျက် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက ဂျာကင်အထူကို ထုတ်
ထူလိုက်၏။

‘ထမင်းစားဖို့ကတော့ စောနေသေးတယ်’

အခန်းတံခါးပိတ်ရင်း မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်သည်။

‘မစားသေးဘူးလေ၊ ခုနစ်နာရီလောက်မှ စားတာ

ပေါ့၊ မြို့ထဲ တစ်ခေါက်ထွက်ကြည့်ရအောင်’

‘ကားနဲ့သွားမှာလား’

'အနီးလေးပဲကွာ ခြေကျင်လျှောက်တာပေါ့'
အဆောက်အဦ အပြင်ရောက်တော့ ခပ်စိမ့်စိမ့် အအေး
သည် အနွေးထည်ကိုဖောက်လျက် ဝင်သည်။

မျက်နှာစာမြက်ခင်းမှာ ခေတ်ပုံလာရိုက်သူများ၊ အပန်းဖြေ
ထိုင်နေသူများကို မတွေ့ရတော့။

ညှို့ဆိုင်းထုသိပ်သောသစ်ပင်ကြီးတွေဆီသို့ အကြည့်ရောက်
ရင်း လျှောက်သည်။

လမ်းမပေါ် ရောက်အောင် အတော်လေး လျှောက်ရ
သည်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေ ပြည့်နေသော
ခြံကျယ်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်နေရသည်မို့ ရန်ကုန်ဝန်းကျင်နှင့်
ဆန့်ကျင်စွာ ခံစားရသေးသည်။

'တောင်ကြီးကိုယ်စားလှယ်ဆီ သွားမလား'
'မေ့လားစမ်းပါ ဖြတ်ဇော်ရာ၊ သူ့ဆီ သွားမှတော့
ငါတို့ အပန်းဖြေဖို့လာတာ ဘာထူးတော့မှာတဲ့လဲ၊
မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူ့ဆီရောက်ရင် ဘယ်စာအုပ်
အခြေအနေက ဘယ်လို၊ ဘယ်ဗီဒီယိုကိစ္စက ဘာ
ပြောတော့မှာပဲ၊ ပြီးရင် ငါတို့ကို သူ့တာဝန်ယူ ကျွေး
မွေးလိုက်ပို့နဲ့ အလုပ်သင်တော့ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်သွား
တော့မယ်၊ အလုပ်တွေ အကြောင်းကလဲ ခေါင်းထဲ
ဝင်လာတော့မယ်'

အတုယှဉ်လျှောက်ရင်း မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်သည်။
'အေး.....မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်ပါဘယ်'

'ဒါလဲ ကျော်စွာဆီက ရတဲ့ အကျင့်ကွ၊ ဒီကောင်နဲ့
ငါက ခရီးအတူသွားတာ များတယ်၊ ခရီးသွားဟန်လွဲ
အလုပ်လုပ်တယ် ဆိုတာကို ကျော်စွာ ဘယ်တော့မှ
လက်မခံဘူး၊ ခရီးသွားတဲ့အချိန်မှာ အလုပ်အကြောင်း
ဒီကောင် ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးကွ၊ မေ့ကိုထား
တယ်၊ ပြီးတော့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေကို ရှောင်
တယ်၊ သူ့ဘာသာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အချိန်ဖြုန်း
တယ်'

ရှေ့နားမှာ ရုပ်ရှင်ရုံကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ အနွေးထည်ဝတ်
လျက် လူးလာလျှောက်နေသူ ပိုများလာပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှာ ညဈေးကို ရောက်တော့မည်။

'ဈေးထောင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရအောင်'
'ထမင်းနဲ့ နီးနေမလား'
ဟု မြတ်ဇော်ပြော၏။
'ရပါတယ်ကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ပဲဟာ'
ပြောရင်း လမ်းကိုဖြတ်ကူးလိုက်၏။

(၄)

‘ကျော်စွာက ပေါက်ကရ သိပ်စားတဲ့ကောင်၊ ဒီလို
သားသားနားနားမှာစားတာနည်းတယ်၊ လမ်းဘေးက
ဆိုင်မှာ ထိုင်စားရတာကို ပိုသဘောကျတယ်ကွ။ ဒေသ
အစားအသောက်ကို ရောက်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ လိုက်
စားတယ်’

ဟိုတယ် ထမင်းစားခန်းမှာထိုင်ရင်း မိုးမြင့်ထွန်းက ပြော
ကြသည်။ လာချပေးသည့် ကြက်သား ချိုချဉ်ပွဲကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း မြတ်ဇော်က နားထောင်၏။

၃၆ မောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း)

‘ဒီအစားအသောက်တွေက ရန်ကုန်မှာ အချိန်မရွေး စားနိုင်တာပဲတဲ့။ ဒေသ အစားအစာဆိုတာ ရောက် တုန်းစားရတာလို့ ဒီကောင် အမြဲပြောတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကောင်က တစ်မျိုး၊ ရှမ်းထမင်းချဉ်ဆိုရင် ဒီကဟာပဲ သူစားတယ်။ ကြိုက်တယ်။ ရန်ကုန်က ရှမ်းဆိုင်တွေမှာ သူမစားဘူး’

နောက်ထပ် လာချပေးသည့် ဟင်းတစ်ပွဲကို ရွှေတိုးရင်း မိုးမြင့်ထွန်း စကားဆက်၏။

‘ဒီကောင်က တချို့နေရာတွေမှာ သိပ်ကြီးကျယ် တယ်။ သိပ်မဟာဆန်ချင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါက တော့လဲ ဖြစ်သလို နေတတ်ပြန်ရော’

မိုးမြင့်ထွန်း စကားအဆုံးမှာ မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်၏။ ‘အပေါင်းအသင်းအပေါ်မှာတော့ အတော် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ကောင်။ အနဲ့ အတာလဲခံတယ်’

ပြောရင်း ဇွန်းခက်ရင်းဟို့ကို ပဝါဖြင့် သွတ်နေလိုက် သည်။ ပြီးတော့ မြတ်ဇော်အတွက် ဇွန်းခက်ရင်း တစ်စုံကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

‘ဟေ့ကောင်...ရော့လေကွာ၊ ဘာငေးနေတာလဲ’

အဝင်ပေါက်ဆီကို လှမ်းငေး စူးစိုက်ကြည့်နေသော မြတ် ဇော်ကို ပြောလိုက်၏။

‘ဟိုချာတိတ်မလေးတွေ မိုးမြင့်’

မြတ်ဇော် စကားအဆုံးမှာ ခေါင်းကိုငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟိုင်းလပ်ပေါ်က ချာထိတ်မတွေပဲ’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်း နှုတ်မှထွက်သွားသည်။

‘ဣန္ဒြေရရ နေစမ်းပါကွာ၊ မင်းဟာကလဲ’

မြတ်ဇော်က သတိပေးလိုက်တော့ မိုးမြင့်ထွန်း မျက်နှာ ပြန်လှည့်လာပြီး....

‘တကယ်ချောတာကူနော်၊ ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိ ဘူး’

ဟု ပြောရင်း အကြည့်ကို ဘေးမျက်စောင်းထိုး စားပွဲဆီ ခို့၏။ သူတို့နှင့် မျက်စောင်းထိုး စားပွဲမှာ ချာထိတ်မ သုံး ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆံပင်တိုတိုနှင့် မျက်နှာ ဝင်းမွတ်ဖြူသန့်နေသော ကောင် မလေးက သူတို့ကို မျက်နှာပေး ထိုင်သဖြင့် မိုးမြင့်ထွန်းအကြည့် က ထိုမျက်နှာမှ ခွာမရအောင် ဖြစ်နေပြန်၏။

သွယ်မြင့်သောအရပ်နှင့် လိုက်လျှောက်လှမ်းစွာသော ကိုယ် ခန္ဓာ တည်ဆောက်မှု အလှသည် စွဲခက်ချင်စရာဟု မိုးမြင့်ထွန်း သင်၏။ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုခုကို ပုံမှန်ပြုလုပ် တည်ဆောက်မှ ခိုင်သည့် ပြေပြစ်မှု အချိုးအစားဟု သူ ထင်မိသေးသည်။

၃၈ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

‘အစက တွေ့တာ နှစ်ယောက်၊ အခု သုံးယောက်ဖြစ် သွားတယ်’

ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်လျက် မြတ်ဇော်က ပြောတော့ မိုးမြင့် ထွန်းက မြတ်ဇော်ဆီ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ပြောင်းရင်း....

‘ကားခေါင်းခန်းကပါတဲ့ တစ်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့ကွ’ ဟု ခပြောသည်။

‘အေး.... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ မေ့သွားတယ်’

‘ဒီလောက် ပြည့်စုံတဲ့အလှကို ငါမတွေ့ဖူးသလိုပဲ’

‘မိုးမြင့်ထွန်း မင်းတော့ [သွားပြီထင်တယ်’

ဟု ရယ်ရင်း ပြောတော့ မိုးမြင့်ထွန်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဇွန်းခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

‘ဟိုတယ်တစ်ခုတည်းမှာ နေကြတာပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းအတွက် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်သွားဖို့ အခွင့်အရေးရှိမှာ ပါ’

ဟင်းကို လှမ်းယူရင်း မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်၏။

‘ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ငါတို့က ကျော်စွာလို ပါရမီမပါဘူးကွ’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းက ပြန်ပြောလိုက်ရင်း ကောင်မလေး စားပွဲ ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

(၅)

‘ဟေ့ကောင် နားငြီးလာပြီကွာ၊ ငါ့လဲ အကန်းမှ
မဟုတ်တာ၊ မြင်ပါတယ်ကွ’
မြတ်ဇော်က ခုတင်ပေါ်မှ လှမ်းပြောလိုက်၏။
‘သိပ်ပြီး ပြေပြစ်လွန်းပေမယ့် မပူလောင်စေတဲ့ အလှ
ကွ၊ သီလား၊ မျက်နှာရှင်းရှင်းလေးနဲ့ မျက်ဝန်းပြာပြာ
တောက်တောက်ကလေးက နူးညံ့အောင် လုပ်ပေး
ထားသလိုပဲ’

မိုးမြင့်ထွန်းကတော့ ချာတိတ်မ၏ အလှူအပကို ဖွဲ့ပြနေဆဲပင်။

‘မနက်ဖြန်တော့ ငါ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖြစ်အောင် ဖွဲ့တော့မယ်ကွာ’

‘တကယ်ပဲလား’

‘တကယ်ပဲ မြတ်ဇော်၊ ငါ ကြိုးစားကြည့်မယ်’

မြတ်ဇော်က ပြုံးပြီး နားထောင်ရင်း ဘာမှ စကားမပြန်။

‘ဘာလဲ၊ မင်းက မယုံဘူးလား’

‘မင်း သူ့ကို ချစ်သွားတာလား မိုးမြင့်၊ မင်းက ဘယ်မိန်းကလေးမှ ဒီလိုမပြောမဆိုဖူးတော့ ငါအံ့ဩနေမိတာ အမှန်ပဲ’

လှဲနေရာမှ လူးလဲထကာ မွေ့ရာပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း မြတ်ဇော်က မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒါ ငါမသိဘူး၊ ငါမှမချစ်ဖူးတာ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ကို ငါ ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ’

‘ဘာလဲ’

‘အချစ်ဆိုတာကို ငါ မယုံဘူး ဆိုတာလေ’

‘ဒါဆို မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ကြိုက်တာ’

‘ကြိုက်ရုံနဲ့ကွာ’

ထရပ်ပြီး ဘေးစားပွဲပုလေးပေါ်မှာ တင်ထားသည့် စီးကရက်ကို ယူလိုက်သည်။

‘ငါက အလှူအပ ပစ္စည်းလေးတွေဆိုရင် ကြိုက်တတ်တယ်၊ ဝယ်ပြီး သိမ်းထားချင်တယ်၊ အခုလဲ အဲလိုပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေး ငါ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ငါစိတ်ထဲမှာ လိုချင်တပ်မက်မှု ဖြစ်လာအောင် မကြုံဖူးခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ငါလိုချင်တယ် မြတ်ဇော်’

‘ခုကွဲပဲ မင်းတော့ ရှုံးပြီလား မိုးမြင့်၊ ငါ ကျော်စွာ့ကို ခေါ်ပြလိုက်ချင်တယ်’

‘ဒီကောင်လဲ မချစ်တတ်သေးပါဘူး မြတ်ဇော်ရာ၊ ဒီကောင် ကောင်မလေးတွေ ထည်လဲ့ တွဲနေပေမယ့် ချစ်တယ် တစ်ခါမှ မပြောဖူးသေးဘူးတဲ့’

‘ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ မတူတာရှိတယ် မိုးမြင့်’

‘ဘာလဲ’

စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ ပြီးမှ မိုးမြင့်ဆီ အကြည့်စူးစိုက်ရင်း....

‘ဒီကောင်က အချစ်ဆိုတာကို တကယ်ယုံတဲ့ကောင်၊ မင်းလို အချစ်ကို မယုံတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက အချစ်ကို ယုံလွန်းလို့ သူချစ်တဲ့သူကိုမှ ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောချင်တာတဲ့၊ တွေ့တဲ့ ကောင်မလေးတိုင်းကို ပြောရင် အဲဒီ အချစ်ဆိုတဲ့ စကား ပေါ့သွားမှာ စိုးလို့တဲ့’

စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

မိုးမြင့်ထွန်းက အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။

‘အလကားပါကွာ၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ တပ်မက်ကြမယ်၊ လိုချင်လာကြမယ်၊ ဒါနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား’

‘ခံစားမှုတို့ နှလုံးသားတို့ မင်း ဘယ်သွားထားမလဲ’

‘ခံစားမှု ဆိုတာကတော့ လူတိုင်း ရှိတာပေါ့ကွာ၊ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာနဲ့ပတ်သက်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လောကဓတဏှာနဲ့ ကြုံရင် ခံစားကြရမှာပဲ၊ ဒါခံစားမှုမဟုတ်လား၊ အနိမ့်ဆုံးကွာ ကောင်းတာ ကြားရရင် ကြည့်နူးကျေနပ်တဲ့ ခံစားမှုမကောင်းတာ ကြားရရင် ဝမ်းနည်းခံပြင်းတဲ့ ခံစားမှု’

‘ဟေ့ကောင် မင်းပြောနေတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဆို လိုတာက အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ နှလုံးသား ခံစားမှုကို ပြောတာ’

မိုးမြင့်ထွန်းက ခေါင်းကို ယမိုးခါသည်။

‘ငါမယုံဘူး မြတ်ဇော်၊ ဘာ ပိုထူးမှာတဲ့လဲကွာ၊ အရုပ် လှလှလေး တစ်ခုကို ငါ သိပ်လိုချင်တယ်၊ ငါဝယ်နိုင် လို့ ရရင် ငါ ကျေနပ်ကြည်နူးမယ်၊ မရရင် ငါ ဝမ်း နည်းပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ်၊ တော်တော်ကြာတော့ ပျောက်သွားပြီး နောက်တစ်ခုခုကို ငါ ထပ်လိုချင်လာ မယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ အခုရော ဘာထူးလဲ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုလဲ ဒီလိုပဲ နေမှာပေ?’

မိုးမြင့်ထွန်းကို ကြည့်ရင်း စီးကရက်ကို ဖွာသည်။

‘မင်း အယူအဆကြီးက မဟုတ်သေးပါဘူး မိုးမြင့်ရာ၊ ငါ တစ်ခုပြောမယ် မင်း အဲဒီ ကောင်မလေးကို ရချင် ရမယ်၊ ဒါပေမယ့်မင်း သူ့အချစ်ကို ရရှိတော့ မလွယ် ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင်က သူ့ကို အချစ်ပေးမှာမှ မဟုတ်တာဘဲ’

‘သူ့ကို ငါလိုချင်လို့ ရရင် ငါ ကျေနပ်မှာပဲ ထင်တယ်၊ သူ့အချစ်ကို ငါမရရင်လဲ နေလေ၊ အချစ်ဆိုတာကို ငါက ယုံမှမယုံတာ၊ ငါ မယုံတာကြီးကို ငါလဲ မလို ချင်ဘူး’

‘အေးပါ မင်းစကား မင်းမှတ်ထား မိုးမြင့်၊ ငါလဲ ဒီကိစ္စတွေကို ဒီထက်ပိုပြီး မရှင်းတတ်ဘူး’

ပြောပြီး စကား အပြတ်မှာ ပြာခံခွက်ထဲသို့ စီးကရက်ကို ထိုးခြေလိုက်၏။

‘မသိဘူးကွာ၊ ငါကတော့ ရုပ်ဝတ္ထုတွေပေါ်မှာ မှုတည်တဲ့ လက်တွေ့ကျကျကိုပဲ ပိုပြီး သဘောကျတယ်’

မိုးမြင့်ထွန်းကို ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ရင်း မြတ်ဇော်က စကား မဆက်တော့။

(၆)

မနက်စောစောကို စားသောက်ခန်းမှာ စားတော့ မိုးမြင့်
ထွန်းက ခေါင်းငုံ့ဝှေ့ဝဲလျက် ရှာသည်။

‘ရှာမနေနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ အိပ်ရာထတာ နောက်
ကျနေတာပဲ။ ဒီအချိန်ဆို စားပြီး သွားလောက်ပြီ’
ဝင်ထိုင်ရင်း မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်၏။

‘အေးကွာ၊ ရာသီဥတုက အေးတော့ အိပ်ကောင်း
ကောင်းနဲ့ အိပ်ပျော် သွားတယ်။ ခိုင်းနင်းရွမ်းက
စောင့်ဖို့ကို ညက ငါသတိရသေးတယ်’

၄၈ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

‘အခုတော့ အပြင်ထွက်သွားလောက်ပြီ၊ မင်း စိတ်
လျော့လို့ကတော့’

မြတ်ဇော်က နောက်လိုက်၏။

‘မြို့ထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဈေးထဲမှာဖြစ်ဖြစ် ဆိုချင်ဆိုနိုင်တာပဲ
ဟုတ်ဘူးလား’

‘မင်း စိတ်ချမ်းသာသလို တွေးပေါ့ကွာ’

ဟု မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်သည်။

ရောက်လာသည့် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို လှမ်းယူလျက် ဓား
ဖြင့် ထောပတ်သုတ်လိမ်းသည်။

မိုးမြင့်ထွန်းက အကျရည်များများကို သူ့လက်ဖက်ရည်
ပန်းကန်ထဲမှာ ဝှဲထည့်ပေးလိုက်၏။

‘တော်ပြီ သကြားထည့်နဲ့’

နို့ထည့်ပြီးတော့ မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်သည်။

‘ကျော်စွာကတော့ နို့တောင်မှ ထည့်ချင်မှထည့်တော့
တယ်၊ လက်ဖက်ခြောက် အကျရည်တွေကို ရေသောက်
သလို သောက်တတ်တဲ့ကောင်’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းကပြောရင်း သူ့အတွက်ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုး
ပေးသည်။

‘ဒီကောင်က လက်ဖက်ရည်ဂျိုးပဲ’

ဟု မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်၏။

* * *

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးတော့ စားသောက်ခန်းမှ ထွက်
ခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ကြိုကောင်တာမှာ သော့ကိုအပ်ပြီး ဟိုတယ်
အပြင်ကို ထွက်လိုက်၏။

နေရောင်နုနုကို လှမ်းမြင်နေရသော်လည်း အအေးဓာတ်
က ရှိနေဆဲပင်။

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း...မိုးမြင့်’

‘ချာတိတ်မတွေ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာပဲ’

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ရင်း ကြည့်နေမိကြ၏။

‘ဟို တစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံဆရာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တွေ့
လား အနားမှာရပ်နေတာ’

အနားမှာ ရပ်နေသည့် အမျိုးသားတစ်ဦးကို မေးဝေါပြ
ရင်း မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောသည်။

‘မြတ်ဇော်...ငါ အကြံတစ်ခုရပြီကွ’

‘ဘာလဲ’

မိုးမြင့်ထွန်းမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မေး၏။

‘ငါတို့ နောက်တင်မယ့် စာရေးဆရာမရဲ့ မျက်နှာပုံးနဲ့
ဝေါလ်ရို အတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ သွားပြောကြရ
အောင်’

မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်သည်။

‘အပန်းဖြေ လာတာပဲကွာ၊ အလုပ်ကိစ္စ ခေါင်းထဲ မထည့်စမ်းပါနဲ့’

‘ဟာ...ကွာ၊ မင်းကလဲ နောက်ပြန်ပြီ’

မိုးမြင့်ထွန်းကရယ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

‘ဘယ်လို နေမလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

ဟု သူ့ဆီက အကြံဉာဏ်ကို မိုးမြင့်ထွန်းက တောင်းပြန်သည်။

‘မင်းက တကယ်လုပ်မလို့လား?’

‘ဘာလဲ...တကယ်သွားပြောမလား မေးတာလား?’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက သူ့ပုံနဲ့ တကယ်သုံးမှာလား မေးတာ’

‘ဘာလို့ မသုံးရဲရမှာလဲကွ၊ သူများတွေလဲ ဒီလိုပဲ သုံးနေကြတာပဲဟာ၊ ကောင်မလေးက ဓာတ်ပုံထဲမှာလဲ လှမှာပါကွ’

‘ကျော်စွာကတော့ ကြိုက်မယ် မထင်ဘူးမိုးမြင့်၊ စာရေးဆရာမ တင်တာတောင် အောင်မြင်ရင် အောင်မြင်၊ မအောင်မြင်ရင် ဒီကောင်ငါ့တို့ကို ပြောလို့မယ်’

မိုးမြင့်ထွန်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ စကားရပ်သွားသည်။

‘ဒီကောင်ကတော့ စာပေသိက္ခာတွေ့တာတွေ သိပ် ဦးစားပေးတဲ့ ကောင်ပဲကွာ၊ အခုလို ကောင်မလေး လှလှ ဝေါလ်ရှိနဲ့ ကြော်ငြာတာတို့ ဘာတို့ ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ သူများ နည်းတူ လုပ်ကြည့်တာပေါ့’

မိုးမြင့်ထွန်းက ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေသည့် ကောင်မလေးတွေ ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုလဲလုပ်ကွာ၊ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊ မင်းဝင် ရောချင်လို့ လုပ်လိုက်တာပါလို့ပြောလဲ ဒီကောင် နားလည်မှာပါ’

‘ဒါဆို...ကင်မရာသွားယူကွာ’

‘ဟေ့ကောင်...မိုးမြင့် သိပ်မလောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သူတို့ကို အကျိုးအကြောင်းအရင်သွားပြောမယ်၊ သူတို့က အိုကေဆိုမှ ကင်မရာယူတာပေါ့၊ အခန်းထဲ သွားယူတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူးကွ’

မိုးမြင့်ထွန်းက ပြုံးရင်း....

‘ဆောရီးသူငယ်ချင်း၊ ငါလောသွားတယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

‘လာ သွားပြောမယ်၊ ဟိုရောက်ရင် မင်းဘာသာကြည့်မြော၊ ငါအနားမှာ ရပ်နေမယ်’

ပြောရင်း ဟိုတယ်ရှေ့တည့်တည့်မှ အုတ်လှေကားလေးဆီ
ထွောက်သည်။

အုတ်လှေကားမှ မြက်ခင်းကို အဆင်းမှာ....

‘မင်းကလဲ ဝင်ပြောဦးမှပေါ့ကွ’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်တော့ မြတ်ဇော်က ကြည့်
ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ပြောရမှာ မင်းကြောက်နေလို့လား’

* * *

‘ကျွန်တော်တို့က အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းပြော၏။
ချင်လို့ပါ’

ခာတ်ပုံရိုက်ပြီး သူတို့လူစု ရပ်နေသည့်နေရာသို့ သွားရင်း
အနားရောက်တော့ မိုးမြင့်ထွန်းက စကားစသည်။

‘ရှင်’

ဟု နှုတ်က အာမေဍိတ်သံ ထွက်လာသည်။

ပြီးတော့ အားလုံးအကြည့်က သူတို့နှစ်ဦးထံ ရောက်၏။

‘ဒီလိုပါ....ကျွန်တော်တို့က ကျော်မိုးမြတ် စာပေနှင့်
ဝီဒီယိုလုပ်ငန်းကပါ။ ဒီက ညီမကို စာအုပ်တစ်အုပ်ခန့်
အဖုံးနှင့် ဝေါလ်ရှိအတွက် ခာတ်ပုံ ရိုက်ချင်ပါ။
အဲဒါကူညီနိုင်မလားလို့ပါ။ ဒါ ကျွန်တော်တို့လှ
လိပ်စာကတ်ကလေးပါ’

‘ကျွန်မကို ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို လှမ်းပေးရင်း မိုးမြင့်ထွန်းက
ပြောလိုက်၏။

‘ဟာ....နန္ဒာ နှင့် ဖြစ်ချင်တာတွေ လမ်းစပေါ်ပြီပေါ့’

ဟု ဆံပင်အရှည်နှင့် ကောင်မလေးက ဝမ်းသာအားရ

ပြော၏။

‘ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းက သူငယ်ချင်း သုံးယောက်
ဦးစီးပြီးလုပ်တာပါ။ သူက မိုးမြင့်ထွန်း၊ ကျွန်တော်က
မြတ်ဇော်ပါ။ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းက ကျော်စွာတဲ့။
နိုင်ငံခြား ခဏရောက်နေပါတယ်’

မြတ်ဇော်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘ဘယ်စာအုပ်အတွက်ပါလိမ့်’

သူတို့နှင့် ပါလာသူဟု ထင်သော အမျိုးသားက ဝင်မေးလိုက်သည်။

ရင် ‘ကျွန်တော်တို့တိုက်က နောက်ထပ် စင်တင် ကလောင် ရှင်တစ်ယောက်ပါ။ အမျိုးသမီးပဲပေါ့။ သူ့စာအုပ်မှာ အဖုံးနဲ့ ဝေါလီရှိသုံးဖို့ လိုက်ဖက်မယ့် မော်ဒယ် ရှာနေတာ ကြာပါပြီ။ ဒီက ညီမကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ သဘောကျတာနဲ့’

‘နန္ဒာ နှင့် စဉ်းစားလေ’

ဟု အမျိုးသားက နန္ဒာဆိုသည့် ဆံပင်တိုတိုကောင်မလေး အက်လှည့်ရင်း ပြောသည်။

‘ဟာ...တာစဉ်းစားရမှာလဲ ထွန်းထွန်းကလဲ’

ဟု ဆံပင်ရှည်က ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်သားပဲ။ နန္ဒာက သူ့မှာ ရည်မှန်းချက်ကိုရှိစေတာ။ ဒါ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ပဲပေါ့’

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း ဝင်ပြောပြန်သည်။

‘နေကြပါဦးဟာ’

ဟု နန္ဒာက ဝင်ဟန့်သည်။

‘ကဲ...နောက်မှ နင့်ဘာသာပြော ငါမိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်။ ကျွန်တော်က ထွန်းထွန်း၊ ဒီတောင်ကြီးကပဲ။ ဒါက ဝါဝါလှိုင် ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး’

‘အရေးထဲ ကြားနေပြန်ပြီ’

ဟု ပခုံးပေါ် လက်တင်ရင်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သော ထွန်းထွန်းကို နှုတ်ခမ်းတုန့်ပြုရင်း နန္ဒာက ဆိုသည်။

‘ဪ...နင်ကလဲ။ ဒါက...ဒါက မလွတ်ဘူးဆိုတာ တစ်ခါတည်း ပြောထားရတာပေါ့ဟ’

ပြုံးလျက် ထွန်းထွန်းပြန်ပြောတော့ သူတို့နှစ်ဦး အလိုက်သင့် ပြုံးနေလိုက်မိ၏။ သူတို့ဆက်ဆံနေရသော စီးပွားရေးလောကမှ သူများနှယ်မဟုတ်ဘဲ ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းသည့် ကလေးတွေပါလာဟုလည်း မြတ်ဇော် တွေးမိသေးသည်။

‘သူက ဆွေဆွေလဲ’

ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် ကောင်မလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မိတ်ဆက်ပေး၏။

‘ခင်ဗျားတို့ သဘောကျတဲ့သူကတော့ စုနန္ဒာတဲ့။ သူက အဆိုတော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး သိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့သူပေါ့’

‘ထွန်းထွန်းရယ်...နင်ကလဲ’

ဟု နန္ဒာက ဝင်ဟန့်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒင်ကလဲ ဒါ ရှက်စရာလားဟ၊ အခု စာအုပ်က အပုံး
သုံးပြီး နောက်ဆို ပီဒီယို ဆက်လာမှာပေါ့၊ သူတို့က
ပီဒီယိုလုပ်ငန်းမှာလဲ အကြီးအကျယ်လုပ်နေတဲ့ နာမည်
ကြီး ကုမ္ပဏီပဲဟာ’

‘အခု ရိုက်ရမှာလားဟင်’

စုနန္ဒာက မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အခုရိုက်ဖို့ မလိုသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်
တို့ကို မနက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် နန္ဒာတို့ အဆင်ပြေမယ့်ရက်
တစ်ရက်သတ်မှတ်ပေးပါ၊ အဲဒီရက်မှာ နေရာ တော်
တော်များများလှည့်ပြီး ရိုက်လိုက်ချင်တယ်လေ၊ ဒီနေ့
ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ကွင်းကောင်းမယ့် နေရာတွေ လိုက်
ကြည့်မယ်’

မိုးမြင့်ထွန်းက ရှင်းပြလိုက်၏။

စောစောကတော့ ကင်မရာ သွားယူဆိုပြီး အခု တစ်မျိုး
ဖြစ်သွားပြန်ပါလားဟု မြတ်ဇော် တွေးရင်း လွမ်းကြည့်သည်။
တစ်ရက်လုံးနီးပါး ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း ရင်းနှီးမှုကို ဖန်တီးနေပြီဟု
သူ နားလည်လိုက်သည်။ စင်စစ် သည်မျှ ရိုက်နေစရာမလိုမှန်း
သူ သိ၏။

‘ရပါတယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ရိုက်တာပေါ့’

‘ဒါဆို နန္ဒာ ရိုက်ဖို့တော့ သဘောတူပြီနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူတို့ပြောသလိုပဲ နန္ဒာက ဝါသနာ ပါပါ
တယ်’

နန္ဒာ ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကို ကူညီ
တယ်လို့ သဘောထားပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်
ရောက်ရင် အိမ်လာပြီး မိဘတွေကိုလဲ ကျွန်တော်တို့
ခွင့်တောင်းပါ့မယ်’

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ဦးတို့ ရိုက်ကွင်းလိုက်ရှာမယ်ဆိုရင်
ဝါဝါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့လေ၊ ဝါဝါတို့လဲ ဒီနေ့ လျှောက်
သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိတာပဲ၊ တောင်ပေါ်တက်ဖို့ပါ
ကားယူပြီး တကူးတကန့် စီစဉ်လာတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတာပေါ့’

ဟု ဝါဝါစကားကို ထွန်းထွန်းက ထောက်ခံသည်။

‘သူတို့ ကိစ္စရှိချင် ရှိနေဦးမှာ’

ဟု နန္ဒာက အားနာစကား ဆိုလိုက်၏။

‘ဟာ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တခြား တာကိစ္စမှ
ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လိုက်လာလို့ စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာသာ စိုးတာပါ’

‘ရပါတယ်၊ ဝါဝါတို့က အားလုံး ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့
သူတွေချည်းပဲ၊ ဝါဝါတို့နဲ့လိုက်ပြီး ဦးတို့သာ စိတ်ညစ်
နေမှာ’

‘ဝါဝါနဲ့ ထွန်းထွန်းက ရွှေစပ်တွေမှာလေ၊ အခု
ထွန်းထွန်းမိဘတွေဆီ လာလည်တာ၊ အိမ်မှာမတည်း
ချင်ဘူးလို့ ဒီကောင်တွေကပြောလို့ ဒီမှာလာတည်း
ကြတာ’

ဟု ဝါဝါကပင် ဆက်ပြီးပြောပြလိုက်၏။

‘ခေတ်ပုံရိုက်တွေ ဘယ်သူရိုက်မှာလဲဟင်’

နန္ဒာက ဝင်မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ရိုက်မှာပါ၊ ကင်မရာလဲပါလာတယ်’

မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်၏။

‘သူက ခေတ်ပုံသမားပဲလေ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်း
တွေအတွက်လိုတိုင်း သူပဲရိုက်တာ၊ သူမအားမှ တခြား
လူကိုငှားတယ်’

‘အဆင်ပြေတာပေါ့’

ဟု ဆွေဆွေလဲ့က ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဆို သွားကြရအောင်’

ထွန်းထွန်းကဦးဆောင်ပြီး ကားရပ်ထားရာသို့ သွားသည်။

(၇)

‘သူတို့က တောင်ပေါ်ကိုရောက်ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့ တကူး
တက ဖီစဉ်ရတာ၊ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဝီလီဂျစ်ကို ငှားလာ
ရတာလေ’

ထွန်းထွန်းက ကားမောင်းရင်း ရှင်းပြသည်။ ကားရှေ့ခန်း
မှာ ထွန်းထွန်းနှင့် ဝါဝါတို့ထိုင်ပြီး နောက်ဘက်မှာ နန္ဒာနှင့်
ဆွေဆွေလွဲက ထိုင်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ မိုးမြင့်ထွန်းနှင့်
မြတ်ဇော် ထိုင်၏။

တောင်ကြီးမြို့ကိုပို၍လှပလာစေရန် တောင်ချွန်းက တန်သာ ဆင်ထားသည်ဟု မိုးမြင့်ထွန်း ထင်မိသေးသည်။ သဘာဝ ကျောက်တောင်မြင့်မြင့်သည် နောက်ခံ တောင်တန်းများနှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိနေသော်ငြား သီးခြားပမာ ချွန်၍ ထွက်နေ ပြန်၏။

‘ဒီတောင်ချွန်းကို မြို့ထဲတယ်နေရာက ကြည့်ကြည့် ဘွဲ့ နေရတာဗျ’

ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ထွန်းထွန်းက ပြောလိုက်၏။
ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို သူတို့အားလုံး ခံစားဝေးရီနေမိကြ ပြန်သည်။

‘အဲဒါ ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီလေး၊ တောင်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက် တောင်တန်းပေါ်က စေတီပေါ့’

စေတီကိုဝတ်ပြုပြီးတော့ ထွန်းထွန်းက ဆက်ရှင်းပြပြန်၏။
‘လှလိုက်တဲ့ ရှုခင်းနော်’

ဟု နန္ဒာက ပြောသည်။
‘ဒီရှုခင်းတွေ နောက်ခံထားပြီး ရိုက်ဖို့ကောင်းတာ’
ဟု ဆွေဆွေလဲကပြောလိုက်တော့ မိုးမြင့်ထွန်းက အနား မှာရပ်လျက် ပြုံးရင်း.....

‘ကျန်တော်တို့က ရှုခင်းအလှထက် လူအလှကို ပိုအား ကိုးချင်တာပါ’
ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟတ်သားပဲ ဆွေဆွေကလဲ၊ ရှုခင်းအလှရိုက်ချင်ရင် ငါ့ကို ဘာလို့ရိုက်ဦးမှာတဲ့လဲ’

နန္ဒာက နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ပြောလိုက်ကာ....

‘ဟတ်ဘူးလား ဦးမိုးမြင့်ရယ်’

ဟု ပြုံးလျက်ပြောသည်။

‘နန္ဒာကလဲ ဦးမိုးပဲ ခေ၀စမ်းပါဟာ၊ သူ့ကို ဦးမိုး၊ နောက် တစ်ယောက်ကို ဦးဇော်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခေ၀ တာ ရှည်လျားပါတယ်’

‘ကြိုက်သလို ခေ၀ပါဗျာ’

ဟု မြတ်ဇော်က ဝါဝါကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီရွှေကန်းပွင့်ဘုရားက အလယ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ဟိုတောင် တက်က တောင်ထိပ်ဘုရားတွေက ရွှေမုဒ္ဒြာနဲ့ ဓာတ် တော်ကြိုစေတီပေါ့၊ ဟိုဘက် တောင်စွယ်တန်းအဘိုင်း အရှေ့မြောက်ဘက် တောင်ပေါ်လမ်းကို ဆက်သွားရင် မြစိမ်းတောင် ရောက်သွားရော’

ထွန်းထွန်းက လှမ်းမြင်ဖူးမြော်ရသော စေတီနှင့်ရှုခင်းများ ကို ရှင်းပြနေပြန်၏။

တောင်ကြီးတစ်မြို့လုံးကို ရွှေဘုန်းပွင့် စေတီတော်ပေါ်မှ စီးကြည့်မြင်သာပြန်သည်။

တောင်ကြီးမြို့သည် ပြားဝပ်စွာဖြင့် ငြိမ်သက် တည်ရှိနေသလိုပင်၊ တောင်အောက်ခြေမှ ရှုခင်းများကို မြတ်စော်စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေဆဲ ထွန်းထွန်းနှင့် ဝါဝါ ရောက်သာ၏။

‘ဟိုကမြင်ရတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ချွန်ချွန်ကြီးက စိန်အိန်ဘုရားကျောင်းပျ၊ ဒီဘက်ကွင်းလေးက ပြည်နယ်အားကစားကွင်း၊ ဒီတောင်ခြေကမြင်နေရတဲ့ ရပ်ကွက်က သစ်တောရပ်ကွက်လေ’

ထွန်းထွန်း ရှင်းပြသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိသည်။

‘ထွန်းထွန်း ဂူကို လိုက်ပို့မယ်ဆို၊ ဂူရှိသေးတယ်ဆို’ အနားရောက်လာသော ဆွေဆွေလဲ့က ပြောလိုက်၏။

‘ပတ္တမြားဂူကို ပြောတာ၊ ဒီရွှေဘုန်းပူဇော်စေတီနဲ့ အနောက်ဘက်လမ်းက ဆင်းသွားရမှာ’
‘မထူးပါဘူးဟာ၊ မသွားပါနဲ့တော့’

ဟု ဝါဝါက ပြောလိုက်၏။

‘သိပ်တော့ မထူးပါဘူး၊ သဘာဝ ကျောက်သားကျောက်ဆစ်တွေက ဂူကြီးလို ဖြစ်နေတာပဲပေါ့၊ ဘေးမှာ ကျောက်ခက် ကျောက်ဆွယ်တွေ၊ နွယ်တွေနဲ့ဆိုတော့ လှနေတာပဲပေါ့’

‘အထဲမှာ ဘာရှိလဲ ထွန်းထွန်း’

‘ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ အထဲမှာလဲ လင်းနေတယ်၊ ရေတွေတော့ စိမ့်ကျနေတာပဲပေါ့’

‘ကဲ...ဒါပဲပေါ့ ဆွေဆွေ၊ ထွန်းထွန်းပြောတာ ဆွေဆွေ သွားကြည့်စရာတောင် မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ မိုက်ဆာလာပြီ ပြန်ရအောင်နော်’

နန္ဒာက ပြန်ဖို့ ပြောလိုက်သည်။

‘စားပြီးရင် လှမ်းစေတီကိုလဲ သွားရဦးမယ်’

ဟု နန္ဒာက စကားဆက်၏။

‘ဘာလဲ နန္ဒာက လှမ်းတော့မလို့လား’

ထွန်းထွန်းကပြုံးရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ဝေးသေး’

ဟု နန္ဒာက ပခုံးလေးတုန်ပြီး ပြောလိုက်တာကို မိုးမြင့်ထွန်းတီထားလိုက်မိသည်။

‘ထွန်းထွန်းက နန္ဒာရဲ့ ခံယူချက်ဆောင်ပုဒ်ကို မသိသေးဘူး ထင်တယ်’

ဆွေဆွေလဲ့က အပြုံးနှော၍ ပြောပြန်၏။

‘ငါသိတယ်၊ ငါသိတယ်’

ဝါဝါက ကားပေါ်တက်ရင်း ပြောသည်။

‘ဘာလဲ ဆိုပါဦး’

ဟု ထွန်းထွန်းက မေး၏။

‘ပြောလိုက်ရမလား နန္ဒာ’

‘ပြောချင် ပြောပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒါ လူသိမခံရတဲ့ ခံယူချက်မှ မဟုတ်တာ’

နန္ဒာက ကားပေါ်မှာထိုင်ရင်း ရွှေခန်းကို လှမ်းပြော၏။

‘ပြောပါဦး ဝါဝါ’

ထွန်းထွန်းက ကားစအထွက် မေးတော့....

‘နင်ပဲ ပြောလိုက်ပါ ဆွေဆွေရာ’

ဟု ဝါဝါက နောက်မလှည့်ဘဲ ပြော၏။

‘ဒီမှာ ထွန်းထွန်း၊ လောကမှာ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲ’

ဆွေဆွေက နောက်က လှမ်းမေးပြန်၏။

‘ဟာ.... ငါ မဖြေတတ်ပါဘူး’

မိုးမြင့်ထွန်းနှင့် မြတ်ဇော်က သူတို့အုပ်စု ပျော်မြူးလွတ်လပ် စွာ ပြောဆိုနေကြတာကို ဝေးမောနားထောင်ရင်း ပြုံးနေမိ ပြန်သည်။

‘နင်ကလဲ ထွန်းထွန်းက ရှက်လို့မဖြေတာ၊ ဘာအရေး ကြီးဆုံးလဲဆိုရင် ထွန်းထွန်းအတွက် ဝါဝါက အရေး ဆုံးပဲပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား ထွန်းထွန်း’

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ နန္ဒာ ပြောတာ ဟုတ်တယ်’

‘ဘာ အခုမှ သူများပြောမှ ရောယောင်ပြီး ဟုတ်တယ် မလုပ်နဲ့’

ဝါဝါက လက်သီးဖွဖွဖြင့် ထွန်းထွန်း ပခုံးကို ထုသည်။

‘နေပါဦး၊ အဲဒါက နန္ဒာ့ခံယူချက်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဪ... လာမှာပေါ့၊ တချို့က ဘာအရေးကြီးဆုံး လဲ မေးရင် ငွေလို့ပြောမယ်ကွာ၊ ပါဝါလို့ပြောမယ်ကွာ၊ မေတ္တာလို့ပြောမယ် အစရှိသဖြင့်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် နန္ဒာက အဲဒါတွေ အားလုံး မဟုတ်ဘူးတဲ့’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတဲ့’

ဆွေဆွေ စကားကြောင့် မိုးမြင့်ထွန်းရော မြတ်ဇော်ပါ နန္ဒာ့မျက်နှာဆီ အကြည့်ရောက်သည်။

(၈)

‘မင်းနဲ့ နန္ဒာနဲ့ကတော့ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ဖြစ်မယ့်ပုံပဲ
မိုးမြင့်’
အခန်းပြန်ရောက်တော့ မြတ်ဇော်က စကားစသည်၊
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
ပြုံးရင်း ပြန်မေးသည့် မိုးမြင့်ထွန်းကို မြတ်ဇော် အကြည့်
ဆဲလိုက်၏။
‘မင်း ကြည့်ပါလား၊ သူ့ခံယူချက်က လောကမှာ အစွမ်း
ကြီးဆုံးက အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုထဲ’

‘ဒါလဲမှားမှမမှားတာဘဲ၊ သူလိုချင်တာ သူပြောတာပဲ’
‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့လိုက်တယ်လို့ ပြော
တာပေါ့၊ မင်းလိုပဲ အချစ်တို့ အလွမ်းတို့ကို ယုံကြည်ပုံ
မရဘူး’

မြတ်ဇော်က စကားဆက်လိုက်၏။

‘တကယ့်ကလေးပါကွာ၊ ရိုးရိုးပွင့်ပွင့်လေးတွေ’

‘အတွေ့အကြုံ နုသေးတာပဲ’

‘အနီးကပ်ကြည့်မှ သူ့အလှက ပိုပြည့်စုံတာကို တွေ့ရ
တယ်ကွာ၊ စေ့စေ့အကြည့်မခံတဲ့ အလှမျိုးမဟုတ်ဘူး’

စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်ရင်း....

‘မိုးမြင့် မင်းက သူ့အလှကိုပဲမြင်တယ်၊ သူ့စိတ်ကိုရော
မင်း မြင်ရဲ့လား’

ဟု မြတ်ဇော်က မေးလိုက်၏။

‘မင်း ဘာကိုပြောချင်တာလဲ’

မိုးမြင့်ထွန်းက စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြန်မေးသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ မင်း သူ့စိတ်ကို သိမှ သူကလဲ
မင်းစိတ်ကို နားလည်မှ ရေရှည် ပေါင်းလို့ ရမှာပေါ့၊
ဟုတ်ဘူးလား’

‘အဲဒါတွေ မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါက သူ့ကို ကြိုက်တာပဲ
သိတယ်၊ မနက်ဖြန် ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်၊ သူ့ကို ဝတ္ထု
အဖုံးနဲ့ ဝေါဟာရ သုံးမယ်၊ နောက်ပြီး သူ့လိုချင်တဲ့
အောင်မြင်မှုရအောင် ငါတတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေး
မယ်၊ ဒါဆို သူလဲ ငါ့ကို အားကိုးလာမှာပဲပေါ့’

‘သူ့အောင်မြင်မှုရအောင် မင်းကို အသုံးချလာမှာ
ပဲပေါ့’

‘ရတယ်လေ၊ သူ့ကို ငါ့ရဖို့ အရေးကြီးတာပဲ၊ သူလဲ
အသုံးချချင်ချပေါ့’

‘ဒါဆိုလဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ’

မြတ်ဇော်က စကားဖြတ်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

(၉)

တောင်ကြီးမြို့အဝင် ကရင်မရေထွက် ရှုခင်းသာမှာ၊
တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်းမှာ၊ တရုတ်ဘုံကျောင်းမှာ၊ ပြီးတော့
တောင်ကြီးကောလိပ်မှာ သွားပြီး သူတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်ကြ
သည်။ မြတ်ဇော်က ကင်မရာမင်း။ မိုးမြင့်ထွန်းကတော့ သူ
တို့ချင်သည့် စတိုင်ရအောင် စုနန္ဒာကိုပြပေးရင်း အလုပ်ရှုပ်
သည်။

မိုးမြင့်ထွန်းက စုနန္ဒာ၏ နဖူးဆီ ဝဲကျနေသည့် ဆံစ
ပေါ်ကို သပ်တင်ပေးလိုက်၏။

ပြီးတော့ မြတ်ဇော်တော့ သက်သက် သူ့ကို ဖန်တီးပေးနေ ပြန်ပြီဟု သိလိုက်သည်။

‘မျက်လုံးကို ဟိုက သစ်ပင်ဆီ ဈေးပြီး ကြည့်ထားလိုက် နန္ဒာ’

မိုးမြင့်ထွန်းက သစ်ပင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ရပြီ...ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းနေ ရိုက်မယ်’

ကင်မရာမှမီး ဖျတ်ခနဲ မီးလင်းသွားတာ သိလိုက်၏။

ဝါဝါတို့လူသိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်ပြီး ကြည့်နေကြ သည်မို့ ခတ်ပုံရိုက်ပြီးတော့ သူတို့လူသိုက်ဆီ လျှောက်၏။

‘လာလေ...နန္ဒာ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

နောက်လှည့်ပြီး မိုးမြင့်ထွန်းက ခေါ်သည်။

‘ခဏလေး ဦးမိုး...ခဏလေး’

ရပ်ပြီး အသီးလေးတွေခူးနေတာ တွေ့သည်။

‘ဒါဘာသီးလဲ သိလား ဦးမိုး’

‘မသိဘူး နန္ဒာ’

အသီးလေးကို ထက်ခြမ်းခွဲလိုက်တော့ အထဲမှာ ဖြူဖြူ ဥကလေးတွေ တန်းစီပြီး ပေါ်လာသည်။

‘အဲဒါ ဘေးလိုရတယ်’

‘ကြုံကြုံဖန်ဖန် နန္ဒာရယ်’

‘ညော်...တကယ်ပြောတာ ဦးမိုးရဲ့၊ ဒီမှာကြည့် နန္ဒာ စားပြမယ်’

ပြောပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်သည်။

‘ဟုတ်ရဲ့လား နန္ဒာရယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးမိုးရဲ့၊ ဒါကို ငါးဥသီးလို့ ခေါ် တယ်တဲ့’

‘ငါးဥသီး’

‘ဟုတ်တယ် ဦးမိုး၊ ငါးဥလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလား၊ ဒီမှာကြည့်ပါလား’

ဖြူဖြူဥကလေးတွေ တန်းစီနေတာကတော့ တကယ်ပင် ငါးဥကလေးတွေနှင့် တူနေပြန်သည်။

‘လာကြလေကွာ၊ အဝတ်အစားလဲပြီး နှစ်ကွက် သုံး ကွက်လောက် ရိုက်လိုက်ရအောင်’

မြတ်ဇော်က လှမ်းအော်ပြီး ပြောလိုက်၏။

တောင်ကြီးကောလိပ် အဆောက်အဦဆီသို့ လှမ်းအကြည့် ဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဆိတ်ငြိမ်နေတာကို တွေ့ရပြန်သည်။

‘နန္ဒာပြောမှ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးမြင်ဖူးတဲ့ အသီး တစ်ခုလဲ’

‘ဗဟုသုတ တိုးသွားပြီ’

‘အဟုတ်ပဲ၊ နန္ဒာနဲ့တွေ့မှရတဲ့ဗဟုသုတလေ၊ ဒီအသီးကို တွေ့ရင် နန္ဒာ့ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ဟာ ဟာ’

‘ဘာလဲ မယုံလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအသီးက တခြားမှာတွေ့ဖို့ တော် တော် ခက်တာပဲ၊ ရန်ကုန်မှာဆို ရှိမှမရှိတာ၊ ဒီအသီး တွေ့မှသာ သတိရမယ် ဆိုရင်တော့ တောင်ကြီးက ပြန် တာနဲ့ ဦးမိုး နန္ဒာ့ကို မေ့သွားမှာ’

၇၆ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

‘ဦးမိုး ပြောတာက အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး’

‘ထားပါတော့ ထားပါတော့’

မြတ်ဇော်တို့ ဝါဝါတို့ စောင့်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

‘ကဲ...ဒီတစ်ခါ အနက်ရောင် များများပါတဲ့ လုံချည်နဲ့ အဝါရောင် ဘလောက်စ်နဲ့ ဝတ်ပါလား နန္ဒာ’

မြတ်ဇော်က ပြောသည်။

‘အနက်ရောင်ဆို ပလိန်းတော့ ပါတယ်၊ အဝါ ဘလောက်စ်လဲ ရှိတယ်’

‘ရတာပေါ့’

အဝတ်အိတ်ကို ဆွဲဖွင့်ရင်း နန္ဒာက ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဆို လဲလိုက်၊ ကိုယ်တို့ ရိုက်စရာနေရာလိုက်ကြည့် လိုက်မယ်’

သူတို့ ယောက်ျားသုံးယောက်က အဆောက်အဦအိတ်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

(၁၀)

‘သုံးဖြစ်မှာ သေချာလားဟင်၊ တော်တော်ကြာ မသုံးဖြစ်ရင် ရှက်စရာကြီး’

ထိုနေ့ ညစာကို အပြင်က စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ မြင့်ထွန်းတို့က ကျွေးသည်။

‘ဘာ ရှက်စရာလဲဟ၊ မသုံးဖြစ်ရင်လဲ ဓာတ်ပုံတွေတော့ ရတာပေါ့’

ဟု ထွန်းထွန်းက နောက်ပြော ပြောလိုက်၏။

‘ဟာ ထွန်းထွန်းကလဲ၊ ဓာတ်ပုံပဲ ကိုယ်ဟာ ကိုယ် ရိုက်လဲ ရတာပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ဝါဝါတိုက် လျှောက် ပြောမှာ၊ သူငယ်ချင်းတွေက သိနေကြပြီးမှ ရှက် စရာကြီး’

ဟု နန္ဒာက နှုတ်ခမ်းစုရင်းဆိုသည်။

မိုးမြင့်ထွန်းက စုနန္ဒာမျက်နှာကို ငေးကြည့်၍ ခပ်ပြုံးပြုံး နားထောင်နေရာမှ....

‘စိတ်ချပါနန္ဒာ၊ ဦးမိုးတို့က လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်နေကြတဲ့ စီးပွားရေးသမားတွေပဲ၊ စကားတစ်ခုကို ပြောပြီးရင် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ကြပါတယ်၊ စကားမတည်တဲ့ စီးပွားရေးသမားကို ဘယ်သူက အယုံအကြည်ရှိတော့ မှာတဲ့လဲ’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘ဓာတ်ပုံတွေ ကူးလို့ပြီးတာနဲ့ နန္ဒာတို့အိမ်ကို လာခဲ့ မယ်၊ နန္ဒာနဲ့ညှိနှိုင်းပြီး ပုံရွေးမယ်လေ၊ ပြီးတော့ နန္ဒာရဲ့မိဘတွေကိုလဲ တွေ့ပြီး ခွင့်တောင်းရဦးမှာ၊ ဓာတ်ပုံနောက်မှာ နန္ဒာ့ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရဦးမယ်၊ နန္ဒာရဲ့မိဘတွေက သဘောတူပါတယ်ဆိုတဲ့ ခွင့်ပြုချက် စာလဲ ယူရဦးမယ်’

‘အိမ်ကတော့ သဘောတူမှာပါ ဦးဇော်’

မြတ်ဇော်ကို နန္ဒာက ပြောလိုက်၏။

‘သူတို့တစ်အိမ်လုံးက သူ မင်းသမီးရူးဆိုတာ သိနေ တာပဲ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တာတွေ ဘာတွေ အရမ်းဝါသနာ

ပါတာလဲ သိနေတော့ ခွင့်မပြုစရာ အကြောင်းတော့ မရှိပါဘူး’

ဝါဝါက ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ဦးမိုးတို့ကတော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်မှာ ပါ နန္ဒာ၊ အခု ဦးမိုးတို့စာပေတိုက်အနေနဲ့ အမျိုး သမီး စာရေးဆရာမလေးတစ်ယောက်ကို တင်စရာရှိ တယ်လေ၊ နန္ဒာတို့ ဝါဝါတို့လဲ သတ်ပြုမိမှာပေါ့၊ စာရေးဆရာမလေးတွေက ငယ် ငယ်ချော ချောလေး တွေ၊ အရင်ဆုံး သူတို့ဓာတ်ပုံလှလှလေးတွေနဲ့ ကြော် ငြာရတယ်၊ ဝတ္ထုအဖုံးတို့ ဝေါလ်ရှိတို့ဆိုရင်လဲ ဒီလိုပဲ လူတွေစိတ်ဝင်စားအောင် ကောင်မလေး လှလှလေး တွေနဲ့ ရိုက်ကြရတာ၊ အဲဒီလိုကြော်ငြာကို စိတ်ဝင် တစား ဖြစ်ပြီဆိုမှ စာအုပ်ထုတ်လိုက်၊ စာအုပ်က ပေါက်သွားကြတာ များတယ်၊ အောင်မြင်သွားကြ တယ်ပေါ့၊ သူများတိုက်တွေက လုပ်နေကြပြီဆိုတော့ ဦးမိုးတို့လဲ လုပ်ကြည့်မယ်စဉ်းစားပြီး လုပ်ကြတာပဲ’

‘ဦးမိုးတို့က သူများတွေလို ကိုယ့်စာရေးဆရာမနဲ့ကိုယ် ဘာလို့ မရိုက်ကြတာလဲဟင်’

ဆွေဆွေလဲ့ ဝင်မေးလိုက်သည်။ မိုးမြင့်ထွန်းရော မြတ်ဇော် ပြုံးနေလိုက်မိ၏။ ခဏကြာမှ....

‘အဲဒီလို ကောင်မလေး လှလှလေးတွေနဲ့ ကြော်ငြာ တိုင်း အဲဒီ ကြော်ငြာထဲက ကောင်မလေးက စာရေး

ဆရာမဟုတ်ဘူး ဆွေဆွေရဲ့၊ တကယ်ရေးတဲ့ စာရေး ဆရာကို လျှို့ဝှက်ထားရတာပေါ့'

ဟု မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်တော့ အားလုံးက အံ့ဩဟန် မျက်နှာများနှင့် ကြည့်နေကြ၏။

'ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတာပေါ့ကွာ'

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းက ဖြည့်ပြောလိုက်သည်။

'တချို့လဲ့ အဲဒီ ဓာတ်ပုံကြော်ငြာတဲ့ သူ ကိုယ်တိုင် ကပဲ စာရေးဆရာပါလို့ လေသံ လွှင့်ထားတာမျိုးလဲ ရှိတာပဲပေါ့'

'တကယ်မဟုတ်ဘူးလား ဦးဇော်'

'ဟုတ်တယ် ရှိချင်ရှိမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် စာရေး ဆရာကြီးတွေ၊ ကဗျာဆရာ တချို့တွေဆီမှာ ရှဲ့ဗိုး အပ်ပြီးမှ ကောင်မလေး လှလှတူတူကို နာမည်ခံခိုင်းတာ မျိုးတွေကလဲ ရှိတယ်လေ'

'ရှုပ်တယ်နော်'

'စာပေကို စီးပွားရေးလို လုပ်စားကြတာပဲပေါ့'

'အခု...ဦးဇော်တို့ မိန်းကလေး စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ကို တင်မှာမျိုး ကျော်စွာသာရှိရင် လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်က အနုပညာစိတ် သိပ်ရှိတာ၊ အနုပညာသမားကို သိပ်လေးစားတာလေ'

မြတ်ဇော်က ကျော်စွာဦးကို သတိရရင်း လှမ်းပြောလိုက်၏။

'စာဖတ်ပရိသတ်ထဲမှာ စာဖတ်သက် နည်းနည်းရင့်တဲ့ သူတွေကတော့ ဒါမျိုးတွေ သိကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

သူ့ပရိသတ်နဲ့သူတော့ ရှိနေကြတာပဲပေါ့၊ ရှဲ့ဗိုးသုံး တယ်မသုံးဘူးဆိုတာတွေလဲ စာပေလောကမှာ အား လုံးက သိနေကြတဲ့ကိစ္စမျိုးပဲ၊ နောက်တော့ပရိသတ်က ပါ အနည်းနဲ့အများ သိစားတတ်ကြတယ်လေ၊ တချို့ဆို ရှဲ့ဗိုးသုံးတာ ရေးပေးတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြောင်းသွားတော့ ရေးလက်တွေ ဟန် တွေက မတူတဲ့ ဖြစ်သွားတတ်ကြတာ၊ ပရိသတ်က သတိထားမိတတ်တာပါပဲ'

သာချပေးသည့် ဟင်းပန်းကန်များကို နေရာရွှေ့ရင်း ထွန်းက ပြောလိုက်သည်။

'ဦးမိုးတို့ စာပေလောကလဲ ရှုပ်တယ်နော်'

၇ ဝါဝါက ညည်းပြော ပြော၏။

'ဒီမလာခင် ကြားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ အခု အတော်အသင့် နာမည်လေးရတဲ့ စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ပေါ့ကွာ၊ သူ့ကို အရင် ရေးပေးနေကျ စာရေး ဆရာကြီးက ရေးမပေးတော့ဘူးဆိုလို့ ထုတ်ဝေ သူက နောက်ထပ်ရေးပေးမယ့်လူအသစ် တကယ်ရှာရ တယ်တဲ့၊ အဲဒီ နောက်ရေးပေးတဲ့သူကျတော့ လက်က သိပ်ကွာသွားလို့ ပရိသတ်က မကြိုက်တော့ဘူးဖြစ်နေ ရော၊ စောင်ရေကလဲ ထိုးကျသွားရောတဲ့၊ အဲဒါ အဲဒီ ထုတ်ဝေသူက ပြောပြတာနော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ပထမစာရေး ဆရာကြီးကို စာမူခ

တိုးမပေးလို့လားလို့ မေးတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ စကားကို များပြီး လုံးဝပြတ်သွားတော့တာတဲ့၊ စီးကရက်ပြာခွက်ထဲကို စီးကရက် ထိုးခြေလိုက်၏။ အားက မြတ်ဇော် စကားကို နားစွင့်နေကြပြန်သည်။

‘အဖြစ်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်၊ အဲဒီ စာအုပ်ဆရာကြီးက တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ အဲဒါတော့ စားဝတ်နေရေး အခက်အခဲကြောင့် စားရေးချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ထုတ်ပေးမယ့်သူကမရှိဘူး၊ ဒီတော့ ထုတ်ဝေသူက မိန်းကလေးကလောင်နာမည်လှလှလေးနဲ့ဆိုရင် ထုတ်ပေးမယ်ဆိုတော့ နောက်မှာ ဆရာကြီးက စားဝတ်နေရေးကိစ္စပြီး လက်ခံလိမ့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဇနီး ကိုယ်ရေးရာဇဝင်တစ်ခုမှတ်ပုံတင်ခိုင်းတယ်တဲ့၊ စိစစ်ရေးမှာ စာရေးသူကိုယ်ရေးရာဇဝင် တင်ရတာကိုး၊ ဒီကလောင် နာမည်ပိုင်ရှင်ဟာ သူ့ဇနီးပေါ့၊ ထုတ်ဝေသူကလဲ လုပ်ပေးမယ် ပြောပြီး လုပ်ငန်းစကြတယ်၊ အဲဒီကလောင်ရုတ်တရက် ပေါက်သွားတယ်၊ ပေါက်သွားတယ်ဆိုတာက ဈေးကွက် ဝင်သွားတယ်ပေါ့၊ စောင်သုံးထောင်လောက် ရှိသွားမှာပေါ့၊ အဲဒီမှာပဲ ပြဿနာက စပါရော၊ ဘေးကလဲ အသံတွေ ထွက်လာတယ်လေ၊ ဒီကလောင်ဟာ ရွဲဒီဒီ အာညာပေါ့၊ ပြီးတော့ ထုတ်ဝေသူက ဒီကလောင်ရှင်က မိန်းကလေးပဲ၊ ပြုထားတာကိုလဲ တချို့က သိလာတယ်၊ မပြေမဖြေ

အခါမျိုးမှာ ထုတ်ပြုရတာပေါ့လေ၊ အဲဒါကို ဆရာကြီးက သိတော့ စိစစ်ရေးရုံးမှာ မှတ်ပုံတင်ထားတာကို စုံစမ်းလိုက်တဲ့အခါ သူတင်ခိုင်းသလို သူ့ဇနီးကိုယ်ရေးရာဇဝင်နဲ့ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ စောစောက ကလေးမလေးရှိ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်နဲ့ တင်တာကိုး၊ ဒါကြောင့် နာမည်ရလာတဲ့ ဒီကလောင်က ကလေးမလေး အပိုင်ဖြစ်နေရော’

‘ဒါဆို ထုတ်ဝေသူက ညစ်တာပေါ့!’
‘အဲဒီတော့ ဆရာကြီးကလဲ ငါ ဆက်ရေးမပေးနိုင်တော့ဘူးလို့ အပြတ်ငြင်းလိုက်တော့ သူတို့ နောက်တစ်ယောက် ရှာရေးခိုင်းရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အရေးအသား မတူတော့ အခု နည်းနည်းကျချင်တယ် ပြောတယ်၊ အနုပညာ လောကကတော့ အစုံပါပဲလေ၊ ကဲ...ကဲ...စားကြရအောင်’

ဟင်းစုံသလောက် ဖြစ်ပြီမို့ ထမင်း စစားကြရန် မိုးမြင့်ဇွန်းက ပြောလိုက်၏။

‘နင့်ကိုလဲ စာရေးဆရာမထင်ပြီး လာမေးနေကြမှာပဲနဲ့’

ဇွန်းခက်ရင်းကို လှမ်းယူရင်း ဝါဝါက ပြောလိုက်၏။
‘နဲ့နဲ့က ပခုံးကိုတုန်၍ မျက်နှာကို ရှုံ့ပြရင်း....’

‘မေးရင်လဲ ရှင်းပြလိုက်မှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခံတဲ့သူကတော့ ကျွန်မမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြော်ငြာ အတွက် အဖုံးအတွက်

၈၄ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဘေဒနာပုံရိပ်ပေးတာပါ ပြောရင် ပြီးတာပဲပေါ့၊
ဖတ်ပရိသတ်ကတော့ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်သွား
တာပေါ့လေ'

မြတ်ဗေဒက ဝင်ရှင်းပြလိုက်သည်။

(၁၁)

နောက်နေ့ မနက်မှာတော့ ထွန်းထွန်းတို့အိမ်ကို ဝါဝါ
သိုက်သွားသဖြင့် ဆွေဆွေလဲ့လဲ့နှင့် စုနုနွာ နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့

ထွန်းထွန်းကားနှင့် ပါသွားသည့် ဝါဝါကို လက်ပြုပြီး
ဆောက်အညီထဲသို့ စုနုနွာနှင့် ဆွေဆွေလဲ့လဲ့ ဝင်လာသည်။
ဗေဒတို့နှင့် ဆုံ၏။

'အတော်ပဲ မနိုးသေးဘူးလားလို့၊ ဈေးထဲ သွားရ
အောင်'

ဟု မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်၏။

‘ဈေးဝယ်မလို့လား’

ဆွေဆွေလဲ့က မေးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင် ငါးထမင်းချဉ် စားချင်တယ် ဆိုလို့၊ ဝါဝါ မနီးသေးဘူးလား’

ဝါဝါကို မတွေ့ရသဖြင့် မြတ်ဇော်က တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်သည်။

‘ဝါဝါ အခုပဲ ထွန်းထွန်း လာခေါ်သွားတယ်လေ’

‘ဒါဆို နန္ဒာနဲ့ ဆွေဆွေလဲ့ လိုက်ခဲ့နော်၊ ငါးထမင်းချဉ် ကျွေးမယ် ကြိုက်တယ်မို့လား’

မိုးမြင့်ထွန်းက ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘လိုက်ခဲ့မယ်လေ....နန္ဒာလဲ့ ပျင်းနေမှာပဲဟာ’

နန္ဒာက ဖြေသည်။

‘လာ...ဒါဆို သွားရအောင်၊ မြတ်ဇော် ကားထုတ်ခဲ့ကွာ’

မြတ်ဇော်က ကားထားရာဆီသို့ သွား၏။ သူတို့က ဟိုတယ် ရှေ့တက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ခာတ်ပုံတွေ ကောင်းမှာပါနော်’

စုနန္ဒာက စိုးရိမ်မေး မေး၏။

‘စိတ်ချပါ နန္ဒာ ကောင်းမှာပါ၊ ရန်ကုန်ရောက်ရောက် ချင်း ကူးပြီး နန္ဒာတို့အိမ်ကို လာခဲ့မယ်’

မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောရင်း ကားဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။

ဟိုတယ်နောက်ဘက်မှာ တောင်ကြီးတစ်မြို့လုံးကို ကာရံထားသော တောင်တန်းမြင့်မြင့် ညိုညိုဆီ အကြည့်ရောက်ပြန်သည်။

ဟိုတစ်နေ့က နန္ဒာနှင့်အတူ ရောက်ခဲ့သော ရွှေဘန်းပွင့်၊ ဘီတော်နှင့် တောင်ချွန်းပါလားဟုလည်း သတိရပြန်ပြန်၏။ အနားကို ကားရောက်လာတော့ ကားပေါ်ကို တက်လိုက်သည်။

* *

ကားကို ရပ်ထားပြီး ဈေးထဲဝင်လိုက်၏။

‘ဒီနေ့ ဈေးနေ့လို့ ထွန်းထွန်း ညကပြောတယ်၊ ဈေးကို တစ်ပတ်လောက် ပတ်ကြည့်ရအောင်’

ဆွေဆွေလဲ့က ပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်းတယ်....ဗဟုသုတ ရတာပေါ့’

ဟု မြတ်ဇော်က ပြောရင်း ဈေးကို စပတ်၏။ ဈေးနေ့မို့ မပြောတတ်။ ခါတိုင်းထက် ဈေးဝယ်သူ ဈေးရောင်းသူတို့ ကားနေသည် ထင်ရ၏။

သားငါးတန်းကိုလည်း ရောက်သည်။

မြတ်ဇော်က အင်းထဲက လာသည်ဟု ပြောသော ငါးဖယ်
တွေကို ဈေးမေးသည်။

‘ရန်ကုန်မှာထက် ဈေးပေါတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ လတ်
ဆတ်ပုံလဲ ရတယ်’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းကို လှည့်ပြော၏။

‘ပုစွန်ကျတော့ ရှားတယ်’

လူ မြတ်ဇော်က ပြောရင်း ဈေးသည်ကို စပ်စုသည်။

ချောင်းမြောင်း အင်းအိုင်တို့မှ လာသော ငါးဖိန်း၊ ငါးဖယ်
ကို နှေ့တိုင်းရနိုင်သည်။ အခြား ငါးကတော့ရှားသည်ဟု ဈေး
သည်က ရှင်းပြနေသည်။

သားငါးတန်းမှ အသီးအရွက်တန်းကို ဝင်၏။

ပဲပုပ်၊ ခေါပုပ်၊ သားရေပူကြော်၊ နှမ်းပတ်ချဉ်၊ မုန်ညှစ်
ချဉ်၊ ဆီ တို့ဟူး စသော အစားအစာများ ရောင်းချနေတာ
တွေ့ရ၏။ ဝန်းကျင်တောင်ပေါ်ရွာများမှ လာရောက်ရောင်း
နေဟန်တူသည်။

ခရမ်းချဉ်သီး၊ ငရုတ်သီးမှ အစပြု၍ သလဲသီး၊ အော်လဲသီး
သကြားသီး၊ အင်ဥ၊ မှို၊ မျှစ်ချဉ် စသည့် ဟင်းရွက်မျိုးစုံကိုလည်း
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တွေ့ရပြန်သည်။

‘ဟိုဟာက ပအိုအမျိုးသမီးတွေ ထင်ဘယ်နေ’

ဟု ဆွေဆွေလဲက မေးသည်။ အမည်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် ပအို
အမျိုးသမီး အမျိုးသားတို့ကို တွေ့ရ၏။

‘အဲဒါတွေက သူတို့ကိုယ်တိုင် ခူးထားပြီး ကိုယ်တိုင်
လှော်ထားတဲ့ လက်ဖက်ခြောက်တွေလို့ ထွန်းထွန်းပြော
ဖူးတယ်၊ လက်ဖက်ခြောက် လာရောင်းကြတာလေ’

စုနန္ဒာက ဆွေဆွေလဲကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။
ငါးထမင်းချဉ်ဆိုင်ထဲကို ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

‘ဦးဇော်က စီးပွားရေးသမား ပီသတယ်၊ ဈေးတွေ
ဘာတွေမေးပြီး အကုန်လိုက်စပ်စုနေတာ’
ဟု နန္ဒာက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်၏။

မြတ်ဇော်က ပြုံးနေရင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းထန်ခွက် ဝှဲ
သောက်သည်။

ပြီးမှ....

‘နန္ဒာတို့ ဆွေဆွေတို့က ကျောင်းသူ ကျောင်းသားဘဝ၊
ငယ်ကလဲ ငယ်သေးတာပဲ၊ ပြီးတော့ ပြည့်စုံတဲ့ မိဘ
တွေရဲ့ အိမ်မှာ ကြီးပြင်းလာကြတော့ သိချင်မှ သိမယ်
လေ၊ ဒီဈေးထဲက ဈေးနှုန်းတွေဟာ ဝိသိဒ္ဓိထောင်စွင်မ
တွေ့ကို အတုန်လှုပ်စေနိုင်ဆုံး အရာတွေပဲကွယ်၊ အထူး
သဖြင့် မပြည့်စုံသူတွေအတွက် ကြောက်စရာအကောင်း
ဆုံး ဦးနှောက်ကို အထိခိုက်နိုင်ဆုံး ကိန်းဂဏန်းတွေ
ပဲပေါ့’

မြတ်ဇော် ပြောသမျှကို ပြုံးပြီး နားဆောင်နေကြသည်။
ငါးရုံ အသားများကိုနှာပြီး ထမင်းထဲထည့်ကာ ဆီချက်နှင့်
နယ်ပေးနေသော ဆိုင်ရှင်ကို မိုးမြင့်ထွန်းက ကြည့်နေမိပြန်၏။

‘ငါးထမင်းချဉ်ကို ဒီကျွန်းမြစ်ကလေးတွေ ကြက်သွန်ဖြူ
ကလေးတွေနဲ့စားမှ ပိုပြီးလိုက်ဖက်တာနော်’

ဟု နန္ဒာက ဂျူးမြစ်တွေကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တော့
နန္ဒာ့မျက်နှာဆီသို့ မိုးမြင့်ထွန်းက လှည့်ကြည့်သည်။

‘ငရုတ်သီးတောင်ကြော်လေးနဲ့ဆို ပိုလိုက်တာပေါ့’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ လောကမှာ ချိုတဲ့ဆီမဲ့တဲ့အရသာကိုမှ
လူတွေက ကြိုက်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ စပ်ပါတယ် ခါးပါ
တယ်ဆိုတဲ့ အရသာတွေကိုလဲ လူတွေ စားနေကြ
တာပဲ၊ အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းတယ်’

ဟု မြတ်ဇော်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

သူတို့ရှေ့သို့ ငါးထမင်းချဉ်ပန်းကန်များ ရောက်လာကြပြီ။

‘ကျော်စွာဆို ဒီထမင်းချဉ်ကို သိပ်ကြိုက်တာကွ’

မိုးမြင့်ထွန်းက မြတ်ဇော်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘ငါလဲ ကျော်စွာကို သတိရနေတာပဲ’

ဟု မြတ်ဇော်က ပြောပြန်သည်။

နန္ဒာတို့ကတော့ ထမင်းချဉ်ကို စပြီး စားနေကြပြီတည်း။

(၁၂)

‘နန္ဒာတို့ ဘယ်နေ့ပြန်ကြမလဲ’

ညပိုင်း လက်ဖက်ရည် သောက်ရအောင်ဟု နန္ဒာတို့ကို
ပြောပြီး ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ခုံပုလေးတွေဖြင့် လက်ဖက်
သေတ္တာဆိုင် စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်ဖြစ်တော့ မိုးမြင့်ထွန်းဘေးမှာ
နန္ဒာ့အတွက် နေရာချန်ထားကြ၏။ နန္ဒာက မိုးမြင့်ထွန်း
ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည် မှာထားစဉ်မှာ
မိုးမြင့်ထွန်းက စကားစမေးလိုက်သည်။

‘တနင်္လာနေ့ပြန်မယ် ဦးမိုး’

၉၂ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

နန္ဒာက မိုးမြင့်ထွန်းမျက်နှာကိုကြည့်ရင်းဖြေသည်။ ဖြူဆွတ်ဝင်းစင်နေသော မျက်နှာလေးသည် ကြည်လင် နုမ့စ်လျက်ပီဘိ ကလေးနှယ်ပါလားဟု မိုးမြင့်ထွန်း တွေးလိုက်မိသေး၏။

‘တနင်္လာနေ့ဆိုတော့ သန်ထက်ခါပေါ့’
‘အင်း...ဟုတ်တယ်’
‘ဘာနဲ့ပြန်ကြမလဲ’

မြတ်ဇော်က ဝင်မေးသည်။

‘ရထားနဲ့ ပြန်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ နန္ဒာက ရထားနဲ့ တစ်ခါမှ မပြန်ဖူးသေးဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ပြောလို့ မရသေးပါဘူး။ အဆင်ပြေသလိုပဲပေါ့’
‘ဝါဝါကတော့ ပြန်မယ်အကြောင်းပြောရင် မျက်နှာပျက်ချင်နေပြီ။ ကြည့်ပါလား’

နန္ဒာ စကားအဆုံးမှာ ဆွေဆွေလဲ့လဲ့က ဝါဝါကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလျက် စသည်။

‘မဖြစ်ပါဘူးနော်၊ နေချင်ရင် နေခဲ့လိုက်ရုံပဲပေါ့’

ဝါဝါက ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်သားပဲဟ၊ စေ့စပ်ထားပြီးပြီပဲ၊ ယူတောင် ယူကြတော့မှာ’

ဟု နန္ဒာက ထောက်ခံသည်။

‘ထွန်းထွန်းက ကားနဲ့ လိုက်မပို့တော့ဘူးလား’

မြတ်ဇော်က ဝါဝါကို မေးသည်။

‘တစ်ယောက်က ရန်ကုန်က တောင်ကြီးပို့လိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်က တောင်ကြီးက ရန်ကုန် ပြန်ပို့လိုက်နဲ့

ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဦးဇော်၊ ထွန်းထွန်းကတော့ ပြန်လိုက်ချင်တယ်၊ မလိုက်နဲ့တော့လို့ ပြောထားရတယ်၊ တောင်ကြီးက သူကလုပ်တော့ ပျက်နေမှာပေါ့’

ဝါဝါကရှင်းပြသည်။

‘ရထားနဲ့ ပြန်ဖြစ်မှာလား၊ စောစောက နန္ဒာပြောသံကြားလို့’

‘မပြောတတ်သေးပါဘူး ဦးဇော်ရယ်’

‘ကားနဲ့ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလို့ ပြောချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ အဲဒီ ရက်လောက် ပြန်မယ် မှန်းထားလို့လေ၊ ပိုပြီး သက်သေခံသက်သာလဲ ဖြစ်တာပေါ့၊ တကူးတကကြီးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကြုံကြိုက်နေတာပဲဟာ’

‘ဟုတ်တယ်နော် ဝါဝါ၊ အဲဒါဆို ဝါတို့လဲ့ ခရီးပန်းတာ သက်သာလိမ့်မယ်’

မြတ်ဇော် စကားအဆုံးမှာ ဆွေဆွေလဲ့လဲ့က ဝါဝါကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ဟင် ဒါဆို ရထားနဲ့ မပြန်ရတော့ဘူးလား၊ နန္ဒာက ရထားနဲ့ တစ်ခါမှ ဒီခရီးကို မကြိုဖူးသေးလို့’

‘နင့်ရထားက နောက်မှစီးစမ်းပါဟာ’

‘ရထားက လွန်းထိုးခတ်ရင် ခေါင်းမူးတယ်၊ ကျွန်တော်ဆို ခဏခဏ ခေါင်းမူးဖူးတာပဲ’

‘လွန်းထိုးခတ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဦးဇော်’

နန္ဒာက ကလေးနှယ် မေးပြန်၏။

‘ရထားလမ်းက တောင်ကမ်းပါးယံတွေကို ဖောက်ထားရတာ၊ နန္ဒာရဲ့၊ တချို့ ကမ်းပါးယံတွေက သိပ်မတ်စောက်နေတော့ တစ်ရှိုန်ထိုးဆင်းလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်အင်္ကျီရာ ဇက်ပုံစံမျိုး ဖြစ်အောင် ရထားလမ်းကို ဖောက်ထားရတာပေါ့။ ရထားခေါင်းတွဲက နှစ်တွဲသိလား၊ ရထားရဲ့ရှေ့မှာ ခေါင်းတွဲတစ်တွဲ၊ နောက်မှာတစ်တွဲလေ။ ရှေ့ခေါင်းတွဲက ဆွဲသွားလိုက်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်၊ လမ်းဆုံးတော့ နောက်ခေါင်းတွဲကပြန်ဆွဲယူလိုက်နဲ့ လွန်းထိုးသလို ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ်မောင်းရတာ နန္ဒာရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် လွန်းထိုးခုတ်တယ်လို့ ပြောကြတာ’

မိုးမြင့်ထွန်းက ဝင်ရှင်းပြလိုက်တော့ နန္ဒာက စူးစိုက် နားထောင်နေသည်။

‘ဝါဝါကတော့ ရထားနဲ့လဲ ပြန်ဖူးတယ်၊ ခွေးရုပ်ဘူတာမှာ အာလူးပူရီ သိပ်ကောင်းတာပဲနော် ဦးမိုး’
‘ဟုတ်တယ် ဝါဝါ၊ အာလူး ကြက်သွန်က သိပ်ပေါတော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်တယ်လေ၊ အာလူးကက်သလစ်လဲ သိပ်ကောင်းတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အာလူးက စေးနေတာပဲ၊ ဝါဝါတော့ တကယ်ကြိုက်တယ်’

‘ယုံပါတယ်၊ နင်ကတော့ အစားအသောက်ပဲ’

နန္ဒာက ပြုံးလျက် လှမ်းပြောသည်။

‘ရထားက ရှေ့ညောင်ဘူတာမှာ စောင့်ရတာ၊ တစ်ခါတလေ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းပါတယ် နန္ဒာ၊ ဘူတာက အချိန်မှန် ဆယ်နာရီထွက်မယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါခါကျတော့ ညနေမှ ထွက်ဖြစ်တာတောင် ကြုံဖူးတယ်’
‘ဟုတ်တယ်၊ ပင်ပန်းပါတယ်၊ ဦးမိုးတို့ကားနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်မယ်’

မိုးမြင့်ထွန်း စကားအဆုံးမှာ ဝါဝါက ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။

‘ဆွေဆွေတို့အတွက် ဦးမိုးတို့မှာ အနှောင့်အယှက်တော့ ဖြစ်နေမယ် မထင်ပါဘူး’

ဆွေဆွေလဲ့လဲ့မှ အားနာစကား....။

‘ဘာဖြစ်စရာလို့လဲ ဆွေဆွေရယ်’
ဟု မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်သည်။

‘အားနာစရာတော့ မရှိပါဘူးနော်၊ ဒီလောက် ရင်းနှီးနေပြီပဲဟာ’

ဝါဝါကလည်း ရယ်ပြောလေး ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘အားမနာပါနဲ့၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင်လဲ ဝါဝါတို့နန္ဒာတို့နဲ့ တွေ့ကြရဦးမှာပဲဟာ’

မြတ်ဇော် စကားအဆုံးတော့....

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာရင် နန္ဒာ့အိမ်ကို ဓာတ်ပုံတွေ လာပြရဦးမှာ’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ ဒါဆို မနက်ဖြန် ထွန်းထွန်းကို ပြောလိုက်တော့
မယ်၊ ဦးမိုးတို့ ဦးဇော်တို့ကားနဲ့ပဲ ပြန်မယ်ဆိုတာ’
‘ပြောလိုက်လေ’
ဝါဝါကို ဆွေဆွေလွဲက ခေါင်းခွဲ၍ ပြောလိုက်သည်။

* * *

သည်လိုနှင့် တောင်ကြီးမှ ရန်ကုန် ခရီး အဘူ ပြန်ဖြစ်ခဲ့
သည်။
သည်ခရီးသည်ပင် ဘဝခရီးတစ်ခု၏ အစ ဟု ကျွန်မ
မသိခဲ့ရိုးအမှန်၊ ဒီစား ထိရှ နှလုံးသားမှာ အနာတရဖြစ်စေဖို့
ဖန်တီးစေမည့် နိဒါန်းဟု ဘယ်သူက မှန်းဆနိုင်မတဲ့လဲကွယ်...။
ဘယ်အခါ ဘယ်ကာလကမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဘဝ
တစ်ခုလုံးသည် အချစ်ဟု နှစ်နှစ်ကာကာ မယုံကြည်ခဲ့။
ယောက်ျားတစ်ဦး၏ဘဝမှာ အချစ်ဆိုသည့်အရာသည် အပိုင်း
အစမျှသာဟု ဆိုသည့် စကားကိုလည်း ဟားတိုက်၍ ရယ်သွမ်း
သွေးနိုင်ခဲ့သူ။ ကိုယ့်ကို ချစ်လှပါသည်ဟု ပြောလာသမျှစကား
တို့ကြားမှာလည်း သူတို့ဘဝ၏ အပိုင်းအစမျှသာ လေးနက်နိုင်
သည့် စကားတွေ ပြောနေတာပါပဲဟု စိတ်ထဲက တန့်နဲ့

တွေးနေနိုင်ခဲ့သူ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အစိတ်အပိုင်းမျှ
သော ဘဝအတွက် မိမိ၏တစ်ဘဝလုံးပေးကာ အလဲအလှယ်
လုပ်စရာ လိုအပ်ပါသလားဟု မာနများဖြင့် တွေးခဲ့ဖူးသည်
လေ....။

တကယ်တမ်း ချစ်မိပြီဟု ဘာသာ သတိထားမိစဉ်မှာပင်
သူဘဝ၏ ဆံခြည်တစ်မျှင်မျှ ကျွန်မဖြစ်ခွင့်ကို လိုချင်တမ်းမက်
ငှာ စိုးရိမ်ပူပန်နေတတ်ပါသေးသည်။ ကျွန်မ၏ဘဝတစ်ခုလုံး
ဖြစ်နိုင်သော အချစ်ဆိုသည့် အရာကိုပေးလျက် ယောက်ျား
တစ်ဦး၏ ဘဝအစိတ်အပိုင်းမျှသော သူ့အချစ်ကို ပြင်းပြစွာဖြင့်
လိုချင်နေမိပြန်ပြီ။

ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလွန်းသော ဘဝဆိုသည့်အရာ၏ အပိုင်း
အစ တစ်ခုခု ဖြစ်ပိုင်ခွင့် မရှိဟု ဆိုပါလျှင်လည်း ဆံ့မျှင်တစ်စ
နွယ် သူနှင့်တော့ ပတ်သက်၍ နွယ်နေခွင့်ကိုတော့ ရလိုက်ချင်
ပြန်သည်။

ခေါင်းဖြီးလိုက်၍ ပြတ်ပါသွားသည့် ဆံ့မျှင်တစ်မျှင်ကို
သုပင် သိလိုက်မည် မဟုတ်သော်ငြားလည်း ထိုဆံ့မျှင်အဖြစ်
သုနှင့် ပတ်သက်ခွင့် ရလိုက်သည်ကိုကား ကျွန်မ ကြည်နူး
ကျေနပ်နိုင်ပါမည်လေ....။

မာနနှင့် အတ္တတို့ကို ဖွဲ့ခြွေကုန်ခန်းသွားနိုင်စေသော အရာ
မှာ အချစ်သာဖြစ်၏ဟုလည်း ကျွန်မ သိခွင့်ကြုံခဲ့ပြီပဲ။

၉၈ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ရင်ထဲမှာ အနက်ရှိုင်းဆုံး စူးနစ်စေ၍ ဘဝတစ်ဆုံးတာရှည်
စွာ ခံစားဖြစ်တည်စေသော ဝေဒနာကား ချစ်ခြင်းမှတစ်ပါး
ရှိနိုင်ပါသေးရဲ့လားကွယ်....။

အပိုင်း (၁)

(၁)

ထမင်းစားဖို့ လမ်းမှာ ခဏရပ်သည်။ ထမင်းဆိုင်ထဲမှာ
ထိုင်ကြရင်း ထမင်းဟင်း မှာထားစဉ်မှာ ကျော်စွာရောက်လာ
ရင်တော့ အနည်းနဲ့အများ စကားပြောရမယ်ထင်တယ်ဟု
ဦးဇော်က စပြောတာကို ကြားလိုက်သည်။
ရှင်းပြရင်လဲ သူ သဘောပေါက်မှာပါဟု ဦးမိုးက စီးကရက်
မီးညှိရင်း ပြန်ပြောကာ ဦးဇော်ကို လှမ်းကြည့်ကာ တော့၏။
'နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ စာထဲမှာတော့ နိုင်ငံခြား
ပြန်ထွက်ချင် ထွက်ဖြစ်မလား မသိဘူးဆိုတာ ပါတယ်။

မင်း မှတ်မိခဲ့လား၊ သူ့အမေက သူ့ကို ဟိုမှာပဲ အလုပ် လုပ်စေချင်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီပြန်လာပြီး နိုင်ငံခြား ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြန်ထွက်ဖြစ်ချင် ထွက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခေ

ဦးမိုးက စီးကရက်ကိုရှိုက်ရင်း လှမ်းပြောသည်။ နန္ဒာက သူ့စဉ်းစကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေလိုက်မိ၏။

‘အင်း... မှတ်မိတယ်၊ ပြန်ရောက်တာနဲ့ အိမ်ထောင်ချ ပေးပြီး နိုင်ငံခြားအလုပ်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ချင်တယ်လို့ သူ့ အမေက ပြောတယ်ဆိုတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုလုပ် ဖြစ်ရင်တော့ ဒီကောင် ငါတို့ လုပ်ထားတာတွေကို ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ’

‘ငါလဲ ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ စောစောက ပြောသလို သူ နိုင်ငံခြားပြန်ထွက်မယ်ဆိုရင် သူ ဒီအလုပ်ကို ငါတို့လဲ့ ပြီး သူ့ရှယ်ယာကို ပြန်ထုတ်သွားမှာပေါ့’

ဦးမိုးက စီးကရက်ပြာကိုခြွေရင်း ပြောတော့ ဦးဇော်က လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ထားရမှာပေါ့ကွာ၊ ကျော်စွာ ပြန် လာတော့လဲ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြရ ပေါ့၊ ဒီကောင် မကျေနပ်လဲ အဆဲခံလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား’

ဦးမိုးက ဦးဇော်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ရယ်ပြော ပြော လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ၊ စိတ်ညစ်နေပြီလား နန္ဒာ၊ ကျော်စွာဆိုတဲ့ ကောင်က တစူးစား နန္ဒာရဲ့၊ လူချင်း ဘယ်လောက်ပဲ ညီအစ်ကိုလိုခင်ခင် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အမှားခံတာ မဟုတ်ဘူး’

ဦးဇော်က နန္ဒာဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးပြလျက် ပြောလိုက် သည်။

‘ဦးမိုးတို့ ဦးဇော်တို့ ခဏခဏပြောနေလို့ ဦးကျော်စွာ ရဲ့ နာမည်တောင် နန္ဒာတော့ တရင်းတနှီး ဖြစ်နေပြီ’ ပြုံးရင်း နန္ဒာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်နောက်ဘက်မှာ အပေါ်အပါးသွားပြီး ပြန်လာသော ဆွေဆွေနှင့် ဝါဝါတို့ ရောက်လာပြီး ဝင်ထိုင်၏။

‘ဘာလဲ နန္ဒာ၊ ဦးကျော်စွာဦးအကြောင်း ပြောကြပြန် ပြီလား’

နန္ဒာစကား တစ်စုန်းတစ်စကိုကြားလျက် ဝါဝါက ဝင် လှိုင်ရင်း မေးသည်။

‘ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ၊ ဦးကျော်စွာဦး အကြောင်းကို ဦးမိုးတို့ပြောနေလို့ ဒီနာမည် အလွတ်ရပြီး ရင်းနှီး နေပြီလို့ နန္ဒာက ပြောနေတာ’

ဝင်ထိုင်လိုက်သော ဝါဝါနှင့် ဆွေဆွေကို ပြုံးပြရင်း နန္ဒာက ပြောသည်။

‘ဝါဝါတို့ တောင်ကြီးမှာကတည်းက နန္ဒာက ပြောခဲ့ တာ၊ ဦးကျော်စွာဦး ဆိုတဲ့သူကို မမြင်ဖူးပေမယ့်’

ဦးဇော်တို့ ပြောနေတာနဲ့ပဲ မျက်လုံးထဲမှာမြင်ပြီး သူ
စိတ်ကို မှန်းဆလို့ ရနေသလိုပဲတဲ့'

ဝါဝါက ပြောလိုက်တော့ မျက်နှာမှာ တင်းခနဲဖြစ်ပြီး
မျက်လွှာချလိုက်မိတာ။ ပြီးမှ ရုတ်တရက် ခေါင်းကိုမော့လျက်
မျက်နှာကို ပြုံးဟန် တမင်ပြုလိုက်ရတာ ဘာသာသတိထား
ဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

'ဟုတ်တယ်လေဟာ၊ နင် စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊
ဦးဇော်တို့ ပြောနေတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ကောင်မ
လေးတွေ သူ့ကို လာရှာတယ်ဆိုတာ ပါတယ်။ ဒီတော့
ရှုပ်ရပေ့ရမယ်၊ ပြီးတော့ ရှမ်းထမင်းချဉ်စားတုန်းက
ဒေသအစားအစာတွေ ကြိုက်တယ်ဆိုတာရယ်၊ အလုပ်
လုပ်ရင် တိကျတာ၊ ထက်မြက်တာ၊ တစ္ဆးစားနိုင်
တယ်ဆိုတာ၊ အဲဒီစကားတွေ ဆက်ကြည့်တော့ လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်လုံး ပေါ်လာသလိုပဲပေါ့၊ ဟုတ်
ဘူးလား'

နန္ဒာက ဝါဝါကိုကြည့်ရင်း အရှက်ပြေပြောလိုက်သည်။
'အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံး တောက်
တောက်၊ ပုံစံက ထောင့်မကျိုးသလိုပုံစံမျိုး၊ ဒါပေမယ့်
စိတ်နှလုံးက နူးညံ့တယ်၊ သူ လုပ်ချင်တာကို ဘယ်သူ
ဘာပြောပြော လုပ်တတ်တယ်၊ အဲဒါဆိုရင် နန္ဒာ ပိုပြီး
စိတ်ကူးထဲမှာ ပုံပေါ်လာလိမ့်မယ်'

ဦးဇော်က နန္ဒာ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'ဒီကောင်ပြန်ရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး၊ နန္ဒာတို့နဲ့
တစ်နေ့ ဆုံမှာပါ'

ဟု ဦးမိုးက ပြောရင်း လာချပေးသည့် ဟင်းပန်းကန်တို့ကို
တိုးပေးလိုက်သည်။

'ဦးမိုးတို့ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဝါဝါတို့အုပ်စုနဲ့ ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒုပ္ပန်ကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူး၊
ပေါင်းလှိုသင်းလှို လွယ်မယ်ပုံမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်နော်'
ဟင်းချိုပန်းကန်ကို လှမ်းယူလျက် ဝါဝါက ပြောလိုက်
သည်။

'မလွယ်တော့လဲ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ နေရုံပေါ့
ဟာ'

ထမင်းပန်းကန်ကို ရှေ့ရောက်အောင်ယူလျက် နန္ဒာက ပြော
က်မိပြန်၏။

'ကဲ....စားလိုက်ကြရအောင်'
ထမင်းဟင်း အစုံရောက်လာတော့ ဦးမိုးက ပြောလိုက်ကာ

ဘေးစကို ရပ်စေပြန်၏။

* * *

နှင့်ကိုတစ်လမ်းလုံး ဂရုစိုက်နေတာ သိပ် ထင်ရှားတာပဲ နန္ဒာ၊ ဦးမိုးတော့ နင့်ကို ကျနေတာ သေချာတယ်ဟု ဝါဝါနှင့် ဆွေဆွေတို့က ပြောသည်။

ငါလဲရိပ်မိသားပဲဟု ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။ မထိတရိ အနှောင့် အသွားမလွတ် စကားတို့ဖြင့် ဦးမိုး သူ့ကိုပြောလျှင်လည်း သူက ကျင်လည်စွာ စကားလွှဲနိုင်လိုက်တာပါပဲလေ။ တစ်ခရီးတည်း သွားသူချင်းမို့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုက ပိုလာခဲ့တာတော့အမှန်း မဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူးဟယ်ဟု ဆွေဆွေက သူ့ကိုမယ်ရင်း စတော့ နှင် ပြန်ကြိုက်လိုက်ပါလားဟု သူပြောခဲ့တာပဲ။ ဟိုက နင့်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာဟု ဆွေဆွေက ပြန်ပြောပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်မှုမရှိခဲ့။

အမှန်ဆို ဦးမိုး သူ့ကို ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာတွေ၊ ကြင်နာယုယဟန် ပြခဲ့တာတွေ အတွေးမှာပြန်ပြီး ပေါ်လာနေဖို့ မကောင်းပါ လား။

အခုတော့ ဦးကျော်စွာဦး ဆိုတဲ့ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ လူတစ် ယောက်ရဲ့ ကိုယ်သဏ္ဍာန်၊ စိတ်သဏ္ဍာန်ကို အတွေးဖြင့် ပုံဖော် ဆက်စပ်နေမိခဲ့တာ ဘယ်လောက်များ ဆန်းကြယ်လိုက်ပါ သလဲ။ ဦးကျော်စွာဦးနှင့် ပတ်သက်၍ လမ်းမှာ ထမင်းစားစဉ်က ပြောခဲ့တာတွေဟာ ဘာကြောင့်များ အတွေးမှာ ပေါ်လာခဲ့ ပြန်ပါသလဲ။

ဦးဇော် ပြောလိုက်သည့် အရပ်မြင်မြင် အသားညို ညို မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် အပေါင်းရ အသင်းရ ခက်မည့်

လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် စိတ်ကူးမှာ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရစ်ဝဲနေပြန်သည်။

ဦးဇော်တို့ ဦးမိုးတို့ စကားတွေထဲက သူ့စရိုက်၊ သူ့စိတ် အပိုင်းအစတွေကို ပြန်၍ ပေါင်းစပ်ရောမွှေကာ ဦးကျော်စွာဦး ဆိုတာကို ဘာကြောင့်များ အသက်သွင်းကြည့်နေမိပြန်တာ ပါလဲ။

ဝါဝါနဲ့ ဆွေဆွေတို့ကို ပြောပြလျှင် ရယ်စရာတစ်ခုပမာ ခင်ကြပေဦးမည်။

(၂)

ဦးမိုးနှင့် ဦးဇော်ကို အိမ်သားအားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး
လိုက်သည်။ တောင်ကြီးမှာ တွေ့ကြပုံ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်ကြပြီး
ဘစ်ခရီးတည်း အတူပြန်လာခဲ့ကြတာ နန္ဒာက အိမ်ကို ကြိုပြော
သားခဲ့သည်မို့ ဦးမိုးနှင့် ဦးဇော်တို့ နာမည်တွေကို အိမ်ကလည်း
သိနေကြသည်။

‘ဓာတ်ပုံတွေကတော့ အားလုံးကောင်းတယ် နန္ဒာ၊
ဘယ်ပုံရွေးရမယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး’

မိုးမြင့်ထွန်းက စကားစရင်း ဓာတ်ပုံတွေ ထည့်လာသည့် စက္ကူအိတ်ကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟာ....ဓာတ်ပုံတွေ ရလာပြီလား?’

နန္ဒာက ဝမ်းသာစကားဆိုရင်း မိုးမြင့်ထွန်းလက်မှ ဓာတ်ပုံတွေကို လှမ်းယူသည်။

‘စန္ဒာရေ ဓာတ်ပုံတွေ ရလာပြီ၊ လာကြည့်ပါဦး’

အိမ်ထဲကို လှမ်းအော်လိုက်၏။

‘သမီးကလဲကွယ်....ကလေးလေး ကျနေတာပဲ၊ တစ်ခုခု ဆို ဟန်ကိုမဆောင်တတ်ဘူး’

နန္ဒာတို့အမေက ပြုံးရင်း မိုးမြင့်ထွန်းကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

နန္ဒာကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ပုံချင်း ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခဏအကြာမှာ နန္ဒာ့ အစ်မက လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို ဗန်းလေးဖြင့် ထည့်ယူရင်း ဧည့်ခန်းထဲလာသည်။

‘ဒါက သမီးအကြီးလေ စုစန္ဒာတဲ့၊ ဘွဲ့ရ အလုပ်လက်မဲ့ပေါ့၊ သမီးကြီးက နန္ဒာလို မဟုတ်ဘူး အေးလွန်းတယ်’

မိုးမြင့်ထွန်းနှင့် မြတ်ဇော်ကို နန္ဒာတို့မေမေက သမီးကြီးနှင့် ဖိတ်ဆက်ပေးသည်။

‘သမီးက မအေးလိုလား မေမေ’

ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းမော့ဘဲ နန္ဒာက ပြောသည်။

‘သမီးက တစ်စွတ်ထိုး’

နန္ဒာက မေမေမျက်နှာကို ကြည့်လျက် ပြုံးပြလိုက်၏။

‘ဒီပုံလေး မဆိုးဘူးနော် စန္ဒာ’

ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်သော အစ်မကို နန္ဒာက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ လိုက်သည်။

စန္ဒာက ဓာတ်ပုံလေးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

‘အဲဒီပုံလေးကို သတ်သတ်ဖယ်ထား စန္ဒာ၊ ရေ့ရေ့ ဒီပုံတွေကိုကြည့်ပြီး စန္ဒာကြိုက်တာ ရွေးပေးဦး၊ နန္ဒာ ရွေးထားတာတော့ ဟိုမှာ သုံးလေးပုံရှိတယ်’

နန္ဒာက လှကြည့်ပြီး စားပွဲပုံလေးပေါ်မှာ ပုံထားသော ဓာတ်ပုံတွေကို ကောက်ယူလျက် စန္ဒာ့လက်မှာ ထည့်သည်။ ‘တော့ နန္ဒာက သူ့လက်ထဲမှာ ကျန်သည့်ပုံတွေကို ဆက် ကြည့်နေလိုက်၏။

‘သောက်ကြဦး၊ နန္ဒာ ဓာတ်ပုံတွေချည်း ကြည့်မနေနဲ့လေ၊ ဧည့်သည်တွေလဲ ဧည့်ခံပါဦး သမီးရဲ့’

နန္ဒာ့မေမေက လှမ်းပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ရပါတယ် မေမေရယ်၊ ရင်းနှီးနေတဲ့ လူတွေပဲဟာ၊ ဟုတ်တယ်မိလား ဦးမိုး’

လှမ်းကြည့်ရင်းပြုံးပြရင်း ပြောလိုက်မိပြန်၏။ ပြီးတော့ ကိုယ်ထဲက ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ပုံချင်း ကြည့်နေပြန်သည်။ ကြည့်ပြီး တွေ့ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်၏။ စန္ဒာက နန္ဒာကြည့်ပြီးပုံတွေ ကြည့်နေသည်။

ထွက်လုဆဲဆဲ အာမေဇိုတ်သံကို ချုပ်တည်း နိုင်လိုက်ခြင်း ဘာ့ကို မိမိကိုယ်မိမိ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်ဟု နန္ဒာ တွေးမိပြန်

သည်။ အဲဒါမျှ အငွေအသက်ကို သူ့မျက်နှာမှာ ယှက်သမ်း
ဝေဝဲသွားမှာကိုတော့ သူ သိလိုက်ပြန်၏။ သူ့မျက်နှာကိုသာ
စေ့စေ့ကြည့်နေပါက အထူးအဆန်းတစ်ခုကို တွေ့၍ မျက်နှာ
မှာ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်သွားတာကို အားလုံး ရိပ်မိ
နိုင်ကြမှာပါပဲ။ လက်ထဲမှာ ကြာရှည်စွာကိုင်ရင်း ခေတ်ပုံကို
စူးစိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

နက်မြာရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသော
တစ်ယောက် ငေးရီစွာ 'ရပ်ကြည့်နေသည်။ နောက်ခံမှာ
ရှုပ်ထွေး စည်ကားနေသည့် မြို့ပြရှုခင်း၊ နှုတ်ခမ်းထောင့်
ဖျားမှာ စီးကရက်က တွဲလွဲခိုနေသည်။ တစ်ဖက်ထောင့်က
နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ် တွန့်ကျေး၍ ပြုံးဟန်ပြုနေ၏။
အပြုံးသည် နှစ်လိုဖွယ်မရှိဘဲ မာနရိပ်တို့ ဝေဝဲခိုမိုးနေသလား
ထင်သည်။ ငေးရီရီ မျက်ဝန်းတို့က တောက်ပကြည်စင်
တာတော့ ထင်ရှား၏။ စူးလက်သော်လည်း သိမ်မွေ့ဟန်ဖြင့်
ပြည့်နေသည်ထင်သည်။ သူ့ဘေးနားကပါလာသော သစ်သား
ကလေးကြောင့် သူ့အရပ်သည် ပို၍ ရှည်နေသယောင်။

သက်ပြင်းငွေငွေကို ချလိုက်မိတာ ဘာသာသိပြီး မလုံမလဲ
စိတ်ဖြင့် အကြည့်ကို ဝေ့သည်။

'ကုန်သွားပြီလား နန္ဒာ'
စန္ဒာ ထံမှ အသံကြားလိုက်ရတော့ စန္ဒာ့ကို လှည့်ကြည့်
ကာ....

'ကုန်သွားပြီ...ဒါ နန္ဒာ့ပုံ မဟုတ်ဘူး'
စန္ဒာ့ကို ပြောလျက် ဦးမိုးဆီကို အကြည့်ပို့ကာ....

'ဦးမိုး...ဒါ ဦးကျော်စွာဦး မဟုတ်လား'
ဟု နန္ဒာက မေးလိုက်၏။

'ဟာ...ကျော်စွာ့ပုံရောပါသွားပြီ ထင်တယ်'
ဟု ဦးဇော်က ပြောလိုက်သည်။
မိုးမြင့်ထွန်းက လှမ်းကြည့်ရင်း

'အစစ်ပေါ့၊ အဲဒါ ကျော်စွာလေ၊ ဦးမိုးတို့ ပြန်ရောက်
တော့ အလုပ်တိုက်မှာ စာတစ်စောင်ရောက်နေတယ်။
အဲဒီစာနဲ့အတူ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ခေတ်ပုံပေါ့'
'ငါကြည့်ပြီးတော့ နန္ဒာ့ပုံတွေနဲ့ရောပြီး ထည့်ထားလိုက်
မိတာထင်တယ်'

ဟု မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်သည်။
'နန္ဒာ့ဆီပါလာတာ နန္ဒာ့ပိုင်တာပေါ့'
စိတ်ထဲက ပြောချင်သော်လည်း နှုတ်က မထွက်ဘဲ....

'ရော့လေ...ဦးမိုး'
ဟု ပြောကာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

'ဒါက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းလေ၊ ကျွန်တော်တို့
အတူ လုပ်ကြတာပါ။ သူက အခု နိုင်ငံခြားရောက်နေ
တယ် အန်တီ၊ သူပြန်လာတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက
ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းကို ဆက်မလုပ်တော့မိ သေချာ
သွားပြီ၊ သူ့အမေ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း နိုင်ငံခြားမှာပဲ
အလုပ်လုပ်တော့မယ်တဲ့'
'ဦးမိုးတို့ လမ်းတုန်းကပြောတာ သေချာသွားပြီပေါ့'

မေမေ့ကိုရှင်းပြနေသော ဦးမိုးကို နန္ဒာက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် နန္ဒာ၊ နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့ စာထဲမှာ ပါတယ်လေ၊ သေချာပြီတဲ့။ သူ့အမေကလဲ သူနဲ့အတူ နိုင်ငံခြားအပြီးထွက်မယ်ဆိုတော့ သူက ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ရတော့မယ်လေ၊ ဦးမိုးတို့ကိုတောင် ငွေကြေးကုန်တော့ ရှင်းတမ်းလုပ်ထားဖို့မှာတယ်’
‘ဩော်...’

မမြင်ဖူးသေးသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတာတော့ အံ့ဩစရာ ကောင်းသားဟု နန္ဒာ တွေးမိပြန်သည်။

‘ကောင်းတာပေါ့ ဦးမိုး၊ ဦးမိုးတို့ပြောသလို တစ်ခုထိုးကြီးဆိုရင် နန္ဒာပုံနဲ့ ကြော်ငြာလုပ်တာတော့ ဘာလုပ်လို့ပြီး ကန့်ကွက်ချင် ကန့်ကွက်နေဦးမှာ၊ အခုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့’

‘အိမယ်...သူကများ သူများကို တစ်ဇွတ်ထိုးတဲ့’

နန္ဒာမေမေက ပြုံးပြီး လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘မေမေ မေးကြည့်ပါလား၊ အဲဒီ ဦးကျော်စွာဦးဆိုတာကလဲ တစ်ဇွတ်ထိုးပဲတဲ့’

‘ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းက သူ့လုပ်ချင်တာ တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်တာ၊ လူတိုင်းလုပ်တာကိုလဲ သူက ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်တာ၊ လုပ်ငန်းမှာတော့ တော်တယ်’

မြတ်ဇော်က နန္ဒာ့ မေမေ့ကို လှမ်းပြောသည်။

‘ကဲ...အဲဒီတော့ နန္ဒာဘယ်ပုံကြိုက်လဲပြော၊ ပုံကြီးခွဲပြီး စီစဉ်လိုက်တော့မယ်’

မိုးမြင့်ထွန်းက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်၏။
နန္ဒာက စားပွဲပေါ်မှာ သီးခြားချထားသည့် ဓာတ်ပုံ သုံးပုံကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

(၃)

‘နန္ဒာ နှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်’

ညရောက်တော့ ဝါဝါဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး မနက်က
အကြောင်းစုံကို ပြောပြနေမိပြန်သည်။ ခေတ်ပုံတွေထဲမှာ
ကျော်စွာဦးပုံ ပါလာတဲ့ အကြောင်း ဦးကျော်စွာဦး၏
နန်းသဏ္ဍာန်ကို အသေးစိတ် ပြောပြဖြစ်၏။

နန္ဒာ့စကားဆုံးတော့ တစ်ဖက်မှ ဝါဝါအသံ ပေါ်လာ
သည်။

‘ဝါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝါဝါ’

‘နင့်ဟာနှင် မသိဘူးလား၊ နှင်တာလို ဒီအောက်
အဖြစ်သည်းနေရတာလဲ’

‘ဘာ အဖြစ်သည်းတာလဲ ဝါဝါ’
အသံတိုးလှလှဖြင့် ပြန်မေးမိရင်း ငါ တကယ်ပဲ အဖြစ်
သည်းနေတာလားဟု ဘာသာ စဉ်းစားမိပြန်၏။

‘အဖြစ်သည်းလား မသည်းလား ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်း
စားကြည့်ပါဦး နန္ဒာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်
သက်လို့ နှင် ဘယ်တုန်းက ဒီလောက် စိတ်ဝင်တစား
ပြောဖူး ဆိုဖူးလို့လဲ’
‘မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ ငါ့စိတ်ကူးထဲမှာ ဝေဝေဝါးဝါး
ခေတ်ထားတဲ့ပုံနဲ့တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်နေတာကို အံ့ဩလွန်း
လို့ပါ’

မိုးကြိုးပစ်ရာကို ထန်းလက်နှင့်ကာသံလို စကားမျိုးဟု သိ
တော့ အသိသား၊ လုံခြုံခန်းဖြင့် မိမိအတွင်းစိတ်ကို ဖုံးကွယ်
ရန် ကြိုးစားနေမိပြန်တာပဲဟုလည်း နားလည်သည်။

‘တွေ့လား နှင့်စကားတွေထဲက ဇာတိပြုနေတာပဲ၊
ကိုယ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကို ဘာကိစ္စ စိတ်ကူးထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားရ
တာလဲ နန္ဒာ၊ နှင် သူ့ကို စိတ်မဝင်စားရင် သူ့အကြောင်း
စဉ်းစားစရာ တွေးစရာ ဘာလို့လို့လဲ၊ စဉ်းစားရ
လောက်တဲ့ကိစ္စ ဘာမှမရှိတာကို နှင် စဉ်းစားနေပြီ
ဆိုကတည်းက နှင့်စိတ်က မမှန်မဟုတ်တာ သေချာ
နေပြီ’

‘ခါကတော့ဟာ ဦးမိုးတို့နဲ့တို့ ပြောကြဆိုကြတာတွေ
ငါ့ပုံနဲ့ ကြော်ငြာလုပ်မယ့်ကိစ္စတွေ စဉ်းစားရင်း အဲဒီ

ဦးကျော်စွာဦးဆိုတာလဲ ပါလာတာပါ၊ ဦးမိုးတို့ကလဲ
သူ့အကြောင်း ခဏခဏပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား’

‘လုပ်မနေနဲ့နန္ဒာ၊ နှင့်အကြောင်းပြချက်တွေက လုံးဝ
မခိုင်လုံဘူး၊ ငါတော့ထင်တယ်’

‘ဘာထင်တာလဲ’

‘နှင် အပြောကြီးသမျှတွေ နှင့်ခံယူချက်တွေ အားလုံး
ပြောင်းတော့မယ်လို့ ထင်တယ်’

ဝါဝါကို ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ ခဏ ငြိမ်သက် နှုတ်ဆိတ်
ခင်းမိပြန်သည်။

‘ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သင့်လို့ လက်
ထပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိလို့ ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားပြီး
လောကတာဝန်တစ်ခု အနေနဲ့ လက်ထပ်တာ ဘာမှ
မဆန်းပါဘူး၊ ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ
အပိုတွေ၊ နားလည်မှုရှိရင် ဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်ချက်
မှန်ရင် အိမ်ထောင်တစ်ခုဟာ သာယာနိုင်တာပဲဆို၊
နှင်ပြောခဲ့တာတွေလေ မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ မိန်းမသား
တစ်ယောက်အတွက် အချစ်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုလုံးပါပဲ
ဆိုတဲ့ စကားဟာ အင်မတန် ရယ်စရာကောင်းတယ်ဆို၊
ကိုယ့်ဘဝကို အချစ်ရဲ့ အလွမ်းမိုးခံရပြီ ဆိုကတည်းက
အင်မတန် ပျော့ညံ့လို့ ဖြစ်ရတာပဲဆိုတဲ့ နှင့် အယူအဆ
တွေပဲ’

‘အင်းလေ....ဘာဖြစ်လဲ’

‘ငါထင်တာတွေ အဲဒါတွေဟာ မကြာခင် ပြောင်းလဲ
တော့မယ်ထင်တယ် နန္ဒာ’

‘မဆိုင်တာ ဝါဝါကလဲ’

ဝါဝါက တစ်ဖက်၏ ဟက်ခဲရယ်သံကို ကြားရသည်။

‘နင်က အချစ်ဆိုတာကို တွေ့မှမတွေ့ဖူးသေးတာဘဲ နန္ဒာ၊
ဒီတော့ အချစ်ဆိုတာ ရဲ့ ဝှမ်းအားကို နင် မသိသေးပါ
ဘူး၊ အချစ်ကြောင့် ဘဝတစ်ခုလုံးကို ထိခိုက်စရာ၊
ယိမ်းယိုင်စရာ ဖြစ်သွားတာမျိုးကို ငါလဲ လက်မခံပါ
ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတွေမှာ ဦးနှောက်ပဲရှိပြီး နှလုံးသား
မပါတဲ့ သတ္တဝါမှမဟုတ်တာ၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာ
တွေ၊ အချစ်ကြောင့် ကြည်နူးမှု၊ ချမ်းမြေ့မှု၊ ကြေကွဲမှု၊
ပူဆွေးမှုတွေ ဆိုတာကိုတော့ နင် လက်ခံရမှာပဲ’

‘ငါမှ မသိသေးတာ’

‘မကြာခင် နင်သိလာမယ်လို့ ငါပြောရဲတယ် နန္ဒာ’

‘လုပ်မနေပါနဲ့ဟာ’

‘ဦးကျော်စွာဦးကို နင် တွေ့ပြီးရင် ငါပြောတာတွေကို
နင် နားလည်လာမယ်ထင်တယ်’

‘ဘာဆိုလို့လဲ’

‘ကြည့်သေးတာပေါ့ နန္ဒာ၊ နင်နဲ့ ငါပေါင်းလာတာ
ငယ်ငယ်လေးကတည်းကပါဟာ၊ နင်က တစ်ဇွတ်ထိုး
ဟောဟောခိုင်းခိုင်းသမား၊ နင့်စိတ်ကို နင် ဘယ်တော့မှ
လုံခြုံအောင်မကွယ်မငှက်တတ်ဘူး၊ အခု နင်ပြောနေတဲ့
စကားတွေ နားထောင်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်၊ နင့်စိတ်ကို

ငါမြင်နေရပြီ၊ နင့်မျက်နှာကို သာကြည့် ပြောရရင်
ပိုတောင်မှန်ဦးမယ်’

‘ဪ...ပြောဖို့ တစ်ကျွန်နဲ့နေသေးတယ်၊ ဦးဇော်က
ပြောတယ်၊ ကျော်စွာပြန်လာရင် နန္ဒာတို့ သူ့ကိုတော့
ဦးလို့ တစ်လုံးတည်း ခေါ်လို့ရတယ်တဲ့၊ သူအိမ်နာမည်
ကိုက ဦး...တဲ့၊ သူ့မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့၊
ကျော်စွာဦး ကျော်စွာထူးတဲ့၊ အိမ်မှာက အဖျား
ဆွတ်ပြီး ဦးနဲ့ထူးလို့ပဲ ခေါ်ကြတာတဲ့’

‘ဒါဆို သမီးရဲ့ ဦးမဟုတ်ဘဲ နန္ဒာရဲ့ဦး ဖြစ်တော့မှာ
ပေါ့နော်’

‘ဟာ...နင်ကလဲ စကားအကောင်းပြောနေရင် ဖောက်
လာပြီ’

ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။

‘တစ်ခါတုန်းက နင့် မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ ကူးထားပြီး
ငါ့ကိုပြတဲ့ စာပုဒ်ကလေးကို နင် မှတ်မိသေးလား’

ဝါဝါ အသံထွက်လာသည်။

‘ဘာလဲ...ငါကူးထားတာတွေက အများကြီးရယ်’

‘ပင်လယ်ကမ်းစပ်က သဲသောင်ကို တစ်လှိုင်းပြီး
တစ်လှိုင်း ရိုက်ပုတ်နေပေမယ့် ဘာမှမပြောင်းလဲဘူးတဲ့၊
လတာပြင် ဆိုတာကတော့ ရေဘက်ပြီးလို့ ပြန်ကျ
သွားတဲ့အခါမှာ နုံးတွေ တင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲတဲ့၊
အချစ်နဲ့တွေ့ပြီးရင် တဝဆိုတာ သောင်ပြင်လို့ ပကတိ
ရှိနေဖို့လိုတယ်တဲ့၊ လတာပြင်မှာ နုံးတွေ တင်ကျန်ခဲ့

သလို ဘဝရဲ့ အညစ်အကြေး အစွန်းအထင်းတွေ ကျန်
ရစ်မနေစေဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့၊
'မှတ်မိပြီ ဝါဝါ၊ အဲဒါ ငါသိပ်ကြိုက်တဲ့အယူအဆပဲ'
'အခု နင် အချစ်နဲ့တွေ့တော့မယ်၊ နင် ပြန်ပြီးသတိရ
အောင် ငါပြောတာ၊ အဲဒီအခါကျတော့ နင်ကူးထား
တဲ့ စာပုဒ်ကလေးကို ပြန်သတိရနေအောင်လို့လေ'
'ဝါဝါရယ် လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ မဖြစ်နိုင်
တာတွေဘဲဟာ'

'မဖြစ်သေးတာဘဲ ချီတယ်နော် နန္ဒာ'

သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကို အလိုလိုချုပ်နှောင်၏။

မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးသေးသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်
အကြောင်းကို သည်မျှ ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ်နေပြီဖြစ်သော မိမိစိတ်
ကို မိမိတော့ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာပင် သတိမမိသည်မှာ အမှန်။

* * *

ဇာခန်းဆီးကို ဖြတ်လျက် ကျလာသော လရောင်သည်
ရုတင်တစ်ဖက်စွန်းမှာ ဝိုးဝါးဖြာ၏။ မီးရောင်မဲ့အခန်းကျယ်

...ပြုံး ခုတ်
...တာ သိ၏။

ဝါဝါနှင့် ပြောခဲ့သည့်စ
...န်သည်။ စိတ်ကစားရမည့် အမှု
...လိုလိုရှက်စိတ်ဝင်ပြန်၏။ မတည်ငြိမ်လွှာ
...မိမိစိတ်ကို မိမိနားမလည်နိုင်တော့။

စကားစကိုစုစည်းလျက် အတွေးဖြင့် ပုံဖော်ပြု
ခြင်းကပင် သဘာဝကို လွန်ဆန်နေသည့် ဖြစ်ရ
...ဘာ့နားလည်မိပြန်သည်။ ထိုသို့ စိတ်ကူးထဲမှပုံသည်ပင်လျှင်
...ဇာတ်ပုံဖြင့် အလွန်ဆင်နေပြီဆိုတာတွေ့တော့ အံ့ဩခြင်းနှင့်
...ဘတူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရပြန်တာလည်း ဘာသာအသိ။

မိမိ၏မသိစိတ်မှာ ဘာကြောင့် ထူးဆန်းစွာပင် ကပ်ငြိ
...ညွှန်ခိုနေရတာလဲဟုလည်း မကျေနပ်ချင်တော့။

နှစ်ဝက်စာမျှ ကျောင်းတက်ပြီးလျှင်ပင် ဘွဲ့တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်
ရတော့မည့်အရွယ်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဘာကြောင့် မထိန်း
ချုပ်နိုင်ရပါသလဲဟု အကြိမ်ကြိမ်ပင် တွေးဖြစ်ပြန်၏။

တောင်ကြီးမှာ ဦးမိုးတို့နှင့်တွေ့၍ ရင်းနှီးခဲ့ရတာ၊ အတူတူ
နေကုန်ပြန်ဖြစ်တာတွေကပင် အမှားလားဟု စဉ်းစားသည်။

သလို ဘဝရဲ့ အညစ်အကြေး အစွန်းအထင်းတွေ ကျန်
 ရစ်မနေစေဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့၊
 ‘မှတ်မိပြီ ဝါဝါ၊ အဲဒါ ငါသိပ်ကြိုက်တဲ့အယူအဆပဲ’
 ‘အခု နင် အချစ်နဲ့တွေ့တော့မယ်၊ နင် ပြန်ပြီးသတိရ
 အောင် ငါပြောတာ၊ အဲဒီအခါဣ ဝါနဲ့ နင်ကြားထား
 တဲ့ စာပုဒ်ကလေးကို ပြန်သတိ၊
 ‘ဝါဝါရယ် လျှောက်ပြောကြည်နူးတတ်လျက် ထို
 တာတွေဘဲဟာ’ အခုသာ ရင်ထဲမှာ မွေးမြူ
 ‘မဖြစ်သေးတော့၊ နောင်တရလာပြန်သည်။
 သက်ပြင်းရှည်တဲ့ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုသည့် ဦးဇော်
 ကားက နားမှာ အလိုလို ပြန်ကြားယောင်လာ

မတွေ့ဖူး
 အကြောင်းတိုင်ရေးသည့် ဝတ္ထုမဟုတ်ပါဘဲ မိမိကိုယ်ကို ထင်
 က် နှင်ထင်မှားဖြစ်စေမည့် လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ပြန်ပြီဟု
 လည်း တွေးမိသေးသည်။ ကြော်ငြာပဲ၊ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့ဟု
 စဉ်းစားမိသော်လည်း ထိုကြော်ငြာဖြင့်ပင် စာပတ်ပရိသတ်ကို
 စိတ်ဝင်စားမှုရှိစေရန်၊ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေရန်ပြုလုပ်
 ခြင်းမှာ မိမိက ပါဝင်နေရပြန်တာပဲဟုလည်း တွေးမိပြန်၏။
 ဦးကျော်စွာက မိမိကိုတွေ့လျှင်လည်း ထိုလုပ်ရပ်အတွက်
 အသစ်အမြင် သေးနေတော့မှာပဲဟု စိုးရိမ်စိတ်ဝင်တတ်ခြင်း
 ကိုလည်း ဘာသာ နားမလည်နိုင်ပြန်။

(၅)

ကြေသားစက္ကူအချောပေါ်မှ မိမိအလှကို မိမိကြည့်လျက်
 ကျေနပ်နေမိသော်ငြား ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှု အပြည့်အဝမရသည့်
 အဖြစ် ဘာသာသိနေပြန်၏။ စာအုပ်ကြော်ငြာ ဝေါလ်ရီ
 ပေါ်မှာ၊ ပြီးတော့ ထွက်လာမည့် စာအုပ်၏ မျက်နှာဖုံးမှာ
 ဖော်ပြခံရခြင်းဖြင့် မိမိ၏ အောင်မြင်ခြင်း ခြေလှမ်း အစဟု
 ယူက်လျှင် စိတ်ကူးယဉ်မှုများသည် အစကနယ် အထူအထည်
 ဖြင့် ရှိမနေတော့။

ပြည့်စုံလှပနေခြင်းနှင့် စွဲမက်ဖွယ်ရာ ကောင်းခြင်းတို့ ရော
ပြွမ်းထားသည်ဟု သူ့အလှကို စာဖွဲ့ခဲ့တာတွေအတွက် ဂုဏ်ယူ
လျက် ကျေနပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သည်နှယ်အလှကို တွေ့ခွင့်မြင်ခွင့်
ရပါက မိမိယုံ ရပ်ရှင်လောကမှ သူ့ကို မျက်စိကျလာစရာ
ရှိသည်ဟုလည်းစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်လေ။ ဦးမိုးတို့နှင့် တွေ့စ
ရက်တွေကဆိုလျှင် စိတ်ကူးယဉ်မှုတို့မှာ ဒီရေပမာ အတက်
မြန်စေခဲ့သည်။

အခုတော့လည်း သူ့အလိုလို ယိုင်နှုန်းပြုလွယ်သော မိမိ၏
စိတ်ကို မိမိ နားမလည်နိုင်ပြန်။

‘ယောက်ျား စာရေးဆရာ တစ်ယောက်က မိန်းက
လေး နာမည်လှလှနဲ့ ထုတ်ချင်တဲ့အခါ ဒါမှမဟုတ်လဲ
စာရေးဆရာဆိုတာ ဟန်ပြုထားပြီး ရွဲဒိုး ဝယ်ထုတ်ချင်
တဲ့ အခါမျိုးမှာ ဒီနည်းကို သုံးတာပေါ့။ ကြော်ငြာ
စာရွက်ပေါ်ကမိန်းကလေးလှလှကိုကြည့်ရင်း စာအုပ်
ကြော်ငြာကို ပထမ စိတ်ဝင်စားသွားမယ်။ ပြီးတော့
အများစုက နာမည်လှလှနဲ့ စာရေးဆရာမလေးဟာ
ဒီကောင်မလေး ဖြစ်မှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးက ခုတိယ
လိုက်လာမယ်။ ဒီလိုနဲ့ စာအုပ်ရောင်းကောင်းအောင်
လုပ်ကြတာ၊ ကျော်စွာရှိရင်တော့ ပြတ်တယ်။ ဒီလိုနည်း
တွေနဲ့ဘယ်တော့မှလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်စီးပွားရေး
အတွက် သူများထံ ခုတိုးလုပ်တာကို ကျော်စွာ
နည်းနည်းမှ ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ နန္ဒာ့ကို ခုတိုး

လုပ်ပြီး ဦးဇော်တို့က စီးပွားရှာတယ်လို့ ဒီကောင်က
ပြောမှာသေချာတယ် နန္ဒာ့

တောင်ကြီးမှအပြန် လမ်းမှာ ပြောခဲ့သည့် ဦးဇော်၏
စကားအစအနတွေ လေမှာဝေဝဲလျက် ပြန်ကြားယောင်
သည်။

သည်တုန်းကတော့ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့် အောင်မြင်မှု
အတွက် ကိုယ့်အလှကို လူတွေသိအောင် ခုတိုးလုပ်ခွင့်ကို
ရတာပဲ မဟုတ်လားဟု စိတ်ထဲက စကားပြန်ပြောခဲ့မိသေး
သည်။

ကြော်ငြာပေါ်က စာရေးဆရာမလေးရဲ့ နာမည်က နင့်
ကလောင်နာမည်လား။ နင်ရေးတာလားဟု အပေါင်းအသင်း
များက မေးကြပေရော့မည်။ မဟုတ်ပါဘူးဟု ရှိုးသားစွာ
ဖြေလိုက်ရုံရှိသော်ငြား ထိုအဖြေစကား၏ နောက်မှာ
လိပ်ပြာမသန့်စင်စရာတွေကို တွေးနေမိပြန်၏။ မဂ္ဂဇင်း တစ်
ခုခုမှာ မျက်နှာဖုံး ပါလာတာလို လူတွေက နားလည်နိုင်မည်
မဟုတ်။ အနည်းနဲ့ အများက သည်စာရေးဆရာမပဲဟုပင်
ထင်ကြလေမည်။

စီးပွားရေးတစ်ခု၏ ခုတိုးပမာ ဖြစ်ရပြီလားဟု တွေးမိ
တော့ ဦးရဲ့ အယူအဆတွေ ဘာလို့ သူ့ကို လွှမ်းမိုးနေရပြန်တာ
လဲဟု မကျေမနပ် ဖြစ်ရပြန်သည်။

ဦးကျော်စွာဆိုသည့် အမည်အစား ဦးဟု စိတ်ကူးထဲမှာ
ခေါ်မိနေတာကို ဝါဝါတို့သာသိလျှင်တော့ သူ့ကို စ၍ဆုံးမည်
မဟုတ်တော့။

ဦးပြန်ရောက်လို့ သည်ဝေါ်ရှိထဲက သူပုံကိုကြည့်ကာ သိပ်
လှတာပဲဟု အပြောခံရလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ
ဟု စိတ်ထဲမှာ တောင့်တမိပြန်တာက ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာ
ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ရင်ထဲမှာ ပိုလှိုက်လာရင်း လက်တွင်းက ကြွသားစက္က
လျှောကျသွားသည်။

(၅)

‘လူတိုင်းက သိပ်လှတာပဲလို့ ပြောကြတယ် နန္ဒာ’

‘ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးတဲ့လူ တော်လို့ဖြစ်မှာပါ’

ဦးဇော်နှင့် ဦးမိုးတို့ရောက်လာပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်လျှင်
ဆိုင်ချင်း ဦးမိုးက ပြော၏။ ဦးဇော်ကို ပြုံးကြည့်လျက် နန္ဒာက
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘တကယ်ပြောတာ နန္ဒာ၊ ကိုသက် သီတယ်မဟုတ်လား
ဒါရိုက်တာလေ၊ သူကတောင် နန္ဒာပုံကို ကြည့်ပြီး
သဘောကျနေတာ’

ဦးဇော်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဒါရိုက်တာ ဦးသက်ပိုင်က သဘောကျတယ် ဟုတ်လား’

နှုတ်ဖျားမှ စကား လျှံထွက်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးစိတ်ဖြင့် ပြည့်လျှံ၏။ ဘယ်လောက် ကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ စကားပါလဲ။ ညကသာ လေးလေးနက်နက် တွေးနေမိရင်း ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို မချမိပါက အဘယ်မျှ ပျော်စရာကောင်းလိုက်လေမလဲ။

စိတ်ခံစားမှု အပေးနိုင်စွမ်းဆုံး အရာသည် အောင်မြင်မှုမှာ ယစ်မူးတပ်မက်နေမိခြင်းဟု ဟိုစဉ်က သူတွေးခဲ့မိသည်။ သူ့အလိုဖြင့် ထင်ရှားမှုမှာ သူ သာယာခဲ့သည်။ အချစ်ဆိုသည်ကို မယုံကြည်မိသော်ငြား သူ့ကိုချစ်၍ အဘယ်မျှ ခံစားနေရပါသည် အကြားမှာ သူ့ကျေနပ်၏။ သူ့ကို ချစ်ရေးဆို သူတို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကို သူ ဂုဏ်ယူချင်၏။ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာမချစ်တာထက် သူ့အလှမှာ ယစ်မူးနေကြတာအတွက် နန္ဒာက ကြည့်နူးနေတတ်ချင်ခဲ့သူလေ။ ရင်ခုန်စွာဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေတတ်ခဲ့သူလေ။ ကိုယ်အလှအပမှာ ကိုယ်တူယ်တာ ကြည့်နူးတာထက် ပိုသော ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုမျိုးလည်း မရှိနိုင်ဟု နန္ဒာ ထင်ခဲ့မိတာပဲ။ တကယ်တမ်းမှာ မမြင်မတွေ့ဖူးသေးသူ တစ်ယောက်က မိမိစိတ်အစဉ်ကို လွှမ်းမိုးလာပြီဟု သိလိုက်ရတော့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်မိသည်မှာ အမှန်။

ဟိုစဉ်က မိမိတွေးခဲ့မိတာတွေဟာ အလကားပါလားဟု စဉ်းစားဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မိမိလိုချင်ပါ

သည် ဆိုသော အောင်မြင်မှုသည်လည်း မိမိရင်မှာတကယ် ဝမ်းသော အရာ ဖြစ်ပါသတဲ့လား။ ထိုအရာကို မရပါက ဘယ်မျှ မိမိကြေကွဲစွာ ခံစားရပါမတဲ့လဲ။ ဦးက သူ့အလှကို အသိအမှတ်ပြုခြင်းအား လူပေါင်းများစွာ၏နှုတ်ဖျားမှချီးကျူးအားဖြင့် သူ လဲလှယ်လိုပြန်သည်ဟု နားလည်စဉ်မှာ သူ့လိုချင်ဆုံးအရာကို သူ့ရှာတွေ့ပြီဟု သိလိုက်ပြန်သလို။ မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ နာမည်ကြီးဖို့ စိတ်ကူး ယဉ်ခဲ့မိသော်လည်း သနာဗီဇ အတယ်မျှပါ သလဲဟုလည်း ဆန်းစစ်မိပြန်သေး၏။ ရှင်ကြည့်ခြင်းကိုပင် တပ်မက်နှစ်လိုခြင်း ပြင်းပြစွာမရှိခဲ့သော မိမိအဖြစ်ကို မိမိ သတိထားဖြစ်ပြန်၏။

ကိုယ့်အလှတစ်ခုတည်းကိုသာ ကိုယ်အားကိုး၍ အနုပညာနှင့် အညံ့ပါးရမိဆိုတာကို ထည့်မတွက်ခဲ့မိဘဲ စိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့သော အဖြစ်ဟု စင်စစ်နားလည်နေမိပြန်သည်။

‘ဦးမိုးကတော့ နင့်အကြိုက်တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုပေးပြီး နင့်ကို သိမ်းသွင်းတော့မှာ သေချာတယ် နန္ဒာ၊ ရမ်းရမ်းကားကား လူစားမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနဲ့ နင့်နဲ့ နီးစပ်မှုကို သူယူနေတာပဲလို့ ငါထင်တယ်။ သံကြိုးနဲ့ တုပ်နှောင်ထားမှ ရုန်းဖို့ခက်တာမဟုတ်ဘူး။ ပိုးကြိုးနဲ့ အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားရင် ပိုတောင်မှ အရုန်းရခက်ဦးမှာ။ အခုကြည့် ကြော်ငြာဝေါလ်ရှိတွေ ဘာတွေ လှုပ်ပေးပြီးတော့ တီဗီမှာ ကြော်ငြာဖို့ နင့်နဲ့ ရိုက်မယ်ပြောတယ်။ ပြီးရင် နင့်ကို ဝီဒီယိုတစ်ကား နှစ်ကား ရိုက်ပေးဦးမှာပဲ။ ဒါတွေက

နှင့်ဖြစ်ချင်တာတွေ နှင့် ပျော့ကွက်တွေဆိုတာ နားလည်နေပြီလေ။ နှင့် လုပ်ချင်တာတွေကို သူပေးမှာပဲ။ အဲဒါတွေဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နှင့် သူ့အားနာစရာတွေ အငြင်းရ အပယ်ရ ခက်စရာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ နှင့်လဲ သူ့ကို ပြန်ချစ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ အကောင်းဆုံးပဲလေ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ အင်မတန်ဖြစ်ချင်လွန်းတဲ့ အင်မတန် ဝါသနာပါလှတဲ့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အလဲအလှယ် လုပ်လိုရတာ ဆိုလဲ တန်မတန် နှင့် တွက်ကြည့်ပေး။ လူကြောင်းကတော့ မျှော်ကြည့်ပြီး မြင်နိုင်အောင် ရှင်းပြီနဲ့။ ငါ အားမရတာ တစ်ခုလဲပါတယ်။ အဲဒါ ဦးမိုးက နှင့် အလှ်ကို ယစ်မူးတာကလွဲလို့ ခံစားမှု သလိုချည်းပဲ။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပိုက်ဆံပေးဝယ်ချင်တာမျိုးလို့ ငါ ထင်နေတယ်။ သေသေချာချာစဉ်းစားတာ

ဝေါလ်ရှိတော့ လာပေးတဲ့နေ့က တီဗွီမှာ ကြော်ငြာဆင်ရိုက်ဖို့ လာပြောခဲ့တာ သူက အိမ်ကိုတိုင်ပင်ပါရစေ ပြောတာတွေအားလုံး ဝါဝါနှင့် ဆွေဆွေလဲ့ကို တိုင်ပင်သည့် ဝါဝါက သူ့ကို စကားရည်ကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုစကားက သူ့ကို စဉ်းစားစရာ လမ်းကြောင်းတွေ ဖွင့်ပေးခဲ့သလိုပင်။ ဝါဝါထင်သလိုပင် သူလည်း ထင်ခဲ့သား။ ဦးမိုးက သူ့အပေါ်ကို တွယ်မက် ယစ်မူးနေပုံရတာကို သူ အသိ ရင်ထဲအနက်ရှိုင်းစွာ မခံစားရတာကိုလည်း သူ အကဲခတ်နိုင်ပြန်သည်။

ကြိုက်တာ၊ သူ့လုပ်ချင်တာ အားလုံးကို လုပ်ပေးခြင်းဖြင့် နှင့် ဦးစပ်မှုရရှိရန် ကြိုးစားနေခြင်းတွေပဲဟု သိ၏။ တော်ပါပြီ။ တီဗွီကြော်ငြာလည်း မရိုက်တော့ပါဘူးဟု ကတော့ ရေရေရာရာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

‘အခု တီဗွီကြော်ငြာရိုက်ရင် ကိုသက်က သူလိုက်ကူညီမယ် ပြောနေတယ် နန္ဒာ၊ နန္ဒာ့ကို သူ့ သင်ကြည့်မယ်။ အဲဒါကို ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း တန်းရိုက်မယ်ဆိုရင်လဲ ဝီဒီယိုတစ်ကား ဦးမိုးတို့အတွက် ရိုက်ပေးမယ် ပြောတယ်’

နံရံကို ငေးငိုင်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေရာမှ ဦးမိုး စကားကြောင့် အတွေးရပ်က ဦးမိုး မျက်နှာဆီ အကြည့်ရောက်၏။ ဦးမိုးကို ခပ်ယဲယဲ ပြုံးပြလိုက်မိပြန်သည်။

‘တီဗွီကြော်ငြာကို နန္ဒာ မရိုက်တော့ပါဘူး ဦးမိုး’ အသံမှန်ဖြင့် သူ ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နန္ဒာ’

ဟု ဦးဇော်က အံ့ဩဟန် မေးသည်။ ဦးမိုးကတော့ မယုံကြည်သလို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ပြုံး၏။

‘နန္ဒာကလဲ နောက်နေပြန်ပြီ’

ဟု ပြောကာ ခါးကိုညှုတ်လျက် ဝီကရက်ပြာကို ခြေသည်။

‘နန္ဒာ တကယ်ပြောတာပါ ဦးမိုး’

‘အန်တီတို့က သဘောမတူလို့လားဟင်’ ဦးဇော်က ချိန်ချိန်ဆဆ မေးလိုက်ပြန်သည်။

ဦးဇော် မျက်နှာဆီသို့ အကြည့်ကိုပို့ကာ ပြုံးပြလိုက်မိရင်း.....

‘မဟုတ်ပါဘူး ဦးဇော်....! မေမေတို့ကတော့ နန္ဒာ့ သဘောပါပဲ။ နန္ဒာ့ညက သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တယ်လေ။ ပြီးတော့မှ ဆုံးဖြတ်တာပါ’

ဟု ခပ်အေးအေး ရှင်းပြနေလိုက်မိပြန်သည်။

‘အောင်မြင်မှုကို နန္ဒာ့ လိုချင်တယ်ဆို’

ကားပေါ်မှာတုန်းက စကားကို ပြန်သတိရလို့ ဦးမိုး မေးလိုက်တာပဲဟု နန္ဒာ့ နားလည်လိုက်၏။

ဦးမိုးကို ကြည့်ရင်း နန္ဒာ့ ခပ်ပြုံးပြုံးနေလိုက်မိသေးသည် ပြီးမှ....

‘ဟုတ်တယ် ဦးမိုး၊ နန္ဒာ့ အစက အောင်မြင်မှုကို လိုချင်တယ်။ တကယ်စဉ်းစားကြည့်တော့ အဲဒါ နန္ဒာ့ တကယ်လိုချင်တဲ့ အရာမဟုတ်မှန်း သိလာတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိပ်ချောတာပဲ။ သိပ်လှတာပဲ။ ကြီးရင် မင်းသမီးလုပ်ပါလား ဆိုတဲ့ စကားတွေမှာ သာယာပြီးတော့ နန္ဒာ့ ကြီးရင် မင်းသမီးလုပ်မယ်လို့ တွေးတတ်လာတာ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ့်ရည်နဲ့ မင်းသမီးဖြစ်နိုင်တာပဲဆိုတာမျိုး တွေးပြီး စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ခဲ့တာလေ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အောင်မြင်မှု ကျော်ကြားမှုဆိုတာကို တွေးပြီး ကြည်နူးကြည့်နေတာပါ။ တကယ် ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်တော့မှ နန္ဒာ့မှာ သရုပ်ဆောင်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်’

အရည်အချင်း ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ နန္ဒာ့ သိလာတယ်။ တကယ်တမ်းလဲ ဘာမှ ဝါသနာကြီးခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ရုပ်ချောတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဝီလောကမှာ မအောင်မြင်နိုင်ဘူးဆိုတာ နန္ဒာ့ နားလည်လာတယ်။ အနုပညာရဲ့ အလေးအနက်ကို နန္ဒာ့ စဉ်းစားမိလာတယ်လေ’

‘နန္ဒာ့ကလဲ နန္ဒာ့မှာ ဘယ်လောက် အရည်အချင်း ရှိတယ်ဆိုတာ နန္ဒာ့ ဘယ်ပြောနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဝါရိုက်တာ ကောင်းတစ်ယောက်က သင်ပေးရင် ဖြစ်လာနိုင်တာပဲပေါ့’

ဦးမိုးကို ပြုံးကြည့်မိပြန်သည်။

‘နန္ဒာ့ကိုယ် နန္ဒာ့ အသိဆုံးပေါ့ ဦးမိုးရဲ့။ နန္ဒာ့ရဲ့ဝါရမီ နန္ဒာ့ရဲ့ ဗီဇကို နန္ဒာ့က ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်လို့ ရနေတာပဲဟာ။ စိတ်ထဲက ခံစားရတာကို ဘယ်တော့မှ နန္ဒာ့က မျက်နှာမှာ မဖုံးကွယ်တတ်ခဲ့ဘူး။ မခံစားရတာကိုလဲ ခံစားရသလို ဟန်မလုပ်တတ်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ်ထင်တာ ကိုယ်ဇွတ်လုပ်တတ်တာမျိုး။ ဦးမိုး ပြောသလို သင်ပေးရင် တတ်တယ် ဆိုတာမျိုးကတော့ ကြက်ဘူရွေးကို စကားသင်တာမျိုး၊ ခွေးကလေးကို လက်ပေးသင်တာမျိုးပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ သင်ရင် သင်တာလောက်ပဲ တတ်တာလေ။ နန္ဒာ့နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး’

‘စမ်းတော့ ကြည့်စေချင်တယ် နန္ဒာ့’

၁၃၆ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

နန္ဒာ့စကားဆုံးတော့ ဦးမိုးက ထပ်ပြီး တိုက်တွန်းပြန်
သည်။

‘နန္ဒာ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ ဦးမိုးရယ်၊ နန္ဒာ့ မ လုပ်တော့
ပါဘူး’

ခေါင်းကို ယမ်းခါရင်း နန္ဒာက ပြောလိုက်သည်။

‘နန္ဒာ့စိတ်ကလဲ တစ်မျိုးနော်၊ ကြုံလို့ အခွင့်အရေးရလို့
လက်တည့်စမ်းကြည့်လိုက်မယ် ဆိုတာမျိုး ရှိပုံမရဘူး၊
လုပ်ချင်ရင် ဘာဖြစ်ဖြစ်လုပ်မယ်၊ မလုပ်ချင်ရင် ဘာမှ
လုပ်မနေတော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးပဲ၊ ကျော်စွာ့စိတ်နဲ့
ဆင်တယ်’

ဦးဇော် စကားကြောင့် ဦးဇော်မျက်နှာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ
အကြည့်ရောက်သည်။

ကျော်စွာ့စိတ်နဲ့ ဆင်တယ် ဆိုသည့် စကားကို စိတ်ထဲက
ရေရွတ်နေမိပြန်တာလည်း ဆန်းကြယ်တာပါပဲကွယ်။

(၆)

ဝါဝါနှင့် ဆွေဆွေလဲ့တို့ကို ပြောပြလိုက်တော့ သူတို့
နှစ်ယောက်လုံး အံ့ဩသွားကြသည်။

‘ငါ့စဉ်းစားကြည့်တယ်ဟာ၊ အစကတည်းက ဇာတ်
လမ်းကို ဖြတ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်၊ အခုဆို
ညတိုင်း ဦးမိုး ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူ ရိုက်တီ
ပြောတိုင်း ငါ့လှည့်ပတ်ရှောင်ပြီး စကားလွှဲလိုက်
တယ်၊ ကိုယ်လဲ တကယ်မက်မက်မောမောမရှိတဲ့ ကိစ္စ

တစ်ခုကိုလုပ်မိရင်းနဲ့ ဝါဝါပြောသလို ငြင်းဖို့ အားနာ
ရတာမျိုး ငါ မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ ငါ ငြင်းလိုက်တော့
သူတို့လဲ သိပ်အံ့ဩသွားပုံပဲလေ။ ငါက အဝမ်းမရ
လုပ်ချင်နေမှာပဲလို့ သူတို့က တွက်ထားလားမှ မသိ
တာ’

နန္ဒာက ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘ဦးမိုး နင့်ကို ရည်းစားစကားပြောပြီလား’

ဟု ဆွေဆွေလဲ့က မေး၏။

‘မပြောသေးဘူး ဆွေဆွေ၊ ဦးမိုးက သိပ်တော့ လည်ပုံ
မရပါဘူး။ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် စကားမျိုးတွေပဲ ပြော
တယ်။ ထမင်းစားဖိတ်တာလဲ ငါ ငြင်းလိုက်တယ်။ သူ
ဖွင့်ပြောရင်တော့ ငါလဲ ခြောင်ငြင်းလို့ ကောင်းတာ
ပဲပေါ့’

‘နေပါဦး။ နင်က တောင်ကြီးကပြန်လာမှ အချိုး
ပြောင်းနေသလိုပဲ နန္ဒာ၊ အရင်လို ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေး၊
ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောတာမျိုးတွေ နည်းသွားတယ်လို့ ငါ
ထင်တယ်။ တစ်ခုခုဆိုရင် လေးလေးနက်နက် ပြော
တတ်ဆိုတတ်နေပါလား’

ဆွေဆွေလဲ့က အရယ်နှောရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘သိသာလို့လားဟင်’

ဟု နန္ဒာက ပြုံးပြရင်း မေးလိုက်သည်။

‘သိသာတာပေါ့’

‘ပင်ကိုစိတ် ပင်ကိုစရိုက်မျိုးပြောင်းတာ မဟုတ်ဘူး
ပေါ့ဟာ။ နင် ရှင်းအောင်ပြောရရင် ကလေး တစ်
ယောက် ကြီးကောင်ဝင်လာတဲ့အခါ ပြောင်းလဲတဲ့
အမူအရာမျိုးပဲပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား’

ဝါဝါက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘အမယ် ဘာလဲ၊ အရင်က ငါ့ကို ကလေးစိတ်လို့ပြော
တာလား’

‘ကလေးစိတ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟာ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့
အတွေးမျိုးတွေအစား အလေးအနက် စဉ်းစားတတ်
လာတာမျိုးပေါ့။ ဥပမာ နင်စောစောကပြောပြတဲ့ဦးမိုး
လို ကိစ္စမျိုးတွေပေါ့။ အရင်ကဆိုရင် နင် ကြိုက်ကြိုက်
မကြိုက်ကြိုက် အလိုက်အလိုက်ဆက်ဆံရင်း နင် ဂုဏ်ယူ
နေတတ်မှာပဲ။ ပီဒီယိုရိုက်တာမျိုးလဲ အောင်မြင်ချင်
အောင်မြင် မအောင်မြင်ချင်နေ နင်ရိုက်ပြီး ငါလုပ်ချင်
ရင် လုပ်လို့ရတာပဲလို့ ကြားတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ နင် ဂုဏ်ယူနေ
မှာပဲ နန္ဒာ၊ အခု အဲဒီကိစ္စတွေကို နင် အလေး
အနက်ထားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ငြင်းတာတို့ တာတို့က
ငါတို့အတွက် ထူးခြားနေတာပဲပေါ့’

ဝါဝါက ထပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ဝါဝါတို့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ
အဝေးကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေလိုက်မိပြန်သည်။

(၇)

‘မင့် ချာတိတ်မက ဘယ်လိုစိတ်ပြောင်းသွားရပြန်တာလဲ’

မြတ်ဇော်က မိုးမြင့်ထွန်းကို ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။
မိုးမြင့်ထွန်းက အကြည့်ဆုံရင်း....

‘မသိပါဘူးကွာ၊ ငါလဲ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ အစကတော့ ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့တွေ ဘာတွေလမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ရင် သူ့ အရမ်း ဝမ်းသာသွားမှာလို့ ငါက တွက်ထားတာ’

ဟု မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်၏။
 'ငါလဲ အဲဒီလိုပဲထင်တာ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ကတော့
 ပြတ်ပုံ ရတယ်ကွ'
 'ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို သူ့မက်မက်မောမောနဲ့ လက်
 လွတ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါက တွေးထားတာ'
 'ငါတောင်နည်းနည်းအထင်ကြီးသွားတယ်၊ အဟုတ်ပဲ'
 မြတ်ဇော်က စီးကရက်ကို မီးညှိရင်း ပြောလိုက်ပြန်၏။
 'နေပါဦး၊ မင့် အခြေအနေကရော ဘယ်အဆင့် ရောက်
 ပြီလဲ'
 ပြာခြေရင်း မြတ်ဇော်က မေးသည်။
 မိုးမြင့်ထွန်းက ယခင်းနှစ်ဖက်တူနဲ့က မျက်ခုံးကို ပွင့်ပြသည်။
 'အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူးကွ၊ ညတိုင်း ငါ
 ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဆူက ငါထက် ပိုပြီး စကားပြော
 ကျွမ်းကျင်တယ်၊ စကားစလိုက်ရင် ဧခုခိုက်ပြီး ရှောင်
 သွားရော၊ ငါက ဆက်မပြောတတ်တော့ဘူး၊ အစက
 တည်းက ငါ့မှာ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိခဲ့တာ၊ ပြီးတော့
 အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မင်းကို ငါ တောင်ကြီးမှာ
 ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ'
 'ဘာလဲ၊ ပစ္စည်းလှလှလေးတစ်ခုကို လိုချင်သလိုလိုဆို
 တာလား'
 'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ခံစားချက်မရှိတော့ ခံစား
 ချက်နဲ့ စကားမျိုးလဲ ငါ ပြောလို့မထွက်ဘူးကွ'
 'ငါဆို မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ'

'မတတ်နိုင်ဘူးလေကွာ၊ ငါတော့ လက်လျှော့လိုက်ဖို့ပဲ
 ဆုံးဖြတ်ထားပါပြီ၊ သူနဲ့ နောက်ထပ်လုပ်ဖို့ လုပ်ငန်း
 အားလုံးလဲ သူက ငြင်းလိုက်ပြီပဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
 သူနဲ့ငါ ဆက်ဆံရေးကျဲသွားနိုင်တော့တာပဲ ရှိတယ်၊
 ဗီဒီယိုဆက်ရိုက် ဘာညာလုပ်ဖြစ်ရင်တော့ ပိုပြီးရင်းနှီး
 မှုရလာပြီး တစ်မျိုးဖြစ်ချင်၊ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အခုတော့
 ဇာတ်လမ်းက ပြတ်သလောက်ဖြစ်သွားပြီလေ'
 'မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မခံစားရဘူးလား'
 စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်မှာ ထိုးခြေရင်း မြတ်ဇော်က မေး
 လိုက်၏။
 'ဝါ မင့်ကို ပြောဖူးပါတယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တာ၊ ကိုယ်လို
 ချင်တာကိုရရင် ကျေနပ်မယ်၊ မရဘူး ဆုံးရှုံးမယ်ဆို
 ရင် အလိုမပြည့်တဲ့ ပူလောင်မှုမျိုး ခံစားရမယ်၊ ဒါ
 ပါပဲကွာ၊ ဘာဆန်းလဲ'
 မြတ်ဇော်ကိုကြည့်ရင်း မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်သည်။

(၈)

‘နန္ဒာ’

ခေါ်သံကြား၍ လှည့်အကြည့်မှာ ဦးမိုးကို တွေ့သည်။
နီစတိုး အဝင်ဝမှာ ဝေးကြည့်နေရာမှ ဦးမိုးရပ်နေသည့်ဆိုင်
ရှေ့ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ဦးမိုး တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဦးဇော်ရော’
ဟု ဝါဝါက မေးလိုက်၏။

‘မြတ်ဇော် ဝီဒီယိုကိစ္စနဲ့ အပြင်သွားတယ်၊ နေပါဦး’

နန္ဒာတို့က ဘယ်ကလာကြတာလဲ’

‘ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ပြန်လာတာ’

ဟု နန္ဒာက ပြန်ဖြေသည်။
'ကြည့် ညာတာတွေပေါ်ပြီ မဟုတ်လား၊ ထမင်းလိုက်
ကျွေးမယ် ပြောတော့ အိမ်အလုပ်တွေ အရမ်းရှုပ်နေ
လို့ပါ ဘာညာနဲ့'

ဦးမိုးက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်၏။
'အခုလဲ ဝါဝါအတင်းလာခေါ်လို့ ဦးမိုးရဲ့ ဝါဝါ
ဆွေဆွေ ချိန်းထားပြီးမှ ဆွေဆွေက ကိစ္စပေါ်လာ
တော့ နန္ဒာ့ကို အတင်း လာချော့ဆွဲတော့တာ'
'ကဲ...ကဲ လာ၊ လမ်းမကြီးမှာ ရပ်မနေနဲ့၊ ဦးမိုးတို့ဆီ
လိုက်နဲ့'

နန္ဒာက ဝါဝါမျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။
'ကြံဖန်ပြီး ငြင်းမနေနဲ့ဦး၊ တကူးတကဆိုင်လဲ လာလည်
မှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် လိုက်နဲ့'

ပြောလျက် ဦးမိုးက လျှောက်သည်။
'ဦးမိုးက ဘာကျွေးမလို့လဲ'

နောက်မှလျှောက်ရင်း ဝါဝါက မေးလိုက်၏။
'ဘာစားချင်လို့လဲ ဝါဝါ၊ ဦးမိုးက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
ကျွေးပါရစေဆိုတော့ ဝါဝါသူငယ်ချင်းက မအား
ဘူးဘဲ ငြင်းနေတာ'
'အဲဒါက ဦးမိုးက နန္ဒာ့တစ်ယောက်တည်း ခွဲခေါ်
တာကိုး'
'ဝါဝါကလဲ'

ဟု နန္ဒာက ပခုံးချင်းတိုက်လျက် ပြောလိုက်၏။

'ရပါတယ် ဝါဝါရဲ့၊ ဝါဝါတို့ အားလုံးကိုလဲ ကျွေး
မှာပေါ့'

ဦးမိုးစကားက အရှက်ပြေ ပြောသလိုမှန်း နားလည်လိုက်
သည်။ နန္ဒာ့ကို စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်
စိတ်ချ ကျွေးပါရစေဟု ခေါ်နေတာ ဝါဝါသိလို့ ပြောလိုက်
သည်ဟု ဦးမိုးသိပြီး ရှက်ချင်ရှက်မည်။

'ရပါတယ် ဦးမိုးရာ နောက်မှပေါ့၊ အခုတော့ အအေး
လေး ဘာလေး တစ်ခုခု သောက်တာပေါ့'

ဟု နန္ဒာက ပြောလိုက်ရသည်။
မိနီစတိုးရှေ့မှ သုံးလေးလမ်း ကျော်လောက်မှာရှိသော
အလုပ်တိုက်ကို ရောက်လာ၏။ ရှေ့မှ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို
နန္ဒာက လှမ်းဖက်လိုက်မိသည်။

'ကျော်မိုးမြတ် စာပေနှင့် ဝီဒီယိုလုပ်ငန်း'
ဆိုသည့် စာသားကလေးကို ကြည့်လျက် ဦးကျော်စွာဦး
ဆိုသည့် အမည်က အတွေးထဲမှာ အလိုလို ဝင်လာပြန်၏။

'လာကြ ထိုင်'
စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လျက် ဦးမိုးက
နရာပေးသည်။

'ကဲ...ပြော ဘာစားကြမလဲ'
'အအေးပဲသောက်မယ် ဦးမိုး'
'ဘာသောက်မလဲ'

'ရပါတယ် စပါကလင်လောက်ဆို တော်ပါပြီ'
ဟု ပြုံးရင်း ဝါဝါက ဖြေသည်။

‘စပါကလင်နှစ်လုံး သွားယူကွာ’

ဦးမိုးက အခန်းထဲမှာရှိသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ခိုင်းသည်။

‘မြတ်ဇော်ဆီက ဖုန်းလာသေးလား’

ဟုလည်း ကောင်လေးကို လှမ်းမေးလိုက်၏။ အခန်း ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ကောင်လေးက ချာခနဲလှည့်ကာ....

‘လာတယ်ဆရာ၊ ဝီဒီယိုကိစ္စ ပြီးပြီတဲ့၊ သူ ဝတ္ထုဝယ် ပြောထားတဲ့ ကိစ္စအတွက် ဆက်သွားမယ်လို့ တယ်’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘အေး.... အေး’

‘ဆရာ ဒီမှာနည်းသည်’

အခန်းထဲက လှမ်းအထွက်မှာ ကောင်လေးက ပြောလို ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟာ.... သူငယ်ချင်း လာလေ’

နည်းသည်ဆိုသူက အခန်းဝမှာလှမ်းကြည့်ပြီး နန္ဒာ ထို့ တွေ့တော့ ဝင်မလာဘဲ ရပ်နေ၏။

‘မဝင်တော့ဘူးကွာ၊ စာအုပ်ထွက်ရက် ညီချင်း

မိုးကြီးရာ၊ ခဏလာစမ်းပါဦး’

ဦးမိုးက စားပွဲမှထလျက် အခန်းဝကို သွားသည်။

‘ဘယ်သူ့စာအုပ် ဖြန့်မှာမို့လဲ’

ဟု မေးရင်း ဦးမိုးက နည်းသည်ရှိရာလျှောက်လျက် မှု နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

‘ကိုင်လိုက်စမ်းပါ နန္ဒာရယ်’

ဟု ဦးမိုးက လှည့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့ နည်းသည်နှင့်ဆက်၍ စကားပြောနေပြန်သည်။

နန္ဒာက သူ့ရှေ့နားမှာရှိသော စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကိုက်လိုက်၏။

‘ဟဲလို....’

ဟဲလိုဟု အသံပြုလိုက်တော့ တစ်ဖက်က ခဏငြိမ်ပြီး နေ တာကို သတိထားဖြစ်၏။

‘မိုးမြင့်နဲ့ စကားပြောမယ်၊ မိုးမြင့်ကို ခေါ်လိုက်ပါ’

‘ဪ....’

ဟု နှုတ်မှထွက်လျက် တယ်လီဖုန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ထားမိပြန်တာ တာရယ်ကြောင့်မသိ၊ အသံဩသော်

ပီသလျက် ချီသည်။ အသံချီသော်လည်း ပြတ်လျက် နိသံပါသည်။

‘ဘာတဲ့လဲ နန္ဒာ’

ဟု ဦးမိုးက လှမ်းမေးလိုက်တော့မှ ရုတ်တရက် ယောင် ကာ....

‘ခဏကိုင်ထားနော်’

ဟု နှုတ်ကထွက်၏။ ထွက်သွားသည့် လေသံက မူမမှန်ချင် ကို ဘာသာသိလိုက်ပြန်သည်။

‘ဦးမိုးနဲ့ ပြောမယ်တဲ့’

ပြောပြီး တယ်လီဖုန်းခွက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်၏။

ဧည့်သည်နှင့် စကားဖြတ်ပြီး ဦးမိုး လျှောက်လာသည်။ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လျက် တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်၏။

‘ဟေ့ကောင် ကျော်စွာ၊ မင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ’

တစ်ဖက်မှ အသံကို နားထောင်ပြီးတော့ အံ့ဩစကားကို ဦးမိုး သိ၏။

‘မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ သိရိစာပေက စာအုပ်ထွက်ရက် လာညှိနေလို့ စကားပြောနေတာပါ။ သိရိက ဝင်းက လေကွားအင်း လာခဲ့လေ ငါစောင့်နေမယ်၊ မြတ်ဇော် ခဏကြာရင် ပြန်လာမှာပါ။ အေး... အေး... လာခဲ့တုန်း... တုန်းဟု ရင်ထဲက တလျက် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့နုနု ချလိုက်မိပြန်၏။

ဦးကျော်စွာဦး အသံပါလားဟု ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်လျက် ရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ခါချင်ပြန်သည်။

‘ကျော်စွာဦးလေ၊ ဒီကောင် ဒီမနက် ဖလိုက်နဲ့ ပြန်ရောက်တာတဲ့၊ ခဏကြာရင် လာမယ်လို့ ပြောတယ်ပုန်းချအပြီးမှာ ဦးမိုးက ပြောလိုက်၏။

သူ့အသံမှန်း မသိပါဘဲ သူ့အသံက တာကြောင့်များအကြား အာရုံမှာ ထူးခြားနေခဲ့ရပါသလဲ။ စောစောက နားထောင်နေရစဉ်မှာသာ သူ့အသံပါဟု သိနေခဲ့ပါက နှလုံးခုန်ရပ်သွားလေမလားဟု ချောက်ချားစွာပင် တွေးဖြစ်ပြန်၏။

‘တွေ့မှူးသွားအောင် ခဏစောင့်ဦးနော်’

‘ဟာ... မစောင့်တော့ဘူး ဦးမိုး၊ နန္ဒာက မေမေနဲ့ အပြင်လိုက်သွားစရာ ရှိသေးလို့ပါ’

ဦးမိုး စကားဆုံးသည်နှင့် နန္ဒာက ပျာပျာသလဲ့ ပြောလိုက်သည်။

‘အခုပဲ ရောက်လာတော့မှာပဲဟာ’

‘နောက်တော့ ဆုံဦးမှာပေါ့ ဦးမိုးရယ်၊ နန္ဒာတို့လဲ ဦးမိုးတိုက်ကို သိနေပြီပဲဟာ’

ဦးမိုး တပည့်ကောင်လေးက စပါကလင် နှစ်ပုလင်းကို ယူဆာပြီး ရှေ့မှာချပေးသည်။ စက္ကူပိုက်ကလေးတွေ တပ်လျက် ခရဲခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူလာဟန်ရှိသော ပုလင်းလေးတွေကို နန္ဒာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

‘ကဲ... အအေးလေး သောက်သွားပါဦး’

ပုလင်းအပြင်မှာ သီးနေသော ခေတက် ရေမှုန့်ကလေးများကို နန္ဒာက အစိပွယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေရာမှ...

‘သောက်ပါ ဝါဝါ၊ ငါတို့ပြန်ရအောင်’

ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်၏။

‘ကျေးဇူးပဲ ဦးမိုး၊ နန္ဒာတို့ ပြန်ဦးမယ်’

သောက်ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် နန္ဒာက နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်သည်။ စကားဆိုရင်း ထရပ်လိုက်၏။

‘စာအုပ်ထွက်တော့မှာပဲ၊ စာအုပ်ထွက်ရင် အိမ်လာဖို့ မယ်လေ’

ဟု ဦးမိုးက ပြောသည်။
'ဘာလဲ နန္ဒာပုံကို မျက်နှာဖုံးလုပ်ထားတဲ့ ဝတ္ထု
စာအုပ်လား'

ဟု ဝါဝါက မေး၏။
'ဟုတ်တယ် ဝါဝါ၊ ချာတ်ပုံကတော့ မဟုတ်ပါဘူး
ပန်းချီပြန်ဆွဲထားတယ်လေ'

'အိမ်မှာ အိမ်ပန်းချီကား ဦးမိုး ပေးထားတာ ရှိတယ်
လေ၊ နင့်ကို မပြရသေးဘူးလား'

နန္ဒာက အခန်းဝဆီလျှောက်ရင်း ဝါဝါကို မေးသည်။
'မတွေ့သေးဘူး'

ဟု ဝါဝါက ပြန်ဖြေ၏။
ဦးမိုးက ထိုင်ရာမှ ထကာ သူတို့ကို အခန်းဝအထိ လိုက်
ပို့သည်။

'သွားမယ် ဦးမိုး'
ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့မိသည်။
ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့မှ ဦး ရောက် လာ လေမလား ဟု
အကြည့်ကို ဝေ့ဝဲလိုက်မိတာကို ဝါဝါ သိနိုင်မည် မထင်မိ။

* * *

ထိုအသံသည် တစ်ရံမလပ် အကြားအာရုံ၌ စွဲထင်နေ
သယောင်၊ ဝေးဝေးကနယ် သဲ့သဲ့ဖြစ်လိုက်၊ နီးကပ်လာဟန်
ငါ့ကျယ်လာလိုက်နှင့် စိတ်က ထင်နေပြန်၏။

'နင့် ဦးက အသံဘယ်လိုနေလဲဟင်'
လမ်းမှာ ဝါဝါကမေးတော့ ဝါဝါမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။ အယ်သူကမှ မိတ်ဆက်ပေးထား
ခြင်းမရှိ။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖို့ နေနေသာသာ တစ်ဦးမျက်နှာ
ဘစ်ဦး မမြင်တွေ့ရသေးသော်လည်း ဝါဝါတို့ ဆွေဆွေတို့
ကတော့ နင့်ဦးဟု ပြောလေ့ရှိနေလေပြီ။ အစက ရှက်စနိုး
ဟန်ဖြင့် ငြင်းဆန်မှုရာပြမိသော်လည်း နောက်တော့ ရိုးသွား
သလိုပင်။

သူနှုတ်မှပင် ဦး ဆိုသည့် နာမ်စားကို သုံးတတ်ခဲ့ပြီပဲ။
'အသံက ဩတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြည်တယ်၊ ပြီးတော့
ဩဇာပေးတဲ့အသံမျိုး'

တဒဂ်တေးခဲ့မိသည့်မှတ်ချက်ကို နှုတ်မှ ပြောပြလိုက်၏။
'စကား တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ကြားရုံနဲ့ နင် ဒီလောက်ထိ
သိတယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲ နန္ဒာ'

ဟု ဝါဝါက ပြောတော့ သူရင်ထဲကို ဝါဝါ လှမ်းမြင်
ပြီလား အတေးဖြင့် မလုံမလဲစိတ် ဖြစ်ရပြန်သည်။

စွဲလမ်းစရာ အာရုံသစ်တစ်ခု သူ့မှာတိုးခဲ့လေပြီဟု ဘာသာ
သိလျက် ဝါဝါကိုတော့ သူပြောပြဖို့ ဝန်လေးနေမိပြန်၏။
သာမန်ထက် ထူးခြားစွာပင် ဦးနှင့်ပတ်သက်သော ခံစားမှု
များကို သိမ်းဆည်း လက်ခံနေမိသော မိမိရင်ကို မိမိ မကျေနပ်

၁၅၄ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ချင်စရာ။ သည်နှယ်ပင် တိမ်းလွယ် ညှစ်လွယ်သော နှလုံးသား
ကိုယ်မှာရှိလေမည်ဟု ဘယ်အခါကလကမှ မတွေးခဲ့စဖူး။
ထူးခြားစွာ တုန်လှုပ်ခံစားနေရပြန်ပြီလေ။

(၉)

‘ဘာလို့ လက်လျှော့လိုက်ရတာလဲ မိုးမြင့်၊ မင်းလဲ
အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ် ရောက်နေပြီ၊ ရအောင်
ထပ်ကြိုးစားပါလား’
ဆော်ဒါနှင့်ရောစပ်ထားသော ဝီစကီဖန်ခွက်ကို လက်ဖြင့်
ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကျော်စွာဦးက ပြောသည်။
အာလူးကြော်တစ်ခွက် လှမ်းယူရာမှ မိုးမြင့်ထွန်းက ကျော်
စွာဦးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

၁၅၆ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

‘ငါ့ကို ခင်ရုံလောက်ပဲဆိုတာ ငါသိတယ်ကွ၊ ဒီထက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားပုံမရဘူး’

‘မင်းကလဲ သူ့ကို တန်းလန်းစွဲ ရင်ထဲက ချစ်တာမဟုတ် ပါဘူးကွာ’

မိုးမြင့်ထွန်း စကားအဆုံးမှာ ဘီယာဖန်ခွက်ကို ပြန်ချလျက် မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းက တကယ်ချစ်တာမဟုတ်ဘူးလား’

ဝီစကီဖန်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတွေ့၍ တစ်မြုံစုပ်ယူလျက် ဖန်ခွက်ပြန်အချမှာ ကျော်စွာဦးက ပြုံးရင်းမေးသည်။

‘မင်းသိပါတယ် ကျော်စွာရာ၊ ငါက ဘာမှ အလေး အနက် ခံစားတတ်တာမှမဟုတ်တာ၊ နန္ဒာက အရမ်း ချောတယ်၊ ချောလို့ ငါကြိုက်တယ်၊ သူ့ငါ့ကို ပြန် ကြိုက်ရင် ယူဖို့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမယ်၊ ပြန်မကြိုက် တော့လဲ အခု ပြီးသွားတာပဲပေါ့’

မိုးမြင့်ထွန်းကပြောပြီး ဘီယာဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး ခွက်တစ်လုံးကုန်အောင် သောက်နေတာ ကျော်စွာဦးက ပြုံး ရင်း ကြည့်နေသည်။

‘ဒီကောင်က တောင်ကြီးမှာကတည်းက ငါ့ကိုပြော တယ်ကွ၊ အချစ်ဆိုတာ သူမယုံဘူးတဲ့၊ ခံစားရတယ်ဆို တာလဲ လောကခံရှစ်ပါးကို ခံစားရတာနဲ့ ဘာထူးမှာ လဲတဲ့၊ နောက်တစ်ခုကို ထပ်လိုချင်လာတော့ ပထမ လိုချင်တာလဲ ပျောက်သွားမှာပါတဲ့၊ ဒီလိုပြောတာကွ၊ ဒီကောင်က အပြောကြီးလို့ ငါ စောင့်ကြည့်နေတာ၊

ကောင်မလေးကလဲ ဒီကောင်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြ တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီကောင်တော့ ဒီတစ်ချိန်ရပြီ အောက်မေ့နေတာ၊ သူ့ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီ၊ မိတ်ဆွေ တွေလိုပဲ ဆက်ဆံတော့မယ်လို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတော့ ငါတောင် အံ့ဩနေမိသေးတယ်၊ ဒီကောင် ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိတာ သေချာတယ် ကျော်စွာ’
မြတ်ဇော်ပြောသမျှကို ဝီစကီ တဖြုဲမြုဲ သောက်ရင်း ကျော်စွာက နားထောင်နေသည်။

‘ကောင်မလေးက ချောတော့ အတော်ချောတယ်’

‘မင်း တွေ့လိုက်လို့လား’

ဟု မြတ်ဇော်က မေး၏။

‘မတွေ့ပါဘူး၊ မင်းတို့အခန်းမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဝေါလ်ရှိ ကို တွေ့လို့၊ ဒီကောင် ပြောပြတာ’

မိုးမြင့်ထွန်းကို မေးဝေါပြရင်း ကျော်စွာကပြောသည်။

‘တော်တော်လေး ချောတယ်ကွ၊ တကယ်ကို မင်းသမီး ဖြစ်နိုင်တဲ့ ရုပ်မျိုး၊ ငါက ဒါကြောင့် ဝီဒီယိုရိုက်ကြည့် မယ်လို့ စိတ်ကူးတာ’

‘ဝီဒီယိုရိုက်ဦးမယ်’

‘ငါ စိတ်ကူးထားတာကို ပြောတာပါ’

‘ဝီဒီယိုရိုက်ပေးပြီး ပိုပြီး ရင်းနှီးအောင် လုပ်ချင်တာ လား မိုးမြင့်’

‘အဲဒါလဲ ပါတာပေါ့ကွာ’

‘ရုပ်ချောတာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မင်းသမီးမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်း ထည့်စဉ်းစားနော် မိုးမြင့်၊ စွတ်ပြုံးမလုပ်နဲ့၊ အနုပညာကိစ္စဟာ ဒီလောက် မလွယ်ဘူး၊ ‘နေပါဦးကွာ၊ ငါ့ဆက်ပြောပါဦးမယ်၊ ဘာလို့ မင်းက ငါ့ ဝီဒီယိုရိုက်မယ်ဆိုရင် နန္ဒာက ရိုက်မယ် ထင်လို့လား?’

‘ခါကတော့ကွာ၊ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးအများစုက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် စမ်းကြည့်ချင်မှာပေါ့!’

အာလူးကြော်ပန်းကန်ဘေးမှ စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းယူကာ ကျော်စွာ ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းထင်သလို ငါလဲထင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီလိုလမ်းဖွင့်ပေးရင် ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်မယ်၊ အထင်ကြီးမယ်၊ နောက်တော့ သူနဲ့ ငါ နီးစပ်လာမယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါထင်တာ တခြားစီပဲ သူငယ်ချင်း’

ကျော်စွာဦးက ဘာမှပြန်မမေးသော်လည်း မိုးမြင့်ထွန်းမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ဆက်မည့်စကားကို ‘နားစွင့်နေသည်။’

‘တီဗွီစာအုပ် ကြော်ငြာအတွက် ရိုက်ဖို့ ပြောတာတောင် လက်မခံဘူး ကျော်စွာ၊ ဝီဒီယို ကိစ္စကိုလဲ အပြတ်ငြင်းလိုက်တယ်၊ မင်းပြောသလိုပါပဲ၊ ရုပ်ချောတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းသမီးဖြစ်မယ်မထင်ဘူးတဲ့၊ သူ့မှာ

ဝါသနာရော ဝီဇရော နည်းတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် အသိဆုံးပါပဲတဲ့’

မန္တလေးဘိယာပုလင်းကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်ရင်း မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောလိုက်သည်။

‘အဲ့သြစရာပဲ’

စီးကရက်ပြာကိုခြွေကာ ကျော်စွာဦးက မှတ်ချက်ချ၏။

‘နန္ဒာက စိတ်ပြတ်ပုံရတယ်’

‘နန္ဒာတဲ့လား’

မြတ်ဇော်ကို ကျော်စွာဦးက မေးတော့ မြတ်ဇော် ခေါင်းညိတ်သည်။

မိုးမြင့်ထွန်းက ဘိယာ ဖန်ခွက်ထဲ ဖြည့်နေတာကို ကျော်စွာဦးက ကြည့်ရင်း....

‘ထားပါတော့ကွာ၊ အလုပ်ကိစ္စ နည်းနည်း ပြောကြရအောင်၊ နေ့လယ်က မိုးမြင့် ငါ့ကိုပြတဲ့ စာရင်းဇယားတွေအရတော့ မင်းတို့လုပ်တာ အောင်မြင်တယ် ပြောရမှာပဲ၊ စီးပွားရေးအရ အကျိုးအမြတ် ရှိတယ်ပေါ့’

ကျော်စွာဦးမျက်နှာကို မိုးမြင့်ထွန်းနှင့် မြတ်ဇော်တို့က စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နားထောင်သည်။

‘ဒါပေမယ့် သိက္ခာပိုင်း အရတော့ အရှုံးပေါ်တာ အမှန်ပဲ’

‘ငါထင်တယ်၊ မင်းပြောလိမ့်မယ်လို့’

ကျော်စွာဦးက လက်ကာပြသည်။ ပြီးတော့ ဝီစကီဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူလျက် တစ်ကျိက်မော့၏။

‘စာအုပ်ပိုင်းမှာရော ဗီဇီယိုဘက်မှာရော မင်းကြည့်လေကွာ၊ ငွေရရင်ပြီးရော ဆိုတာမျိုးတွေပဲ ငါတော့ တွေ့ရတယ်၊ အဆိုးဆုံးက အခုကောင်မလေး ကြော်ငြာနဲ့ထုတ်တဲ့ စာအုပ်ကိစ္စ၊ တိုက် ဘယ်လောက်သိကွာကျလဲကွာ၊ မင်းတို့ တွေးမကြည့်မိဘူးလား၊ ရှဲဗီးရေးတဲ့သူဆီက စာအုပ်ကို လေးငါးရာနဲ့ ဝယ်ပြီးတော့ မိန်းကလေး နာမည် လှလှလေး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရွေးကိုယ့်အမျိုးထဲက တစ်ယောက်ယောက်အနေနဲ့ စိစစ်ရေးရုံးမှာ မှတ်ပုံတင်၊ အတော် အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်ကွ၊ စာပေစိတ်ဆိုတာ ဘာမှမရှိတော့ဘဲ စီးပွားရေးအမြင်သက်သက်နဲ့ စီးပွားရှာတာဖြစ်နေပြီ’

‘သူများတိုက်တွေ လုပ်နေတာ ကြာလှပြီ ကျော်စွာ’ မြတ်ဇော်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ တကယ် စာပေစိတ်ရှိပြီး မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်နေတဲ့တိုက်တွေ အများကြီးပါပဲ’

ဟု ကျော်စွာဦးက ပြောလျက် စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်မှာ ထိုးခြေသည်။

‘ပြီးတော့ တကယ် မှန်မှန်ကန်ကန်ကြီးစားပြီးရေးနေတဲ့ ကလေးမလေးတွေလဲ အများကြီးရှိမှာပဲ၊ မင်းတို့လုပ်တာတွေကြောင့် အားလုံးကို ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာပေါ့’

ဟု စကားကိုဆက်သည်။

‘ငါတို့ လုပ်တာထက် အဆပေါင်း များစွာဆိုးတဲ့ တိုက်တွေ အများကြီးရှိနေတယ် ကျော်စွာ၊ အခုဆိုရင် စာမူ လေးငါးအုပ် ရေးပြီးသားရှိလို့ စာအုပ်တိုက်တွေကို သွားပြကြတဲ့ စာပေဝါသနာရှင်တွေကို တိုက်တွေက မေးခွန်းနှစ်ခုပေးတယ်တဲ့၊ တစ်ခုက ကြိုက်လို့ ထုတ်မယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးနာမည်နဲ့ ပြောင်းနိုင်မလား၊ နောက်တစ်ခုက ရှဲဗီးအဖြစ် ရောင်းနိုင်မလား၊ အဲဒီနှစ်ခု မလုပ်နိုင်ရင်တော့ စာမူကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားကြဘူး’

‘အခု မင်းတို့လုပ်တာလဲ ဘာထူးလို့လဲ မိုးမြင့်’

‘ငါတို့ လုပ်တာက တကယ်ကို ရဲဗီးလုပ်ငန်းဘစ်ခု၊ စင်ဒီကိတ်တစ်ခုကို လုပ်နေတဲ့ သူတွေဆီက ဝယ်ပြီး လုပ်တာပါကွာ၊ မထူးဘူးဆိုပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ကွာတယ်၊ စီးပွားရေးလုပ်စားသူ အချင်းချင်း ငွေနဲ့ ဝယ်တဲ့သဘောပဲ၊ စောစောက ငါပြောသလို စာပေစိတ်နဲ့ တကယ်စာရေးဆရာအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ရင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ စာပေတွေကို နာမည်ပြောင်းခိုင်းငွေနဲ့ရောင်းခိုင်း ဆိုတာလောက်တော့ မဆိုးဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ’

‘ပိုက်ဆံလို့လို့စာရေးပေးတဲ့လူဆီက ဝယ်တာနဲ့ မရေးဘဲ မနေနိုင်လို့ ရေးထားတာကို ထမင်းလုတ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး လုယူတာတော့ ကွာမှာပဲ ကျော်စွာ’

မိုးမြင့် စကားအဆုံးမှာ မြတ်ဇော်ကပါ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘စာပေပရိသတ်ကလဲ ယောက်ျားနာမည်နဲ့ စာရေးဆရာဆို မဖတ်ကြတော့ဘူးလား မသိပါဘူး၊ မိန်းကလေးနာမည် လှလှလေးမှပဲ ရွေးဖတ်ကြတာ နားမလည်တော့ဘူးကွာ’

‘ဒီလိုတော့ သိမ်းကျုံးပြီး စာဖတ်ပရိသတ်ကို မစော်ကားနဲ့ မြတ်ဇော်၊ စာဖတ်ပရိသတ်မှာ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေတာကို မင်းသတိထားရမယ်၊ ယောက်ျားနာမည်နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိန်းမ နာမည်နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် စာကောင်းကိုရွေးဖတ်တဲ့ ပရိသတ်လဲ အများကြီးရှိတယ် စာဖတ်စ ကလေးတွေကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ စာဖတ်သက်ရင့်လာရင် သူတို့လဲ စာကောင်းကို ရွေးဖတ်တတ်လာမှာပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် စာဖတ်တဲ့ ပရိသတ်ဆိုတာကတော့ ထုနဲ့ထည်နဲ့ ရှိနေဦးမှာပဲ၊ အဲဒီလို စာဖတ်သက်နဲ့ပဲ စဉ်းစားဉာဏ်နည်းနေသေးတဲ့ ပရိသတ်အင်အားကို ခုတုံးလုပ်ပြီး မင်းတို့တွေ စီးပွားရှာစားကြတာပဲမဟုတ်လား’

‘မင်းပြောတာလဲဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်တမ်း စာရွေးဖတ်တတ်ပြီး စာဖတ်သက်ရင့်လာတဲ့ အရွယ်တွေကတော့လဲ လူမှုရေး စီးပွားရေး ဘဝအမောတွေက စာဖတ်ချိန်ကို လုယူထားကြပြီလေ၊ စာဖတ်နိုင်တဲ့

လူဟာ အရမ်းနည်းသွားပြီ၊ ဖတ်ဖို့စာထက် စားဖို့ထမင်းက ပိုအရေးကြီးလာပြီပဲ’

မြတ်ဇော်က ပြောရင်း စီးကရက်ကို မီးညှိသည်။

‘ငါပြောတာက အဲဒါပေါ့ကွ၊ စာဖတ်သက် နုနယ်ပြီး အတွေ့အကြုံ မရင့်ကျက်သေးတဲ့ ကလေးတွေအပေါ်မှာ မင်းတို့အများစုက စာပေစေတနာ နည်းလွန်းတယ်၊ ထုတ်ဝေသူရော စာရေးသူပါ ငွေရဖို့တစ်ခုပဲ ကြည့်လွန်းတယ်လို့ ငါထင်တယ်လေ၊ အဲဒီ ကလေးတွေရဲ့ အားနည်းချက်ကို မှီခိုပြီး လုပ်စားနေကြတာပဲကွာ၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က နာမည် နှစ်ခုနဲ့ရေးပြီး တစ်နှစ်ကို နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ စာအုပ် ဆယ်အုပ်ကျော် ထွက်တယ်ကွာ၊ နှစ်မျိုးဆိုတော့ အုပ်ရေ နှစ်ဆယ်ကျော်မယ်၊ မင်းတူကံကြည့်၊ တစ်လကို နှစ်အုပ် နှုန်းရေးရမယ်၊ ထိုင်ပြီး ကူးရင်တောင် တော်တော်ခက်မယ့်အလုပ်၊ တစ်ခါတလေ လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ လတိုင်းလုပ်ရမယ့် ပုံမှန်အလုပ်၊ ဒါကို မင်းတို့ ငါတို့ စဉ်းစားကြည့်ရင် ရှင်းနေတာပဲ၊ ကိုယ်တိုင်ရေးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ၊ စောစောကပြောတဲ့ ငယ်တဲ့ စာဖတ် ပရိသတ်ကျတော့ ဒါမျိုးတွေ မတွက်တော့ဘူး၊ မစဉ်းစားကြတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် စာရေးဆရာက အတင့်ရဲပြီး ကလောင်ခွဲပါလို့ အတိအလင်း ကြော်ငြာပြီးတော့ တစ်လတည်းမှာ နှစ်အုပ်လောက် ထွက်ရနေတာပေါ့!’

ဖန်ခွက်ကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကျော်စွာက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ထုတ်ဝေသူ အပိုင်းကလဲ နှစ်ယောက်တို့ ထုတ်ပြီး စီးပွားရှာတာတွေလဲ ရှိလာတယ် ကျော်စွာ’

‘နှစ်ယောက်တို့ ထုတ်တာကတော့...’

‘မဟုတ်ဘူး ကျော်စွာ၊ မင်း မသိသေးဘူး၊ နှစ်ယောက်တို့ ထုတ်ပြီး မရိုးသားမှုတွေကို မင်း မသိဘူး၊ ပထမဆုံးကတော့ နှစ်ယောက်တို့လို မကြော်ငြာဘဲ မလိမ္မာပတ်နဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်စီပုံစံ ကြော်ငြာထည့်တယ်ကွာ၊ ဒါက ပထမအဆင့်ပဲ၊ နောက်အဆင့်က ပိုယုတ်မာတယ်၊ နယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေ နယ်က စာအုပ်ဆိုင်တွေကို အမှာစာပို့တဲ့အခါမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ စာရေးဆရာရဲ့ စာအုပ်နာမည်တစ်ခုတည်းထည့်ပြီး အမှာစာပို့တယ်၊ နယ်က ကိုယ်စားလှယ်တွေ စာအုပ်ဆိုင်တွေကတော့ နာမည်ရပြီးသား စာရေးဆရာရဲ့ စာအုပ်ပဲ ဆိုပြီး ခါတိုင်းလို အမှာစာပို့ကြတာပဲပေါ့၊ ရောက်လာမှပဲ စာအုပ်ကို ရွေးပြီးမှပဲ နှစ်ယောက်တို့ ဖြစ်နေတာ သိကြရတယ်တဲ့၊ တချို့ ဆိုင်တွေဆို ရောက်လာကြတာတောင် မသိသေးဘူး၊ စာအုပ်ငှားဖတ်တဲ့ သူက ပြောမှ သိကြရတယ် ပြောတယ်’

‘အဲဒီလောက်တောင် အတင့်ရဲနေကြပြီလား’

‘မင်း မယုံမရှိနဲ့၊ အဲဒီလို ထုတ်တဲ့တိုက်က လူကိုယ်တို့က အဲဒီနည်းကို ငါ့ကိုပေးတာ၊ သိပ်ကိုက်တယ် လုပ်

ကြည့်ပါလားတဲ့၊ ပြီးတော့ နာမည်ရှိပြီးသား၊ အဲလိုခံရတဲ့ စာရေးဆရာနဲ့တွေ့တော့လဲ အဲဒီလိုတွေ လုပ်တယ်လို့ သူ့ဆီကို နယ်ကစာအုပ်ဆိုင်တွေက စာတွေ ဝင်လာတယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူကတော့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး လက်တွဲခေါ်တဲ့ သဘောနဲ့ အဲဒီရေးမိတာလို့ ညည်းနေတယ်ကွာ’

မြတ်ဇော်က ကျော်စွာဦးကို စာပေလောကမှ အရွယ်အထွေးတွေကို ရှင်းပြနေလိုက်၏။

‘စီးပွားရေးသမားဖာ စီးပွားရေးကိုပဲ ကြည့်တတ်တာပဲနော်’

စီးကရက် အသစ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ရင်း ကျော်စွာဦးက ပြောလိုက်၏။

‘ငါ ဒီအလုပ်ဆက်မလုပ်ဖြစ်တော့တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဆက်လုပ်နေရင်လဲ ငါ့စိတ်နဲ့ ဖြစ်မယ် မထင်တော့ပါဘူး၊ သူများတွေ အားလုံးလုပ်လို့ အနည်းအပါး လိုက်လုပ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေမျိုးနဲ့လဲ ငါ လုပ်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုပဲ မင်းကိုကြည့်၊ သူများ တိုက်တွေ ရဲ့မိုးဝယ်ထုတ်လို့ ကြီးပွားတာ အားကျပြီး ခမ်းကြည့်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ငါ နိုင်ငံခြားမသွားခင်က စက္ကူဈေးတက်လို့ဆိုပြီး မင်းတို့ ဘာအုပ်ဖျေးတက်ယူတယ်၊ အခု စက္ကူဈေး ပြန်ကျတော့ မင်းတို့ စာအုပ်ဈေးကို ပြန်ချလား၊ တက်ပြီးသားဈေးကို ပြန်ချတယ်ဆိုတာ မင်းတို့မှာ မရှိဘူး ဆက်မိန်းနေကြ

တယ်၊ တစ်အုပ်ကို တစ်ကျပ်ပိုရတယ်ထား၊ အဲဒါ ဘယ်သူသိလဲ၊ စာရေးဆရာကိုရော ဘာခံစားခွင့်ပေးလဲ၊ မကိုက်ရင်တော့ မကိုက်ပါဘူး၊ မကိုက်ပါဘူးနဲ့ ခြုံသံပါအောင် ညည်းပြမယ်၊ စာရေးဆရာဆီက စာမူခကို လျှော့ဖို့ပြောမယ်၊ ပိုရတဲ့အခါကျတော့ စာရေးဆရာနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးတဲ့လား၊ အဲဒါတော့ ငါနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့တိုက်ကလဲ ဘယ်တော့မှ ဒီထက်ပိုပြီး ကြီးပွားချမ်းသာလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊

‘နေဦး....ကျော်စွာ၊ မင်းအခု အလုပ်ဆက်မလုပ်တော့ဘူး ဆိုပြီး ငါတို့နဲ့ခွဲတာ အဲဒါတော့က အဓိကလား၊’

သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် မိုးမြင့်ထွန်းက မေးသည်။

‘ဟာ....မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ အဲဒါတော့မင်းယုံ’
‘ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တော့.... ဒီကိစ္စတော့က ပြုပြင်လို့ရတဲ့ ကိစ္စတော့ပဲကွာ၊ ဟိုတုန်းကလဲ မင်း စိတ်ကြိုက် လုပ်လာခဲ့တာပဲဟာ’

မြတ်ဇော်က ဝင်ပြော၏။

‘မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း.... မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဒီအလုပ်ဆက်မလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာက မေမေ့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းပဲ၊ မေမေ့ အစီအစဉ်ကို ငါ နာခံတဲ့သဘောပဲ၊ ငါ့ကို သူတို့သဘောတူတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင် ချပေးဖို့ စီစဉ်တယ်ကွာ၊ ငါ နိုင်ငံခြားမထွက်ခင်မှာဘဲ လူကြီးချင်း နားဖောက်ထားကြတယ်၊ မင်းတို့ သိပါတယ်၊ ညှိမီနဲ့ကွာ....ဟိုရောက်တော့ ထူးက အလုပ်

အစီအစဉ်တော့ ဘာတော့ကို မေမေ့ကို ပြောပြတော့ မေမေက သဘောကျတယ်၊ ထူး စီစဉ်ပေးမယ် အလုပ်ကို ငါ လုပ်စေချင်တယ်၊ ညှိမီနဲ့ လက်ထပ်ပြီး နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ စီစဉ်မယ်၊ ဟိုမှာပဲ အလုပ်လုပ်ပေါ့ကွာ၊ မေမေကလဲ ငါတို့နဲ့ လိုက်နေမယ်ပေါ့၊ ဒါပဲ သူငယ်ချင်း၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလုပ်ငန်းက ငါ ထွက်ရတာပါ’ ကျော်စွာဦးက သူ့ကိစ္စကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ လုံးချင်းလောကမှာ စိတ်ပျက်စရာတွေ ရှိပေမယ့် တကယ် မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ လုပ်နေတဲ့ တိုက်ခံတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ မင်း မရှိရင် ငါတို့ကတော့ အားလျော့သွားမှာ အမှန်ပဲ’
‘နိုင်ငံခြား မထွက်ဖြစ်ရင်ကွာ ငါစခွဲတဲ့ လုပ်ငန်းကို ငါ ဘယ်စွန့်လွှတ်ပါ့မလဲ ဟုတ်ဘူးလား’

ပြောရင်း မြတ်ဇော်ပခုံးကို လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်သည်။

‘ဘာ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ အကျိုးအမြတ် တစ်ခုတည်းတော့ မကြည့်နဲ့ပေါ့၊ အနုပညာနဲ့ ကိုယ်က ဝေ့ရှာနေတာဆိုပေမယ့် အနုပညာစိတ်တော့ ရှိသင့်တာပဲ’

‘မင်းကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီနည်း သိရင်လဲ မင်း အံ့ဩနေဦးမှာ’
‘ဘာလဲ’

မိုးမြင့်ထွန်းကိုကြည့်ရင်း မေးသည်။

‘ဒုတိယအကြိမ်တော့ ပြန်ရိုက်တဲ့ကိစ္စ၊ ကြော်ငြာမှာရော စာအုပ်မှာပါ ဒုတိယအကြိမ် ဆိုတာကို မထည့်ဘူး

ကွာ၊ လုံးချင်း အသစ်လိုလို ဘာလိုလို ထင်အောင် လုပ်တယ်'

'ဒီတော့ စာရေးဆရာက မပြောဘူးလား'

'နေဦးလေကွာ...ငါပြောမယ်၊တိုက်တိုင်း လုပ်ကြတာ တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လုပ်တဲ့တိုက်တွေက လုပ် ကြတယ်၊ ဒုတိယအကြိမ်ဆိုတဲ့ စာမပါတော့ နာမည် ကြီးပြီး လူသိများခဲ့တဲ့ စာအုပ်ကလွဲရင် တယ်သူက မှတ်မိမှာလဲကွာ၊ ဒီတော့ အသစ်ထင်တာပေါ့၊ အဲဒီလို ဖြစ်အောင်လုပ်တာ စာရေးဆရာ သိရင်လဲ စာရေး ဆရာကတော့ ဘယ်ကျေနပ်မှာလဲ၊ဒါပေမယ့် လုပ်တာ က ပီရိတယ်ကွာ၊ ဒုတိယအကြိမ်ဆိုတဲ့ စာလုံးကို အဖုံး မှာ သေးသေးလေး စာစီထည့်ပြီး ရုံးတင်ဖို့နဲ့ စာရေး ဆရာပေးဖို့အတွက် ရိုက်တယ်၊ ကျန်တဲ့ဖြန်တဲ့ စာအုပ် တွေမှာမပါဘူး၊ စာရေးဆရာကလည်း သူ့ဆီရောက်တဲ့ စာအုပ်မှာပါတော့ ကျေနပ်ပြီပေါ့၊နောက် တချို့ကျ တော့ စာအုပ်ရဲ့ အနှောင့်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ဆိုတာ ကို စာစီရိုက်တယ်၊ အခုခေတ်မှာ စာအုပ်အဖုံး မဖုံးဘဲ ငှားတဲ့ဆိုင်မှ မရှိတာ၊ ဒီတော့ အဖုံးဖုံးလိုက်တာနဲ့ ပျောက်ရော'

'စာဖတ်ပရိသတ်ကို ညာတာ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒီလောကမှာ စာပေစိတ် ဆိုတာထက် မြတ်လမ်းနဲ့ ကြီးပွားအောင် အကြံအဖန်လုပ်တဲ့ စိတ်တွေရှိတဲ့ လူ တွေ များလာကြပြီ၊ ထုတ်ဝေသူဘက်ကရော စာရေး

သူ ဘက်ကပါ မသန့်ကြတော့ဘူး၊ စောစောက ပြောသလို ထုတ်ဝေသူက ညစ်ပတ်၊ စာရေးဆရာကလွဲ ငွေမြန်မြန်ရအောင် ရှိဦးဝယ်သုံး၊နောက်ဆုံး စာဖတ် ပရိသတ်က အရိုးခံ ဘာမှသိရှာတာ မဟုတ်ဘူးလေ'

ဝီစကီပုလင်းကိုလှမ်းဆွဲယူလျက် ကျော်စွာဦးကညည်းလိုက် သည်။

'မင်းကို ဒါတွေသိအောင် ပြောပြနေတာက ငါ့တို့ ရှိဦးဝယ်ထုတ်တယ်ဆိုတာ အသေးအဖွဲ့ ရှိသေးတယ် ဆိုတာ မင်းသိအောင်ပါ'

ဟု မြတ်ဇော်ကပြောတော့ မြတ်ဇော်မျက်နှာဆီ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်၏။

'ဘယ်နည်းနဲ့ပဲ လုပ်လုပ် မရိုးသားတာ က တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ၊ မကောင်းမှန်း သိတဲ့အလုပ်ကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် မလုပ်မိတာ အကောင်းဆုံးပဲ ပေါ့၊ မဟုတ်တာလုပ်တဲ့ လူတိုင်းဟာ ရေရှည်မခံပါဘူး မြတ်ဇော်ရာ၊ ဆပ်ပြာ ပူဖောင်းတွေပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ မင်းမယုံရင် စောင့်ကြည့်၊ စာပေလောကမှာလဲ တစ် နေ့မှာတော့ သန့်သွားဖို့အတွက် အပြောင်းအလဲတွေ ပေါ်လာဦးမှာပါ'

မြတ်ဇော်က ဘီယာပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ကားရပ်သံအကြားမှာ ပေါ်တီကိုဆီသို့ ကျော်စွာအကြည့်
 ဆောက်၏။ မိုးမြင့်ထွန်းတို့ ကားဆိုတာကို သိလိုက်သည်။
 ‘မင်း တော်တော် နေနိုင်တဲ့ကောင်ပဲ ကျော်စွာ၊ တိုက်
 ကလေး ဘာလေး လှည့်လာပါဦးကွာ’
 ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း မိုးမြင့်က လှမ်းပြောသည်။
 ‘မိုးမြင့်ကိုကြည့်လျက် သူ ပြုံးပြလိုက်၏။
 ‘သံယောဇဉ် တော်တော်ပြတ်တဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ အလုပ်
 ထဲမှာ မင်း မပါတော့ဘူးဆိုပေမယ့် ငါတို့ကိုတော့
 လာတွေ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့’

မြတ်ဇော်ကလည်း ပြောရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
'တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ဟာငါ အလုပ်ရှုပ်နေတာ'

ကျော်စွာက ရှေ့မှာ ဖွင့်ထားသော ကက်ဆက်ကလေးကို မေးငေါ့ပြုရင်း ပြောလိုက်သည်။
'မင်း ဝါသနာကလဲ တစ်မျိုးပဲ၊ ခုထိ မပျောက်သေးဘူးလား'

ကက်ဆက်၊ ရေဒီယို၊ နာရီ စသဖြင့် စက်ကိရိယာပစ္စည်းလေးများကို ဖြုတ်ထုတ် တပ်လိုက်နှင့် ပြုပြင်နေရတာကို ကျော်စွာ ဝါသနာကြီးမှန်း သူတို့သိ၏။

'အရင်တုန်းက မအားတော့ သူ့ဘက်မှ လုပ်ရတာ အခုတော့ အချိန်ရတိုင်း ဟိုကလီ ဒီကလီနဲ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ရေဒီယို ကက်ဆက် အားလုံးလိုလိုပဲ ပျက်ကုန်ပြီကွ၊ စားပွဲတင် နာရီတွေလဲ တစ်ခုမှ အကောင်းမရှိတော့ဘူး'

ဟု ကျော်စွာက ရယ်ရင်းပြောသည်။
ပြီးတော့ မျက်လုံးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ရင်း....
'ကြာတော့ မျက်လုံးတွေ ကိုက်ချင်လာတယ်ကွ'
ဟု ပြောလိုက်၏။

'မင်း လုပ်နေတာက အာရုံ အရမ်းစူးစိုက်ရတဲ့အလုပ်ပဲကွ၊ မင်းမကြာခင် မျက်မှန်တပ်ရမှာပဲ'

'ဟုတ်တယ် မြတ်ဇော်၊ အခုတောင် သွားစမ်းလိုက်ရင် တပ်ရမှာတော့ သေချာနေတယ် ထင်တယ်၊ နေပါဦးမင်းတို့က ဘယ်က လှည့်လာကြတာလဲ'

မိုးမြင့်ထွန်းက လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဖို့လိုက်သည်။

'ဒီစာအုပ်ထွက်လို့ မင်းကို လာပေးတာ ရော့' စာအုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ကျော်စွာဦးက စာအုပ်ကို လှမ်းယူပြီး သေသေချာချာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ....

'ခါ... ဟို ချာတိတ်မပုံ မဟုတ်လား' ဟု မေးလိုက်၏။

'မင်းက အဲဒါတွေတော်တာ ကျော်စွာ၊ ဝေါလ်ရှိက ပုံကို တစ်ခါမြင်ဖူးထားရုံနဲ့ ဒီအဖုံးပန်းချီကို သူပဲဆိုတာ တန်းပြောနိုင်တယ်'

မိုးမြင့်က ပရုံးပုတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

'သိပ်မမြှောက်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ပြန်ရောက်စကလဲ တစ်ပွဲကျွေးမွေးပြီးပြီ၊ အခုတော့ မင်းတို့ ခွဲပေးတဲ့ ရှယ်ယာ အားလုံးလဲ မေမေ့လက်ထဲ ရောက်သွားပြီ၊ ငါက အလုပ်လက်မဲ့ကွ'

စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လျက် ကျော်စွာက ပြောလိုက်သည်။
'မင်း ထွက်ဖို့ကိစ္စရော'
မြတ်ဇော်က မေး၏။

‘မေမေ လုပ်နေတယ်လေ၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စရော နိုင်ခြားထွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ရော မေမေ စီစဉ်နေတယ်လေ၊ အရင်တွဲခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ရော’

မိုးမြင့်ထွန်းကို အကြည့်ဆုံလိုက်၏။

‘တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တာဘဲကွာ၊ ကွယ်ရင်မေ့ရင် လွမ်းပေါ့၊ ခုတော့ ပြန်ရောက်မှ ငါ အားလုံးတာအဆက်အသွယ်မှ မရှိပါဘူး’

‘ညှိမီကတော့ သိမှာပေါ့၊ မင်းအကြောင်းတွေကို အိမ်ကရော သိလား’

‘သိချင်လဲ သိမှာပေါ့၊ မြတ်ဇော်ရာ၊ ငါလဲ သိပ်စိတ်ဝင်တစား မရှိပါဘူး၊ ညှိမီကတော့ အရင်တုန်းကထဲ ခင်ခဲ့တာပဲဟာ၊ သူ့ကို ငြင်းစရာလဲ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်မှာက တန်းလန်းစွဲ ဖြစ်နေတဲ့ ချစ်သူလဲမရှိတော့ ညှိမီက လက်ထပ်ဖို့ ငါ မငြင်းချင်ဘူး’

‘ဒါပေမယ့် မင်း အချစ်ဆိုတာကိုယုံတယ်ဆို ကျော်စွာ ဟု မြတ်ဇော်က မေးလိုက်၏။

‘ဟာ ယုံတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အခုထိ ငါမှ မခံစားရသေးတာ’

‘တော့လား မိုးမြင့်၊ မင်းနဲ့ ကျော်စွာကွာတာ အဲဒါ မင်းက ယုံကို မယုံတာ၊ ဒီကောင်က ယုံတယ်၊ မသေသေးတာ’

‘သိပါဘူးကွာ၊ ရှုပ်ပါတယ်၊ ကျော်စွာ လုပ်ကွာ မင့်ကို ဝင်ခေါ်တာ ထမင်းသွားစားမယ်’

ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လျက် မိုးမြင့်ထွန်းက ပြောသည်။

‘စာအုပ်ထွက်လို့လား’

‘မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ဒီအစဉ်အလာလေးကိုတော့ မင်း မမေ့သေးဘူး’

‘ဟိုချာတိတ်မအိမ်ကို စာအုပ်သွားပေးမယ်၊ ပြီးရင် ထမင်းသွားစားမယ်ကွာ’

ဟု မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်၏။

(၁၁)

ကားရပ်သံကို နန္ဒာ သတိမထားလိုက်မိ၊

‘ညှိသည်ရောက်နေတယ် နန္ဒာ’

ဟု စန္ဒာကလာပြောတော့ ဖုန်းကိုင်ရင်း စန္ဒာကို မော်
ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဝါဝါနှင့်ပြောသောစကားကို ဖြတ်လျက်
ဘယ်သူတွေ့လဲ စန္ဒာဟု အစ်မဖြစ်သူကို လှမ်းမေးသည်။

‘ဦးမိုးတို့’

ဟု စန္ဒာက မကြည့်ဘဲပြေကာ ထမင်းစားခန်းဆီ ဆက်
လျှောက်သွား၏။ ဦးမိုးတို့ရောက်နေတယ် ဝါဝါ ဟု ပြောကာ
စကားကိုသိမ်းလျက် တယ်လီဖုန်းကိုချသည်။

လည်ကုပ်ထိသည်ဆိုရုံမျှ ဆံပင်ဖွာဖွာကို လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့် ဆိုးဖွလျက် နောက်ကိုသပ်လှန်သည်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်း
ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော
ဦးမိုးနှင့် ဦးဇော်တို့မျက်နှာကို မြင်သည်။

‘ဦးမိုးတို့ကဗျာ ဆက်ဆံရေးကျဲသွားတယ်၊ ကြော်ငြာ
မရိုက်တော့ဘူးဆိုတာနဲ့ အိမ်လဲ မလာတော့ဘူး’

ဟု ပြုံးလျက် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူ့ကိုကျောပေးထားသည့် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော
သူစိမ်းတစ်ယောက် ပါပါသေးလားဟု သတိဝင်လျက် သူ
ပြောသံ စာသွားပြီလားဟု တွေးမိပြန်၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး နန္ဒာရယ်၊ အလုပ်က အရမ်းရှုပ်နေလို့
မရောက်တာ၊ စိတ်ကတော့ ရောက်ပါတယ်’

ခါတိုင်းက ညတိုင်းလိုလို ဖုန်းဆက်နေကျဦးမိုးတစ်ယောက်
သူ့ဆီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တော့တာ စောစောကပင် ဝါဝါမေးလို့
ပြောခဲ့ရသေးသည်ပဲ။

သူ့ကို စိတ်မဝင်စားတာသိလို့ နောက်ဆုတ်သွားပြီ ထင်
တယ် ဝါဝါဟု သူပြောခဲ့သေး၏။

ဆက်တီနားကိုအရောက်မှာ ဆက်တီနောက်မှီကို လက်ဖြင့်
နှိုးကိုင်လျက် ဧည့်သည်သူစိမ်းထံ အကြည့်ပို့၏။ ချက်ချင်းပင်
အကြည့်ကိုပြန်လှဲကာ လှုပ်ရှားစိတ်ကို ထိန်းသည်။ တစ်ချက်
အကြည့်မှာပင် တစ်ခါမြင်ဖူးခဲ့သော ဓာတ်ပုံထဲက မျက်နှာ
ပြန်သတိတရ ဖြစ်သည်။ တံတွေးကို မျှီချမိပြန်၏။ ဦးပါလား
သည့် အသိက ရင်ကို ယောက်ယက်ခတ်စေပြန်သည်။ သူ့ကို
အကြည့်ဘဲ တူရူကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာနေ
တာကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေဦးမည်။ ပြန်လည် စူးစိုက်ကြည့်
ပေးပါက အကြည့်အဆုံမှာ အတုန်လှုပ်ဆုံးစိတ်ကို ဘယ်ကဲ့သို့
သိသိပ်ရပါမလဲဟု တွေး၏။

ယှက်ဖြာဝေဝဲလျက် မျက်နှာမှာ အတွင်းစိတ်တို့ ပေါ်သွား
ပုံပဲဟု သူထင်သည်။ ချက်ချင်း ဟန်လုပ်ပြုံးကာ ဦးမိုးမျက်နှာ
ကို ကြည့်လျက် ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ ဦးမိုး’
ဟု အသံကိုထိန်းလျက် မေး၏။

‘နန္ဒာ့ဆီကို သက်သက်လာတာပါ၊ လမ်းကြုံလို့ မဟုတ်
ပါဘူး’

‘မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ဦးလေကွာ’

ဟု ဦးဇော်က စီးကရက်ပြာခြွေရင်း ပြောသည်။

‘အဲဒီဦးမိုးတို့ပြောနေတဲ့ ကျော်စွာဦးလေ နန္ဒာ၊ ဦးလှိပ်
သူ့ကို ခေါ်လိုရတယ်၊ သူ့ အိမ်နာမည်ကလဲ ဦးပဲ၊
ကျော်စွာ ဒါက နန္ဒာ’

မျက်နှာဆုံလျက်ကြည့်နေမိသော်လည်း မျက်ဝန်းမှာ လှည့်ရှားစိတ်ပေါ်လေမသွားဟု စိုးရိမ်ချင်သည်။

‘နန္ဒာ့ပုံကိုတော့ တွေ့ဖူးတယ်၊ ဝေါလ်ရှိမှာ’

မျက်နှာ မပြုံးမရယ်နှင့် စူးစိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည့် အသံအကြားမှာ တယ်လီဖုန်းထဲမှ အသံကို ပြန်၍ အမှတ်ထင်ထင် ရှိပြန်သည်။

ခေတ်ပုံမှာ တောက်ပသည်ဟု ထင်ခဲ့ရသော မျက်လုံးအစူးအရှုကို ပို၍ သတိထားလိုက်နိုင်သည်။ တစ်ယောက်တည်းရင်ထဲကို ထွင်းပောက်မြင်နိုင်သော အကြည့်မျိုးသည် မျက်ဝန်းမှာ ရှိနိုင်ပါသလား။

‘ငါ့ သူ့ကို ဝီဒီယိုရိုက်ဖို့ကမ်းလှမ်းတာကို သူ လက်ခံဘူး ကျော်စွာရာ’

မိုးမြင့်ထွန်းက စကားဆက်တော့ ရှက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်မိပြန်၏။

‘နန္ဒာ့ငြင်းတာ မှန်ပါတယ်၊ နန္ဒာ့ မျက်လုံးက ဟာလုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်’

သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာကြက်ဆီ အကြည့်ရောက်ခဲ့ပြီးမိုးနှင့် ဦးတော်တို့လည်း သူ့ကိုကြည့်နေမှာ သေချာပါသည်။ ဘာလို့လက်မခံလိုက်တာလဲ၊ ဒီရုပ်မျိုးနဲ့ဆို မင်းသမီးဖြစ်သေချာတာပေါ့ဆိုတဲ့ အလိုက်အထိုက် အမြောက်အမြား စကားမျိုးကိုသာ ထုံးစံအတိုင်း ပြောသင့်ပါလျက် သူ့နှုတ်ကထွက်လာသည် စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားစေသည်မှာလည်း အမှန်။

နှင့်မျက်လုံးက အရမ်းလှတယ်၊ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးက စကားဘူး၊ သေနေတယ်ဟု စန္ဒာက ပြောခဲ့ဖူးတာ ပြန်သတိပိုက်၏။

‘ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ မထင်ခဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က တော့ စိတ်ထဲမှာရှိတာ ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်း ပြောတတ်တယ်’

စကားကို ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်တော့မှ သူ့ကို မြန်ပြုံးပြုံး နှစ်သက်ရသည်။

ပါးလှုပ်လျက် ကြည့်ကောင်းသော သူ့နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်တုန့်သည်ဆိုရုံမျှ တုန့်ကာ ပြုံးပြနေတာတွေ၏။ စီးကရက် ရှိုက်ဖွာလျက် မီးခိုး မှုတ်ထုတ်လိုက်စဉ်မှာ မျက်လုံးမက်က မွေးစင်းသွားတာကို ဘာကြောင့်များ သတိထားကပ်မိရပြန်တာတဲ့လဲကွယ်။

‘ကျွန်တော်သာရှိနေရင် နန္ဒာ ဝေါလ်ရှိရိုက်တာကိုလဲ တားမိမှာပဲ’

‘ရှင်....’

သူ့စကားကို အံ့ဩစွာ ကြားရပြန်သည်။

‘နန္ဒာ့အတွက်ပြောမိတာပါ၊ နန္ဒာ့မှာ မင်းသမီးလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုး ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ အဲဒီလိုမျိုး မရှိဘဲနဲ့တော့ ခုတုန်း အလုပ်ခံရသလိုမျိုး ဖြစ်နေမလားထင်တယ်’

‘ဦးမိုးကို မေးကြည့်ပါလား၊ နန္ဒာလဲ ရိုက်ပြီးမှ အဲဒါ
အတွေးမျိုးဝင်လာမိတယ်ဦး’

နှုတ်ဖျားမှ လျှံကျပွင့်ထွက်သွားသော ဦးဆိုသည် စကားက
ဇာတာသား သတိထားလိုက်မိကာ မလုံမလဲစိတ်ဖြင့် အကြည့်
လှည့်သည်။ ရင်ထဲက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေမှုများကို ရိပ်စားသွား
မိလေမည် စိုးရိမ်တွေးဖြင့် ရှက်ရွံ့စိတ်ဝင်ပြန်၏။ မိန်းမသား
တစ်ဦး၏ အတွင်းစိတ်ကို သိုသိပ်စွာ မကွယ်ဝှက်နိုင်သူအဖြစ်
မိမိကိုယ်မိမိ မကျေနပ်မိပြန်။

‘ကဲ...အဲဒါတွေ ထားပါတော့ နန္ဒာရယ်၊ နန္ဒာက
စာအုပ်ပေးဖို့ ဝင်လာတာ၊ နန္ဒာပုံကို ပန်းချီဆွဲထားတာ
အဖုံးနဲ့ထွက်တဲ့ စာအုပ်လေ’

ဦးမိုးက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ လွယ်အိတ်ထဲ
စာအုပ်ကိုထုတ်လျက် လှမ်းပေးသည်။ စာအုပ်ကို လှမ်းယူကာ
ကြည့်နေလိုက်မိပြန်၏။

မိမိပုံတူပန်းချီပေါ်မှ ဝတ္ထုနာမည်နှင့် လှပသော အ
သမီးကလောင်နာမည်ကို ဖတ်မိရင်း...

‘ဦးမိုး ခါရဲ့ဦးပေါ်နော်’

ဟု မေးလိုက်မိပြန်၏။

ဦးမိုး မျက်နှာကို လှမ်းအကြည့်မှာ သူ့ကိုပြုံးပြရင်း
မျက်နှာဆီသို့ ဦးမိုးက ဖျတ်ခနဲ ဝှေ့ကြည့်တာ ချော့လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်နန္ဒာ’

ဟု ဦးဇော်က ဝင်ပြောလျက် ပြာခွက်မှာ စီးကရက်
ထိုးခြေလိုက်၏။

‘လုပ်ခဲ့ပြီးတာအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့
နန္ဒာ၊ အမှားတစ်ခုဆိုတာ သင်ခန်းစာကောင်းတစ်ခု
လို့ပဲ မှတ်လိုက်ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား’

နှုတ်ခမ်းကိုမဟဘဲ ပြုံးလျက် ပြောလိုက်သည့် ဦးမျက်နှာ
ဆီသို့ ဝေးရီကြည့်မိပြန်၏။

(၁၂)

‘ကျော်စွာ မင်းနန္ဒာ့ကို ဒုက္ခပေးဦးမလိုလား’

ဘီယာ တစ်ပုလင်းစီလောက် သောက်ပြီးချိန်လောက်မှာ
နိုးမြင့်က မေးလိုက်တော့ ကျော်စွာက ခိုးမြင့်မျက်နှာကို ဖျတ်
ခနဲကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးလျက် ကြည့်
နေလိုက်ပြန်သည်။

‘မင်းကိုဒရာ ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်မှာမို့လား’

ခဏကြာမှ ကျော်စွာဦးက မေးလိုက်သည်။ မြတ်ဇော်က
ဘာ့ ဘာမှဝင်မပြောသေးဘဲ ပြုံးပြီး နားထောင်နေသည်။

‘ငါပြောခဲ့ပြီးပြီပဲကွာ၊ ငါက ဘာမှ ဒုက္ခရောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ငါနန္ဒာအပေါ်မှာ ကြိုက်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ချစ်မှ မချစ်မိတာ၊ ဘာမှ အပြစ်မရှိအောင် ချောတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ယောက်ျား တိုင်းက ကြိုက်နိုင်တာပါပဲ၊ အဲဒီလိုကြိုက်လို့ လိုချင် မိတာသက်သက်ပဲ၊ ငါမရနိုင်မှန်း ငါသိနေတာ ကြာပြီ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဆက်မကြိုးစားတော့တာပေါ့’

‘ဒါဆို စောစောက မေးခွန်းကို မင်း ဘာကြောင့် မေးလိုက်ရတာလဲ မိုးမြင့်’

‘မဟုတ်ဘူး ကျော်စွာ’

ဘီယာပုလင်းကို လှမ်းဆွဲရင်း ပြော၏။

‘မင်း မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မင်း စိတ်ကိုပါ ငါမြင်တယ် ကျော်စွာ၊ မင်းနဲ့ငါ အခုမှ ပေါင်းလာတာမှ မဟုတ် တာ၊ မင်းက အရင်ကလို့ပဲဆိုရင်လဲ ငါ ဘာမှပြောမိ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု မင်း လက်ထပ်ရတော့မယ်ဆို တာ မေ့နေပြီလား၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ နန္ဒာ ဒုက္ခရောက် ကျန်ခဲ့မှာကို စိုးရိမ်လို့ မေးလိုက်တာ’

မိုးမြင့်က စကားကို အဆုံးသတ်လျက် ဘီယာပုလင်းကိုယူ ကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငွေ့သည်။

‘နန္ဒာ့ မျက်နှာက ကလေးလိုပဲ အပြစ်ကင်းစင်နေတာ ကို ငါသဘောကျတယ်၊ ပြီးတော့ ဟန်မရှိဘူး’

‘တွေ့လား မြတ်ဇော်၊ ငါထင်ရင် မမှားဘူး၊ ဒီကောင် နန္ဒာ့ကို ကြိုက်သွားပြီ’

မြတ်ဇော်ကို မိုးမြင့်က လှမ်းပြော၏။

‘စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်း၊ နန္ဒာ့ကို ကြိုက်ရုံနဲ့ သူ စိတ် ဆင်းရဲမှာမျိုး ငါ မလုပ်ပါဘူး’

‘ကြိုက်တာဖြစ်ဖြစ် ချစ်တာဖြစ်ဖြစ် မင်း ကာမှ မလုပ် သင့်တော့ဘူး ကျော်စွာ’

ဟု မြတ်ဇော်က ပြောလိုက်တော့ မြတ်ဇော် မျက်နှာကို လှမ်းငေးသည်။ ပြီးတော့....

‘ချစ်တာဖြစ်ဖြစ် ဟုတ်လား’

ဟု နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ချစ်တာဆိုသည့် စကားကို ပြောနေကျစကားအဖြစ် ရင်းနှီး နေမိသော်လည်း ချစ်ခြင်းဆိုသော ခံစားမှုသည် မိမိနှင့် မကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါလားဟု တွေးနေမိပြန်၏။

အချစ်၏ နွေးထွေးမှုကို တမ်းမက်မျှော်လင့်ကြည့်ချင်မိပြန် သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ချစ်ခြင်းမဲ့စွာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပြု၍ လူမှုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရတော့မှာတဲ့လား။

‘နန္ဒာ့ကို ငါချစ်မိသွားနိုင်မယ်ထင်တယ်’

‘ဘာပြောတယ် ကျော်စွာ’

သူ့စကား ရုတ်တရက် ထွက်လာတော့ အံ့ဩစွာ သူ့မျက်နှာ ကို ငေးကြည့်ကြပြန်၏။

ဘာပြောတယ် ကျော်စွာဟု မိုးမြင့်က နှုတ်မှ အာမေ ခိုတ်သံ ထွက်သည်။

‘ချစ်ဆိုတဲ့စကားကို ငါ တယ်သူနဲ့မှ မသုံးခဲ့တာ မင်းတို့ သိပါတယ်။ အဲဒီစကားအဓိပ္ပာယ်နဲ့တူတဲ့ စကားတွေကို လှည့်ပတ်ပြီး ဖြေခဲ့တာပဲ။ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ် ပြောရင် အဲဒါ ပထမဆုံး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်’
 ‘မင်း မမှားသေးပါဘူးနော်’

ဟု မြတ်ဇော်က နောက်၏။

‘ငါ ဝီစကီ သောက်နေကျဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ ဒီ ဘီယာလောက်လေးနဲ့ ဘာလို့ မူးရမှာလဲ’

‘မင်း အခုတွေ့ပြီး အခုချစ်မိတော့မယ်ဆိုတာ ငါမယုံဘူး ကျော်စွာ၊ မင်းလဲ ငါ့လိုကြိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်’
 မိုးမြင့်က ပြောရင်း စီးကရက်ကို လှမ်းယူ၏။

‘ငါလဲ မသေချာလို့ မရေမရာပြောတာပေါ့၊ မိုးမြင့်၊ မင်းလိုပဲ ငါလဲ အချစ်ဆိုတာကိုမှ မသိသေးတာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ထူးခြားတယ်၊ မရယ်နဲ့ ငါပြောမယ်၊ ဒီလောက် အတွေ့အကြုံ များတဲ့ကောင် သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်းရည်းစားဟောင်းကိုပြန်တွေ့ရသလို တရင်းတနှီး ခံစားမှုမျိုး ငါခံစားရတယ်၊ နည်းနည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ရတယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါ ပြောမပြတ်ဘူး၊ တခြား ကောင်မလေးတွေကို တွေ့ရတာနဲ့ မတူဘူး၊ သိပ်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး ကဲ့သွားတဲ့သူ တစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့ရသလိုပဲ’

‘သွားပြီ ကျော်စွာ၊ မင်း ဒီစကားမျိုးတွေ ဘယ်တုန်းကမှ ပြောခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အချစ်ဆိုတာကို

နားလည်တော့မယ် ထင်တယ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့စိတ် ဖြစ်တည်တာ အချိန်ကာလနဲ့တော့ မဆိုဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်၊ အချိန်ကာလဆိုတာက နားလည်မှုနဲ့ သိယောဇဉ်ကိုပဲ ပိုပြီး ဖြစ်နိုင်မယ်လေ၊ ချစ်တာကတော့ တွေ့တွေ့ချင်းလဲ ချစ်သွားနိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုက အချစ်ဆိုတာကို မင်း စတွေ့တဲ့ အချိန်မှာ မင်းအတွက် အချိန်နှောင်းနေတာပဲ ကျော်စွာ၊ မင်း လက်ထပ်ရတော့မယ်လေ၊ ညှိမိနဲ့ မင်း လက်ထပ်ရတော့မယ်’

လက်ညှိုးလက်မနှင့်ညှပ်ကာ စီးကရက်ကို လှမ်းတောက်သည်။

မြက်ခင်းပြင်ဘေးထောင့်မှ ပန်းအိပ်ပန်းရုံပေါ်သို့ စီးကရက်တို့လေး ရောက်သွားသည်။

ပန်းပွင့်တွေပေါ်မှာ တင်နေသော စီးကရက်မီး ရဲရဲလေးကို လှမ်းတွေ့နေရပြန်၏။

(၁၃)

‘ဦးကျော်စွာဦးကို ငါသိတယ် နန္ဒာ’

စန္ဒာထံမှ စကားကို ကြားရတော့ အံ့ဩစိတ် ဖြစ်မိသေး
သည်။ စန္ဒာက သူ့ထက်နှစ်နှစ်သာကြီး၍ ကျောင်းပြီးခါစမို့
ဦးကျော်စွာဦးကို ကျောင်းမှာသိတာ မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးမိ
ပြန်သည်။

‘တယ်တုန်းကသိတာလဲ စန္ဒာ’

ဟု စန္ဒာ့မျက်နှာကို မောင့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်မိ၏။

‘ပက်ထရစ်ရှာတို့အိမ်မှာ သိတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် ကျော်ကျော်က သူ့ကို ငါ ပက်ထရစ်ရှာတို့အိမ် သွား တိုင်းလိုလို တွေ့တယ်လေ၊ ပက်ထရစ်ရှာအိမ်မ အကြီး ဆုံးနဲ့ အဲဒီအချိန်က တွဲနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ် မကြာဘူး သုံးလေးလလောက်ကြာတော့ ပြတ်သွား တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပက်ထရစ်ရှာ ပြောပြလို့ သူ အကြောင်းတွေကိုတော့ ကြားဖူးတယ်’

ပြတင်းမှ ဝင်လာသောလေသည် ဆံစကို တိုးစေ့လှုပ်ခတ် သွားစေ၏။

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆံပင်ကို နောက်သို့ သပ်တင်လိုက်မိပြန် သည်။

‘အရမ်းပွေတာပဲတဲ့ နန္ဒာ၊ ကျောင်းပြီးတာကြာပြီ၊ အ ဆိုအသက် သုံးဆယ်နား ကပ်နေရောပေါ့၊ ကျောင်းမှာ နာမည် အရမ်းကြီးတာတဲ့’

‘ပက်ထရစ်ရှာက ပြောတာလား၊’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပက်ထရစ်ရှာရော သူ့အစ်မကပါ ပြော တာ၊ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ကြာ ကြာတွဲတာ မတွေ့ဖူးဘူးတဲ့၊ နင်သိပါတယ်ဟယ် ပက် ထရစ်ရှာတို့ အသိုက်အဝန်းကလဲ အဲဒါမျိုးကို ခေါ် ပေါ့ပေါ့၊ သဘောထားတာဆိုတော့ သူနဲ့ အကြာဆုံး အယ်သူတဲ့ နိုင်သလဲဆိုတာ အလောင်းအစားတောင် လုပ်ခဲ့ကြဖူးတယ် ပြောတယ်၊ ဒြောက်လကျော်အောင် တယ်သူနဲ့မတူခဲ့ဖူးဘူးလို့ ပက်ထရစ်ရှာအစ်မကပြော

တယ်ဟ၊ သူနဲ့တွဲတာ ငါးလလောက် ကြာတာဟာ အကြာဆုံးပဲတဲ့’

‘ဂုဏ်ယူနေတာပေါ့’

‘အင်းပေါ့’

ဦးမိုးတို့ ဦးဇော်တို့ စကားတွေထဲမှာ ပါလာကတည်းကပင် ဦး ပွေတယ်ဆိုတာ နန္ဒာ သိခွင့်ရလိုက်သည်။

စန္ဒာစကားတို့က အခိုင်အမာပင် အတည်ပြုပေးလိုက်ပြန် သည်။

‘အိမ်ကိုပါလာတော့ ငါ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်၊ ဦးမိုး တို့ ဦးဇော်တို့ တိုက်ပဲနဲ့က တခြားစီမို အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေတာလဲ အံ့ဩမိတယ်၊ နင်တို့ပြောနေတာ ကြား တုန်းက နာမည်တူတာပဲလို့ ငါက ထင်နေတာ၊ နင် သူ့ကိုတော့ သတိထား၊ တော်တော်ကြာ ဗုက္ခရောက် နေမယ် နန္ဒာ’

‘ဘာဆိုလို့လဲ’

ဟုပြောပြီး ရင်ထဲက ဝေဒနာရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သန်းသွား သလို ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင်က ဦးမိုးတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိ တော့ သူနဲ့ပါ တွေ့နေမှာပေါ့’

‘သူက အခု ဦးမိုးတို့လုပ်ငန်းက ထွက်လိုက်ပါပြီ’

‘ဘာပြောပြော လုံးဝ မရောနဲ့ သိလား နန္ဒာ၊ ပြော မရရင်တော့ မေမေ့ကိုပါ ပြန်တိုင်ရလိမ့်မယ်’

‘ဟာ...စန္ဒာကလဲ’

၁၉၄ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျန်း)

စန္ဒာ အခန်းထဲက တွက်သွားတော့မှ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာ တစ်ခုခုကို ထားရစ်ခဲ့သလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

နင်လူမှားတာလားဟု မေးမည် စဉ်းစားတုန်းမှာပဲ စန္ဒာက ထမင်းစားခန်းက လှမ်းကြည့်ပြီး သေသေချာချာ မြင်ရတာဟု ထည့်ပြောသွားတော့ သူ့အမေးကို မမေးဖြစ်လိုက်။

ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဟု စဉ်းစားလျက် အတူးကို ဖြတ်၏။

ခဏလေးပြောခဲ့သည့် စကားသံအချို့ နားမှာ ရစ်ဝဲ ကြားယောင်လာပြန်တော့ သက်ပြင်းရှည်ကိုချရင်း အိပ်ရာ ပေါ် ပစ်လွှဲလိုက်မိပြန်၏။

(၁၄)

‘ဟယ်လို’

ဟု အသံပြုလိုက်ရင်း စားပွဲပေါ်မှ အချဉ်ထုပ်ကို လှမ်းဆွဲ ယူသည်။

တစ်ဖက်မှအသံကို ချက်ချင်း မကြားရသေးဘဲ ခဏငြိမ်နေ သဖြင့် ဟယ်လိုဟု ထပ်၍ အသံပြုမိပြန်၏။

‘နန္ဒာလား’

‘ရှင်....’

လက်ထဲမှ အချဉ်ထုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်လွှတ်ချလျက် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားမိပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းကို လက်ဖြင့် တင်းကျပ်အောင် ဆုပ်ညှစ်ထားမိပြန်၏။ ရုတ်တရက် အသက်ခွဲ ရပ်သွားသူနှယ် ဖြစ်လေမည်လား။ စိတ်ညှိ ဖမ်းစားခံရသူပမာ ငေးကြောင်တုန်ယင်စွာပင် ရပ်နေမိပြန်သည်။

‘ကျော်စွာဦးပါ နန္ဒာ’

ဆိုသည့် စကားသံကို ထပ်၍ကြားရပြန်၏။

ပြောနေဖို့ မလိုပါဘဲ သည်အသံကို မှတ်မိနေနိုင်စွမ်းရှိတာ သူ့မသိလေသလား။ သူ့အသံက ရင်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားစေနိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတာကို သူ မေ့လျော့ထားခဲ့ပါ သလား။

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ နန္ဒာပါ’

နန္ဒာမရှိပါဘူး။ စန္ဒာပါလို့ ပြောနိုင်တာကို ဘာကြောင့် များ မေ့လျော့ထားခဲ့ရပါသတဲ့လဲ။ ရင်ထဲမှာ တုန်ခါရိုက်ခတ် သွားစေမှန်း သိနေသောအသံကို ဘာကြောင့်များ လက်ခံ နားထောင်နေမိပါသတဲ့လဲ။

စန္ဒာ၏ သတိပေးစကားတို့ ဖျတ်ခနဲ အတွေးမှာ ပေါ် သည်ပတ်သက်ဆက်နွယ်ခြင်းအစကို တားဆီးရမည်ဟု စိတ်က သိနေပြန်သည်။ လက်ခံပြောဆိုနေခြင်းသည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် လမ်းပေါ်ကို ဆွဲခေါ်တန်းပို့နေမှန်း နားလည်ပြန်သည်။

‘ကိစ္စရှိရင်ပြောပါဦး’

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ပထမကြိုးစားသည်။ ပြီးတော့ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုလျက် နှုတ်ဖျားမှ လောကဝတ်စကား

ပြောထွက်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။ ဦး...ဟု ခေါ်လိုက်ရ ခြင်းသည် ဆန်းကြယ်လှသော အသုံးအနှုန်းမဟုတ်ပါဘဲလျက် သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခေါ်လိုက်ရတာ သူ့အလွမ်းအမိုးကို ခံလိုက် သလိုပင်။ သူ့အရိပ်အောက်ကို ကိုယ်က တိုးဝင်လိုက်ရသည့် နယ် ဘာကြောင့် ခံစားလိုက်ရပါသတဲ့လဲ။

‘ဖုန်းနံပါတ်ကို မိုးမြင့်ဆီက ရတစ်လေ၊ ကိစ္စရှိလို့ဆက် တဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး နန္ဒာ၊ သိပ်ဆက်ချင် စိတ်ရှိလာလို့ ဆက်လိုက်တာ’

‘သိပ်ဆက်ချင်စိတ်ရှိလာလို့’

တစ်ကိုယ်လုံးအငွေ့ပျံ့လျက် လွင့်တက်သွားပြီလားအောက် မေ့လိုက်ကာ နှုတ်ဖျားမှ စကားတို့ ယမ်းယောင်ထွက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ နန္ဒာနဲ့ စကားပြောကြည့်ချင်လာလို့’

‘နန္ဒာ မပြောတတ်ဘူး’

အသံက တိုးညှင်းလျော့ရဲနေမည်ဟု ဘာသာ နားလည် ပြန်သည်။

ရဲငုံတင်းပြတ်စွာ ငြင်းဆန်နိုင်သော အင်အားတို့ကို တယ်အရာက ဖွဲ့ခြွေသွားပါသတဲ့လဲကွယ်။

‘နန္ဒာ သိပ်ကြောက်နေသလိုပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ နန္ဒာ ကြောက်တယ်’

လေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ပြောလိုက်မိပြန်၏။

‘ဘာကို ကြောက်တာလဲ နန္ဒာ’

‘ဦးကို’

အသံညှင်းညှင်းဖြင့် ရယ်သံကို ကြားရပြန်၏။ ထိုရယ်သံသည် တင်းခံမာကျောနေသော ဆက်ဆံမှုကို လျော့ပြေသွားစေပါသတဲ့လား။

‘ဦးကို ကြောက်ရသတဲ့လား ကလေးရယ်’

ဆိုသည့် အသံက ကြောက်စိတ်ကို အားလုံးမဟုတ်တောင်မှ အားလုံးနီးပါး ပြေစင်အောင် စွမ်းနိုင်ပြန်ပြီလား မသိ။

‘စန္ဒာ ဝင်လာပြီ ဦး’

ဖုန်းထားသည့် အခန်းထဲသို့ စန္ဒာဝင်လာတာ လှမ်းမြင်လိုက်၏။

‘နန္ဒာ့ အစ်မလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နန္ဒာ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်’

‘နောက်နေ့ ဒီအချိန် ‘နန္ဒာ မှတ်ထား၊ ဦး ဖုန်းထပ်ဆက်မယ် ဟုတ်ပြီလား’

ဘာမှ ပြန်မပြောမိပါဘဲ ခေါင်းက အလိုလိုညိတ်လိုက်မိပြီး ဖုန်းချလိုက်မိသည်။ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတာကို သူ့မြင်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ မကျေနပ်ချင်။

သူ ပြောသမျှကို ငြင်းဆန်နိုင်သည့်အင်အား မိမိမှာ မရှိတော့ပြီလား။

‘ဦးမိုးလား’

ဟု စန္ဒာကမေးတော့ နှုတ်မှမဖြေနိုင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ခါကျန်ခဲ့ခဲ့ပါပဲလေ။

(၁၅)

'နှင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်'
ဆွေဆွေလဲ့နှင့် ဝါဝါကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဖုန်းဆက်စဉ်က
ခံစားမှုအား ပြောပြလိုက်တော့ ဝါဝါက မေးသည်။
'ဖုန်းဆက်တာ တစ်လကျော်လောက် ရှိပြီဆိုတော့
သန့် စကားပြောဖြစ်တာ ဆယ်ခါနီးပါးရှိပြီထင်တယ်
ဝါဝါ၊ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ခါလောက် ဆက်တတ်တယ်။
ငါ ပြန်မပြောတော့ဘူးလို့ တင်းထားပေးမယ်၊ သူ့ဆီက

ဖုန်းမှန်းသိရင် ငါဆက်ပြောမိတာပဲ၊ ငါကိုယ်က ပျော့ညံ့လွန်းပါတယ်ဟာ'

ဝါဝါက နားထောင်ရင်း ဘာမှမပြောသေးဘဲ သက်ပြင်း ရှည်ကိုချသည်။

'စန္ဒာတို့ အန်တီတို့ သိလား'
'ဟင်အင်း'

ဟု ခေါင်းယမ်းရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

'သိသာသိရင် အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရမှာ စန္ဒာက ဦးအကြောင်း အားလုံးသိတယ်၊ မေမေ့ကို ပြောပြထားတော့ မေမေကပါ အဲဒီအကြောင်းတွေ သိနေတယ်လေ၊ ဦးမိုးတို့နဲ့ အဆက်အဆံလုပ်တာက ဘာမှမပြောပေမယ့် ဦးနဲ့ အရောတဝင်မနေမိဖို့ကိုတော့ ခဏခဏ သတိပေးနေတာ'

စကားကို ဆက်လိုက်၏။

'ဒီကြားထဲ နင်က ဖုန်းပြောဖြစ်အောင် ပြောရဲသေး တယ်နော် နန္ဒာ'

ဟု ဆွေဆွေလဲ့က မေးသည်။

'တနင်္လာ၊ သောကြာ ညနေသုံးနာရီမှာ သူ့ အမြဲဆက် တတ်တယ်၊ မိနစ်ပိုင်းတောင်မလွဲဘူး၊ သူခေါင်းကိုက်လို့ ဆိုပြီး တစ်ရက်ပဲ မဆက်ဘဲ နေဖူးတာ၊ သူပါးစပ်က ပြောပြီး ချိန်းထားတဲ့ အချိန် မဟုတ်ပေမယ့် ငါက ဘာလို့ ဒီအချိန်ကိုမှတ်မိပြီး ဖုန်းစောင့်နေရတာမှန်း မသိပါဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါလဲ မကျေနပ်ချင်ဘူးဟာ'

'သူ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ နင့်ကိုပြောလား'
'ပြောတယ်၊ သူ့လက်ထပ်ပြီးရင် နိုင်ငံခြားသွားရတော့ မှာတဲ့၊ အပြီးဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်တဲ့'

'နင်က မေးလို့လား'
'မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အကြောင်း သူပြောပြတာ'
'သူ ရှုပ်တယ်ဆိုတာကိုရော'

'ပြောတယ်၊ သူ့ကောင်မလေးတွေ အများကြီး တွဲဖူး တယ်တဲ့၊ သူ့ကို ရှုပ်တယ်လို့ လူသိများတယ်တဲ့'
'မဟုတ်ပါဘူးလို့ မငြင်းဘူးလား'

'ငါက အဲဒါ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်တာ ပြောတာ မဟုတ်လားလို့ ပြောကြည့်တော့ သူတို့ထင်တာ မှန်ပါတယ်တဲ့၊ သူက ကောင်မလေးတွေ အများကြီးတွေ့တော့ ရှုပ်တယ်ပြောတာ မှန်တာပေါ့တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်အတိုင်းအတာအထိလဲ ဆိုတာတော့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိနိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲတဲ့၊ သူတို့က တော့ သူတို့ထင်တာ ပြောကြမှာပေါ့လို့ ဝန်ခံတယ်'
'မငြင်းဘူးပေါ့'

'မငြင်းဘူး ဝါဝါ'

ဆွေဆွေလဲ့နှင့် ဝါဝါ မေးသမျှတွေကို နန္ဒာက ပြန်ဖြေ နေမိပြန်၏။

'ဘာလဲ....နင် မမေးဘူးလား၊ နင့်ကိုလဲ အဲဒီလို ရှုပ် ချင်လို့ ဆက်နေတာလားလို့'

ဝါဝါက မေးတော့ နန္ဒာက ပြုံးပြလိုက်သည်။

'ငါက မမေးပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ပြောတယ်၊ နန္ဒာ သူ့နဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်က သိမှာ စိုးတယ်တဲ့၊ သိပြီး သိကွာကျသွားမှကို သူ့ အစိုးရိမ် ဆုံးပဲတဲ့၊ ဟိုတစ်ပတ်ထဲက ဦးမိုးတို့ ရောက်လာသေး တယ်၊ သူပါမလာဘူး၊ သူ့ကိုဝင်ခေါ်တော့ မအားဘူး ဆိုပြီး တမင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာတဲ့၊ သူ့ အဝင်အထွက်ရှိတာ ကို သိသွားပြီး လျှောက်ပြောနေမှာစိုးလို့တဲ့၊ စကားဆုံးတော့ သက်ပြင်းရှည်ကို ချလိုက်မိပြန်သည်။

'ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ မကြိုက်ဘူး နန္ဒာ' ဟု ဆွေဆွေလဲက ပြောလိုက်တော့ ဆွေဆွေလဲမျက်နှာဆီ အကြည့်ကို ပို့လိုက်သည်။

'ဘာကိုလဲ ဆွေဆွေ' နှင့် သူ့နဲ့ အခုလို အဆက်အသွယ်လုပ်နေတာ မကြိုက် ဘူး၊ သူကလဲ လက်ထပ်တော့မယ့် လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာလို့ နင့်ကို ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ၊ နင့်ကရော ဘာလို့ လက်ခံစကားပြောနေရတာလဲ'

ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်။

သည်အမေးကို မိမိဘာသာ ကြိမ်ဖန်များစွာပင် မေးကြည့် ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ရေရာသော အဖြေကိုပေးရန် ခက်ခဲသော အမေး အတွက် တုံ့ပြန်ပြောဆိုရန် အင်အားမရှိ။

'နင့်ကို သူက ချစ်တယ်ဆို ဘာတို့ ပြောပြီးပြီလား'

ဟု ဝါဝါက ဆက်မေးသည်။ ဝါဝါကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်း ကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းပြလိုက်မိ၏။

'အဲဒီလိုပြောရင် ငါ ငြင်းဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားပါ တယ် ဝါဝါ၊ အဲဒီလိုပြောပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာလဲ ငါ ပုန်းမကိုင်ဘဲ နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ'

ငိုသံက ပါချင်လာပြီ။ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်လျက် ဝေ ချင်သော မျက်ရည်ကို ထိန်း၏။

'လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတဲ့စိတ်က အမှန်တရားဆိုတာ တွေ့ကိုတောင် ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်သွားစေတတ်တယ် ဆိုတာ ငါတော့ နားလည်တယ် နန္ဒာ၊ လူကြီးတွေ ပြောပြောနေတဲ့ အဝိဇ္ဇာလို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရ မလားဘဲ'

'စိတ်ရှုပ်စရာတွေပါဟာ.... ငါကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ၊ လုပ်သင့်တာလုပ်၊ မလုပ်သင့်တာ မလုပ်ဘဲနေ၊ ခါပဲ'

ဆွေဆွေလဲက ပြောလိုက်တော့ ဝါဝါက ဆွေဆွေလဲကို လှမ်းကြည့်သည်။

'အပြောမကြီးနဲ့ ဆွေဆွေ၊ နန္ဒာလဲ နင့်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပဲမဟုတ်လား၊ နှင်လဲ အချစ်ဆိုတာတွေရင် နန္ဒာ့လိုပဲ ခံစားလာရမယ်'

ဟု ဝါဝါက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

နန္ဒာ အပြင်ကိုငေးကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဆောင်းဦးဝင်တော့မည်မို့ မြူတို့ ဝေလျက် ညနေသည် ပို၍ မှောင်ရီလာလေပြီ။

(၁၆)

ဆိုင်ရွှေမှာ ကားရပ်တာကို မတွေ့ရ။
ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာတော့လည်း အဝင်ဝကို ကျောပေးထား
သူ့မို့ သူရော ဝါဝါပါ မမြင်။
‘ကျော်စွာဦး’
ဟု ဦးမိုးနှုတ်ကထွက်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့ ကိုယ်က ဆတ်
နဲ့ တုန်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝိန်းခနဲဖြစ်ပြီး ပူ၏။
ဣန္ဒြေမဲ့လွန်းစွာပင် လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်
နေပြန်သည်။ ရှားသွေးရောင် ဈေးဈေးကွဲ ဘောင်းဘီ ရှည်

အသားပျော့ကို ဝတ်ထားသည်မို့ လုံချည်ဝတ်တာကို တွေ့ရသည်ထက် အရပ်က ပိုရှည်လာသလို။ အနက်ရောင် ရှုပ်အင်္ကျီကို သတ်ထားမိရင်း မိမိ လုံချည်အနက်ပြောင်ကို ပြန်သတ်ရပြန်သည်။ ပြုံးမပြမိခင်မှာ ခေါင်းကိုပြန်၍ ငုံ့ပစ်လိုက်၏။

‘အခန်းက ပြောလိုက်တာလား’

ဟု ဦးမိုးက မေးသည်။

ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ကားသော့ကို လက်မှာလှည့်၍ ဝေပတ်ရင်း ခုံမှာဝင်ထိုင်၏။

‘ဟုတ်တယ်...ငါ အခန်းကိုရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားတယ်ဆိုလို့’

‘နန္ဒာနဲ့ ဝါဝါ ရှေ့က ဖြတ်သွားတာတွေ့လို့ ငါ လှမ်းခေါ်ပြီး ဒီဆိုင်ရောက်လာတာ’

‘မြတ်ဗေဒ်ရော’

‘ဝိစစ်ရေးရုံး’

စကားပြတ်အသွားမှာ ဝါဝါနှင့် သူ့ကိုလှည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘မင်း ဘာသောက်မှာလဲ’

ဆိုတော့ လက်ကပြသည်။

‘ငါ တီစွန့်လို့လာတာ’

‘ဘာလဲ...ပြောလို့ဖြစ်မှာလား’

‘ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်က ထွက်လာတုန်းကတော့ မင်းက အကူအညီတောင်းမလို့၊ အခုတော့ ငါ့ ကုသိုလ်ပမင်းကို အကူအညီတောင်းစရာ မလိုတော့ပါဘူး’

စကားပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်သည်။

‘ဘာလဲက...မင်း စကားကို ငါ နားမလည်ဘူး’

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းပါးပါး၏ ထောင့်ဘေးမှာ တွဲလွဲချိတ်သည်။ ပြီးမှ မီးညှိဖွာခိုက်ရင်း...။

‘ငါ နန္ဒာ့ကို အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့၊ မင့်ဆီလာပြီး နန္ဒာ့ကို ခေါ်ပေးခိုင်းမယ် စိတ်ကူးထားတာ၊ အခု နန္ဒာ့ကိုတွေ့တော့ မင်း မလိုတော့ဘူးလေ’

နန္ဒာဆိုသည် စကားပါလာတော့ ရင်ထဲမှာ ပို၍ အခုန်မြန်သည်။ ဘုရားဘုရားဟု စိတ်က တနေမိပြန်၏။

ဦးမိုးကလည်း သူ့မျက်နှာတစ်လှည့် နန္ဒာ့မျက်နှာတစ်လှည့် ကြည့်သည်။ ဝါဝါကလည်း ဘာမှမမေးသော်လည်း အံ့ဩသမီးနေမည်ထင်၏။

‘နန္ဒာ’

ဟု သူကခေါ်ရင်း စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ထိုင်နေရာမှ အရည်ပျော်လျက် ပျောက်ပျက်သွားနိုင်စွမ်းကို နန္ဒာ့တောင့်တနေမိရန်ရင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိ၏။

‘ဦးကို တစ်ခုကူညီပါ၊ နန္ဒာ၊ နန္ဒာ ဦးနဲ့ တစ်နေရာကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါ၊ နန္ဒာ့ကို စကားနည်းနည်းပြောပါရစေ၊ စကားပြောပြီးရင် နန္ဒာ့ကို ပြန်ပို့ပေးပါမယ်’

‘ဝါဝါနဲ့ အတူတူ...’

‘နန္ဒာ တစ်ယောက်တည်းမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ၊ ဝါဝါ့ကို မယုံတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဝါဝါလဲ ဦးကို နား

လည်ပေးပါ။ နန္ဒာ တစ်ယောက်တည်းကို ဦး ခေ
သွားပါရစေ'

ဝါဝါကလည်း ဘာပြန်ပြောရမည် မသိသလို နန္ဒာ့မ
နှာကို ကြည့်၏။

‘နန္ဒာ့အိမ်က ဝါဝါနဲ့ထွက်သွားတာ သိတယ်’

ဘာမှမဆိုင်သောစကားဟု နားလည်လျက် နှုတ်မှ ထွက်
ထွက်ရာ ထွက်သွားသလိုပင်။ သူ့စကားကို ငြင်းပယ်နိုင်သော
အစွမ်းမဲ့သည့် စကားကို ဘာကြောင့်များပြောမိသည်မသိ။

‘ဝါဝါအိမ်ပြန်ချင်ပြန်ပါ။ ဝါဝါတို့ ခါတိုင်း ပြန်

ထက် နောက်မကျအောင် ဦး သူ့ကိုပြန်ပို့ပေးပါ။

ဝါဝါ့ဆီကို တကယ်လို့များ သူ့အိမ်က ဖုန်းဆက်

တော့ ဝါဝါ နည်းနည်းညှာပေးပေးပါ။ ဒါက

လိုလိုမည်မည် ပြောထားရတာပါ’

‘နန္ဒာ့သဘောပါဦး’

ဝါဝါက အလိမ္မာသုံး၍ ရှောင်ပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။

‘ဒီမှာပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလား ဦးရယ်’

‘ဖြစ်ရင် ဦး နန္ဒာ့ကို ဘယ်ခုကွဲပေးပါ့မလဲ’

ဆိုတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ရပြန်သည်။

‘ခါဆိုရင်လဲ နန္ဒာ လိုက်ခဲ့မယ်လေ။ ဝါဝါပြန်

ပြန်နှင့်တော့နော်၊ အိမ်က ဝါဝါ့ဆီဆက်မေးမှာ

မဟုတ်ပါဘူး။ စန္ဒာ ဆက်ရင်လဲ ဝါဝါ ဖုန်းမက

စေနဲ့ပေါ့’

တစ်ဆက်တည်းပင် ဝါဝါ့ကို လှည့်ပြောသည်။

‘ဝါနောက်တော့ မင်းကိုပြောပြမယ် မိုးမြင့်’

ဟု ပြောရင်း ထရပ်တာတွေတော့ နန္ဒာ့ပါ ရောယောင်
ရပ်လိုက်သည်။

‘လာ...နန္ဒာ’

ပြောလျက် ဆိုင်ထဲက အရင်ထွက်၏။

သူ့နောက်မှလိုက်ရသော နန္ဒာ့ခြေလှမ်းတို့ ခွမ်းအင်မဲ့စွာ
ယိုင်ချင်နေပြန်ပြီ။

ခြံဝင်းတစ်ခုထဲကို ကားချိုးဝင်လိုက်စဉ် စားသောက်
ဆိုင်၏အမည်ကို အမှတ်မထင် အကြည့်ရောက်သည်။

‘ဘာလို့ ဒီလိုဆိုင်ကြီးကို ခေါ်လာရတာလဲ ဦးရယ်’
တုန်လှုပ်လွန်းစွာဖြင့် အသံက မူမမှန်ချင်၊ ပြန်ထဲကြည့်ကာ
ထိုးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းကို တွန့်တယ်ဆိုရုံမျှ ပြုံးပြလျက် ဘာမှ
မပြော၊ ကားရပ်ပြီးတော့ ဆင်းနုနွာဟု ပြောကာ တံခါး
ဖွင့်ပေးသည်။

‘အထဲမှာ လူတွေ အများကြီးလား’
‘နေ့လယ်ဘက် လူရှင်းပါတယ်’

သူ့ဘေးမှာ ကပ်လျက်လျှောက်ရင်း ဆိုင်ထဲကိုဝင်သည်။
ဆိုင်ထဲရောက်တော့ သီးသန့်ခန်းတစ်ခုဆီလျှောက်သွား၏။
လိုက်ကာကို တွန်းဖယ်လျက် ဦးက ရှေ့မှ ဝင်သွားသော်
လည်း နောက်မှလိုက်ဝင်ရန် ခြေလှမ်းက တုံ့နေသည်။ ခြေ
လှမ်းစုံရပ်လျက် သတ္တိမဲ့စွာ ငြင်းဆန်မည် စဉ်းစားဆဲမှာပင်
လာလေ နန္ဒာဟု ခေါ်လိုက်သံက ခြေလှမ်းကို ကြုံစေသည့်
အင်အားတစ်ခုဖြစ်နေပြန်သည်။

အညှီခံထားရသူပမာ ငြင်းဆန်နိုင်ခြင်း ကင်းစွာဖြင့်
လိုက်ကာကို တွန်းဖယ်လျက် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သည်။
သူ့အသံ သူ့စကားတို့သည် မိမိအတွက် အမိန့်တစ်ခုပမာ
ဖြစ်စေသေးဟု ဆုတောင်းလို့များထားသလား ထင်စရာ။

‘အပြင်မှာ လူရှင်းနေတာပဲ ဦးရယ်’
‘ထိုင် နန္ဒာ’

သူ ဝင်ထိုင်ရင်း နန္ဒာ့ကိုကြည့်လျက် သူ ပြောသည်။
ဝင်လာသော စားပွဲထိုးကလေးကို သူ ဘီယာမှာ၏။

‘နန္ဒာ ဘာစားမလဲ’
‘ဟင့်အင်း’
‘တစ်ခုခုစား’
‘နန္ဒာ မဆာဘူး’

‘ထမင်းကြော် ပွဲလေးတစ်ပွဲ၊ အာလူးကြော်၊ ကြက်သား
ကြပ်ကြော်တော်ပြီ’

သူ့ဘာသာ ဘာတွေ့မှာနေသည်ဟု နန္ဒာ သတိမထားမိ
ဘဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲခင်းပေါ်က အနီ အစိမ်း
ဖြင့် ရေးခြယ်ထားသော ပန်းပွင့်လေးတွေကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်
နေမိပြန်သည်။

‘နန္ဒာ ဦးကို ဘာမှ သံသယမဝင်ပါနဲ့၊ ဒီအခန်းထဲ
ဝင်လာတာလဲ နန္ဒာ့အတွက်ငဲ့ပြီး စဉ်းစားလို့ပါ နန္ဒာ၊
အပြင်မှာက အခု လူရှင်းပေမယ့် ဆိုင်ဆိုတာ ဘယ်
ပြောလို့ရမှာလဲ၊ တော်တော်ကြာ လူတွေ ရောက်ချင်
ရောက်လာမှာပဲပေါ့၊ ရောက်လာတဲ့ သူတွေထဲမှာ
ကိုယ့်ကိုသိတဲ့သူပါလာရင် နန္ဒာ သိက္ခာကျမှာစိုးတယ်၊
ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်လဲဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီ
လို လူအတွေ့မခံချင်တာရယ်၊ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်မှုမရ
မှာ စိုးတာရယ်ကြောင့် ဒီကိုလာတာပဲ နန္ဒာ’

သူ့ပြောသမျှကို နားထောင်လျက် ပြန်လည်ချေပ ပြောဆို
နိုင်စွမ်း ကုန်ခန်းနေပြီလားမသိ၊ ဘာမှ ပြန်မပြောမိပြန်။

‘နန္ဒာ့ကို ဗုဒ္ဓပေးသလို ဖြစ်နေမှာပဲ ထင်တယ်၊ ကိုယ့်
အတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမို့ပါ နန္ဒာ၊ ဒီကိစ္စမှာ
နန္ဒာလဲ ပါနေလို့’
‘နန္ဒာ ပါနေလို့’

‘ဟုတ်တယ်၊ နန္ဒာက အဓိကပါနေလို့၊ နန္ဒာ့ကို ရှင်း
ပြချင်လို့ ညကတည်းက ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ဒီလိုစီစဉ်
တာပါ’

‘နန္ဒာ နားမလည်တော့ဘူး ဦး’

‘ဦး ရှင်းပြမယ်၊ နောက်တော့ နန္ဒာ နားလည်လာမှာပါ’

စားပွဲထိုးလေးက ဘီယာပုလင်း၊ ဖန်ခွက်နှင့် ရေခဲတို့ လာချပေးသည်။

‘ဘီယာသောက်လို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်နဲ့နော် နန္ဒာ၊ ဦးက ဘီယာလောက်နဲ့ ဘယ်တော့မှမူးတာ မဟုတ်ဘူး’

တကမ္ဘာပြန်မပြောမိဘဲ။

‘စောစောကစကား ဆက်ပြောပါဦး’

ဘီယာပုလင်းကို လှမ်းယူပြီး ဖန်ခွက်ထဲမှာ ငွဲသည်။

‘ဘီယာက ရေခဲသေတ္တာထဲက ယူလာတော့ အေးနေတာပဲ၊ ရေခဲထည့်စရာတောင် မလိုတော့ဘူး’

‘ဟာ...ဦးကလဲ’

သိပ် အရေးကြီးတယ် ပြောပြီး သည်လောက် သွေးအေးစွာ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေခြင်းအတွက် နန္ဒာ အံ့ဩနေမိပြန်သည်။

* * *

‘ဘာပြောမှာလဲ သား’

ဟု မေမေက စကားစသည်။

‘မမကြီး ထိုင်ပါဦး၊ မမကြီးရှေ့မှာ ဦး ပြောပါရစေ’ ဆိုတော့ မမကြီးက နားမလည်သလို သူ့ကိုကြည့်သည်။

‘ဦးစကားက အထူးအဆန်းပါလား’

ဟု မမကြီးက မှတ်ချက်ချသည်။

မေမေက မျက်မှန်ကိုကျော်လျက် သူ့ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စာကြည့်မျက်မှန်ကို ဖြုတ်လိုက်တာတွေ့၏။

‘ဦး ကျွဲပိုက်ပြီး မပြောတော့ပါဘူး မေမေရယ်၊

ဦး ညှိမီနဲ့လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပေးဖို့ ပြောချင်လို့ပါ’

မေမေ့ကိုကြည့်ရင်း လိုရင်းကို ပြောလိုက်သည်။

‘အမလေး...ဘုရား ဘုရား’

ဟု မေမေက ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖိ၍ ဘုရားတသည်။

ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်သို့ မျက်မှန်ကို တင်လိုက်၏။

‘ငဦး နင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ’

ဟု မမကြီးက အံ့ဩဟန် မေးသည်။

‘အစကတည်းက သား ညှိမီ ကို မချစ်ဘူး၊ မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ခံလိုက်တာပါလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်’

‘နေပါဦး၊ သားနဲ့ ညှိမီ ဘာပြဿနာ ဖြစ်လာလို့လဲ၊
 အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပါ သားရယ်၊ လူကြီးချင်း
 စီစဉ်ပြီးသား ကိစ္စပဲဟာ’
 သူ့စကားကိုဖြတ်လျက် မေမေက ဝင်ပြောသည်။
 ‘ဦး ညှိမီနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့လား’
 မမကြီးက မေးသည်။
 ‘မတွေ့ခဲ့ပါဘူး မမကြီး’
 ‘ဒါဆို...’
 ‘ဦး...သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာပါ၊
 ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခု ပြောလိုက်တာပါ’
 ‘မင်း အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ သား’
 ‘သား ညှိမီ ကို မချစ်တာပါဘဲ’
 ‘ဒါဆို...သားမှာ ညှိမီထက် ချစ်တဲ့သူ ရှိလို့လား၊
 အစကတော့ သား အပျော်တဲ့ခဲ့တာတွေပါ၊ စာရင်း
 ထဲမှာ မရှိပါဘူးဆို’
 ဟု မေမေက သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။
 ‘ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ မေမေ စီစဉ်တဲ့ အချိန်က
 သားမှာ ချစ်သူ မရှိသေးပါဘူး’
 ‘အခု ရှိပြီပေါ့’
 ဟု မမကြီးက မေး၏။
 ‘ဟုတ်တယ်...မမကြီး’
 ‘ဘယ်သူလဲ’
 မေမေနှင့် မမကြီးနှစ်ဦး ပြိုင်တူထွက်လာသည်။

‘သား မပြောနိုင်သေးပါဘူး မေမေ’
 ‘မင်းဟာက ဘာလဲကွ’
 မေမေက နားမလည်သလိုပြောရင်း မျက်ခုံးကို တွန့်၏။
 ‘ဘာလဲ...မိဘကို ပြောမပြဝံ့တဲ့ အတန်းအစား
 ထဲကမို့လား’
 မမကြီးက မောက်မာမှု ဇာတိက အစွန်းပြုလာပြီ။
 ‘မဟုတ်ဘူး မမကြီး၊ ဦးက သူ့ကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
 သူ သိချင်မှ သိဦးမှာ၊ သူ့ကို ဖွင့်တောင် မပြောရ
 သေးဘူး’
 ‘ငါ့ဦး...နင် ရူးနေပြီလားဟင်’
 ဟု မမကြီးက ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြော၏။
 ‘သူ့ကို ဘာမှ မပြောရသေးလို့ သူ့ဘယ်သူဆိုတာ
 မပြောနိုင်တာပါ မေမေ၊ သူလဲ မိကောင်းဖခင် သား
 သမီးပါ’
 ‘တော်တော့ ငါ့ဦး’
 ‘ထူးတုန်းကရော၊ မင့်မမကြီးတုန်းကရော မေမေစိတ်
 တိုင်းကျ စီမံလာခဲ့တာ၊ မင်းဖေဖေ မရှိကတည်းက
 မေမေ့ဩဇာ တစ်ခုတည်းနဲ့ မေမေ စိတ်ကြိုက်ဖန်တီး
 ခဲ့တာ၊ မင့်ကျမှ မေမေ သိက္ခာကျအောင် မလုပ်နဲ့၊
 ပြီးတော့ လူကြီးချင်း မျက်နှာနာရမယ့် လူတွေ၊
 စီးပွားဖက်တွေ၊ ပြောပြီးဆိုပြီးမှတော့ လူကြီးမျက်
 နှာကို တိုးမည်းမသုတ်ချင်နဲ့ ငါ့ဦး၊ မင်းတို့လက်ထပ်ပြီး
 ရင် ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ကအစ မေမေ စီစဉ်ခဲ့တာလဲ’

ပြန်သတိရပါဦး၊ မေမေပါ မင်းတို့နဲ့ ဟိုမှာ လိုက်နေဒါ
 ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာတွေ မင်း မေ့သွားပြီလား၊
 မေမေက သူ့ကို စကားရှည်ကြီး ပြောနေစဉ်မှာ သူ ခေါင်း
 ရှုံ့ထားလိုက်မိသည်။
 'သား ညိုမို့ကို လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး မေမေ၊ နိုင်ငံ
 ခြားလဲ သား မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ သား သေသေ
 ချာချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ'
 'မင်းဟာတွေက မဟုတ်သေးပါဘူး ဝဦးရယ်'
 မမကြီးမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်၏။ ပြီးတော့
 မေမေမျက်နှာဆီ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေမျက်နှာမှာ
 ဒေါသဖြင့် ညိုနေသလို။
 'သား...မေမေစိတ်ကို သိပါတယ်၊ သားဘက်က ပြတ်
 သလို မေမေဘက်ကလဲ ပြတ်တယ်၊ တခြား အမေ
 တွေလိုတော့ ငိုယိုချော့မော့ပြီး အပျော့ဆွဲတော့ မေမေ
 မလုပ်ဘူး၊ သားလဲ စီးပွားရေး နယ်ထဲမှာတောင် ကျင်
 လည်လာခဲ့တဲ့သူပဲ၊ စဦးစား ဆင်ခြင်တတ်ပါတယ်၊
 မေမေ စီမံတာကို သား မနာခံရင် မေမေ သားကို
 လုံးဝ လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သား အဝတ်တစ်
 ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းရမှာပဲ၊ အမေ
 ကိစ္စကအစ မေမေ ကျန်တဲ့သူကို လွှဲမှာပဲ၊ အမေ
 ပြတ် ကြော်ငြာပေးမယ့် တချို့ မိဘက တကယ် မပြတ်
 ကြဘူး၊ မေမေကပြတ်တယ်၊ ကြော်ငြာထည့်ပြီးတာနဲ့
 ကျန်တဲ့သူ အားလုံး နာမည်လွှဲလိုက်မှာပဲ သား'

'သား...ဒီလိုပဲတွက်ပြီးသားပါ မေမေ၊ မေမေစိတ်ကို
 သား သိပါတယ်'
 'နေပါဦး...မင်းက ဒီစည်းစိမ်ကို စွန့်ရဲလောက်
 အောင် မင့်ကောင်မက ဘာမို့လို့လဲ'
 မမကြီးက ဒေါသသဖြင့် မေးသည်။
 မမကြီးကို သူ ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။
 'မင်း ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
 တွဲနေတုန်းကတောင် မိဘစီစဉ်တာကို တစ်ချိန်မှာ
 နားထောင်မှာပဲဆိုပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ဘူး၊ အတွေ့
 အကြုံမရှိတဲ့ လူပျိုပေါက်ကလေးလို့ အခုမှ ဘာဖြစ်
 ရတာလဲ'
 'ဦး...တကယ်ချစ်တဲ့သူကို တွေ့လို့ပါ မမကြီး'
 'ရယ်စရာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ဝဦး'
 စကားသံ တိတ်သွားသည်။ မေမေက သူ့မျက်မှန်ကို
 ကောက်ယူလိုက်၏။
 'မင်း စဉ်းစားလေ...ဦး၊ မင်း ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်
 သွားမယ့် ကိစ္စကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ကလေးတစ်ယောက်လို
 မတွေးနဲ့'
 မေမေက စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ရင်း အသံမှန်ဖြင့် ခပ်အေးအေး
 ပြောပြန်သည်။
 'သား ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ မေမေ'
 'ဒါဆိုရင်လဲ မင်းသဘောပဲ၊ မေမေကတော့ ဟင်ဆို
 ရင် လှည့်ကြည့်မယ့် မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မေမေ တစ်

သက်မှာတော့ ဘယ်ဆွေမျိုးကမှလဲ မင်းကိုလှည့်မကြည့်
စေရဘူး၊ အေး.....မင်း စိတ်ပြောင်းပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ပြင်မယ်ဆိုရင် မေမေ ညှိမိနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေး
မယ်၊ နိုင်ငံခြား မြန်မြန်သွားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်’
‘သားတို့က တရားဝင် စေ့စပ်ထားတာတွေမှ မဟုတ်
သေးတာဘဲ မေမေရယ်’

‘မင်း စကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ မပြောနဲ့ ငဦး’

မမကြီးက ဝံင်ပြောသည်။

‘စာရွက် စာတမ်းပေါ်က လက်မှတ်က ဖျက်လိုလွယ်ပါ
တယ် သား၊ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ဖျက်သိမ်း
တယ်လို့ သတင်းစာထဲထည့်ရုံနဲ့ လိုလောက်ပါတယ်
မေမေတို့ လူကြီးချင်း ပြောထားတဲ့စကားကို မေမေ
သိက္ခာကျခံပြီး မဖျက်နိုင်ဘူး၊ စကားဆိုတာ တန်ဖိုး
ထားရတယ်၊ ဆိုခဲ့စေ မြဲစေ ဖြစ်ရတယ်’

စကားဆုံးတော့ မေမေ ထရပ်လိုက်သည်။ မေမေ ထရပ်
တော့ မမကြီးကပါ ထိုင်ရာမှ ထ၏။

ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။

မေမေ့မာန၊ မေမေ့စိတ်ကို သူ့အသိဆုံးမို့ မေမေ့ဘက်က
ဘယ်တော့မှ လျှော့လိမ့်မည် မဟုတ်မှန်းတော့ သူနားလည်
လိုက်ပါ၏။

* * *

‘အဲဒါပဲ နန္ဒာ၊ ဦး.....နန္ဒာ့ကို ချစ်တယ်၊ နန္ဒာ့ကို လက်
ထပ်ပါရစေ၊ ဦးနဲပတ်သက်လို့ နန္ဒာ အယုံအကြည်
မဲ့စရာတွေ ရှိချင်ရှိမယ်၊ နန္ဒာ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့
စကားကိုတော့ နန္ဒာယုံပါ၊ ဦးဘက်က ဘဝတစ်ခုလုံး
အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မှာကိုသိလျက်နဲ့ နန္ဒာ့ကို လက်
ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ’

သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လျက် နန္ဒာ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာ
နန္ဒာ သိသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩစရာ
ကောင်းသော စကားတို့ကြောင့် နန္ဒာ့ရင်ထဲမှာ ဆောက်တည်
ရာမဲ့ လှုပ်ရှားလွန်းသည်။ ဝိညာဉ်သည် လူကိုယ်နှင့် ပူးတွဲ
ခွာတုရှိသည်သို့ ခံစားရပြန်၏။ လိပ်ပြာလွင့်စဉ် ရူးသွပ်ချင်
မတတ်လည်း တုန်လှုပ်ရပြန်သည်။

‘နန္ဒာ....’

မတုန်မလှုပ် စားပွဲခင်းကို ငုံ့စိုက်ကြည့်နေဆဲမှာ သူ့လက်
ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါ်လိုက်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲ
အနိုးခံရသူပမာ ဖြစ်သွားရ၏။

‘နန္ဒာ ပြန်တော့မယ်’

နူတ်က ပြောမိပြောရာပြောရင်း ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်
မိသည်။

‘မပြန်ရဘူး နန္ဒာ’

ပြောရင်း သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘အို....’

အရှိန်ဖြင့် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ကျအောင် ဆောင့်ဆွဲ လိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်မိစဉ် လက်ကို မလှုတ်ဘဲ သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် ကိုယ်တစ်ပိုင်းက ဦးရင်ခွင်သို့ ကိုင်းညွတ်နေကျလာ၏။

‘နန္ဒာကို ဦးချစ်တယ်’

နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်လာသည်။

‘မချစ်ဘူး...မချစ်ဘူး...လွတ်’

ငိုသံဖြင့် ငြင်းဆိုနေမိရင်း ကိုယ်ကို လူးလွန်၏။ ခေါင်းမှ ဆံပင်ကို နမ်းလိုက်ပြီဟု သိစဉ်မှာ ဦး၏လက်ဖျံကို တအား ကိုက်ချလိုက်မိတော့၏။

ယောင်ယမ်းပြီး လက်နှစ်ဖက်က ဖြေလွတ်သည်။

ကိုယ်ကို မတ်လျက် အနေအထားဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်စဉ် လက်ဖျံကို ငုံ့ကြည့်နေတာတွေ့၏။ အကြည့်ရောက်သွားတော့ သွေးတွေ့စို့လျက် သူ့ကိုက်လိုက်သည့် သွားရာကို လှမ်းမြင်ရပြီး ရင်ထဲမှာတုန်သည်။

‘နန္ဒာ ဦးကို ကိုက်လိုက်တာ’

သူ့ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်၍ ဘာမှမဖြစ်သလို လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ အတော်နက်၍ သွေးစတိုထွက်နေတာကို ဝေးရီကြည့်နေရင်း ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စတိုက် တွေ့တွေ့ စီးကျလာနေပြီ။

‘စိတ်ကိုတင်းမထားပါနဲ့ ကလေးရယ်’

ပရုံးပေါ်ကို လက်တင်မင်း ပြောလိုက်စဉ်မှာတော့ ချုပ်တည်းမျှီသိပ်ထားသမျှ အင်အားစုသည် ရေကာတာမှ ကျိုးကျသည့်ရေနှယ် ဖြစ်လေပြီလား မသိ။

ဦးပရုံးစွန်းဆီသို့ ညွတ်ကျပြီလဲကာ အားပါးတရ ငိုရိုက်နေမိပြန်တော့သည်။

မိမိ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ အရည်ပျော်လျက် ဦးထံသို့ စီးနစ်ပျော်ဝင်သွားတော့မည်လား မသိ။

ဆံစ ဖွာဖွာကြားမှာ လက်ချောင်းများ ရောက်လာပြီး တိတ်ပါ ကလေးရယ် ဆိုတော့ ပို၍ ငိုအားရိုခဲ့ရပြန်ပြီလေ။

* * *

‘ဦး တစ်ခုစဉ်းစားမိပါတယ်။ နန္ဒာက ကျောင်းပြီးဖို့ သုံးလလောက် ပြန်တက်ရဦးမှာပဲ။ ကျောင်းမပြီးဘဲ ဦးကို လက်ဆုပ်ရင် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ဗုဒ္ဓကွဲရောက်မယ်လေ။ နန္ဒာ ကျောင်းဖွင့်တော့မှာဆိုတော့ ကျောင်းဆက်တက်။ ဦးက မေမေ့ကို ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ နေလိုက်မယ်။ နန္ဒာ ကျောင်းက စာမေးပွဲဖြေပြီး တာနဲ့ ဦးနောက်ကို နန္ဒာ လိုက်ခဲ့တော့။ တစ်ခုတော့

ရှိတယ်နန္ဒာ၊ မေမေက ဦးကို ယုံမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊
အမြန်ဆုံး ညှိမိနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်မှာပဲ၊ အဲဒီလို
စီစဉ်ရင်တော့ ဦးနန္ဒာကို ခေါ်ပြေးရမှာ၊ အဲဒီအခါ
မှာတော့ နန္ဒာ မငြင်းပါနဲ့နော်'

စူးစိုက်ကြည့်ကာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် နားထောင်ရုံမှ
အပ နန္ဒာ တာကိုမျှ ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

အပြန်လမ်းမှာ ဦးက သူ့အစီအစဉ်တွေကို ပြောပြနေပြန်
သည်။ ယုံကြည်မိခြင်းနှင့်ထပ်တူ လုံခြုံနှေးထွေးမှုကို ခံစား
ရလျက် သူ့ရှိနေပါက အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲဝံ့စွာ ကျော်
ဖြတ်ရဲတော့မှာတဲ့လားကွယ်။

စကားမဲ့အသံတို့ နှလုံးသား၌ ရှည်နေပြီလား။

အပိုင်း (၂)

(၁)

‘ဦးက မျက်မှန်ကြီးတပ်ထားတော့ ရုတ်တရက် မမှတ်
မိဘူး’

ကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ထားပြီး နန္ဒာရှိရာလျှောက်
သည့် ကျော်စွာဦးကိုကြည့်ရင်း နန္ဒာပြောလိုက်သည်။ နန္ဒာ
အိမ်ကကား လာမကြိုခင် ကျောင်းကို ကျော်စွာဦးရောက်
တတ်သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာဆို အိမ်ပြန်သတင်းရောက်မှာ
စိုးသည်ဟု နန္ဒာကပြောသဖြင့် ကျောင်းပြင်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တွေမှာ သွားထိုင်ဖြစ်ခဲ့၏။

'မတပ်လို့ မရတော့ဘူး နန္ဒာရဲ့၊ တစ်လော တစ်လော မှာ ခေါင်းကိုက်လိုက်၊ ဇက်ကြောတက်လိုက်ဖြစ်လာ လို့ မျက်မှန်သွားစမ်းတော့ ဒီဂရီကလဲ့ နည်းနည်း ပါးပါး ရှိတာပါ'

အနားရောက်လာသော နန္ဒာက ပြောလိုက်သည်။

'ဦး မျက်စိမို့ပြီ'

'မမဲ့ပါဘူး နန္ဒာ၊ မျက်မှန်မတပ်လဲ ဘာမှ မထူးခြား သေးဘူး၊ ဇက်ကြောတက်တာ၊ ခေါင်းကိုက်တာ သက် သာအောင်တပ်တာ၊ မျက်မှန်လုပ်ထားတာ ကြာပြီပဲ၊ ဦးက တပ်လိုက် မတပ်လိုက်နေတာပဲဟာ'

'ဦးမျက်မှန်တပ်တာကို ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူး ဟာပဲနော်၊ အရင်တုန်းက ဦးက နေကာမျက်မှန်ပဲ တပ် နေကျဟာ'

ကားနားရောက်တော့ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

'ဝါဝါက ပြောတယ်၊ မနေ့က သူ အိမ်ကိုလာတော့ စန္ဒာက သူ့ကိုမေးတယ်တဲ့၊ နန္ဒာမှာ အတွဲတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလား၊ ဝါဝါတို့ကတော့ သိမှာပေါ့လို့....တဲ့၊ ဝါဝါကသိသလောက်တော့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူးလို့ ညာ ပြောလိုက်တယ်တဲ့၊ သတိလဲထားဦးနော် ဦး၊ စန္ဒာ သိရင် မေမေပါ သိသွားမှာ၊ မေမေသိသွားရင် ခုကွဲ ကားပေါ်မှာ နန္ဒာက သတိပေးသည်။

'ဦးအိမ်ကတော့ အခု အခြေအနေအေးနေတယ် နန္ဒာ၊ ညီမိရဲ့အဖေက လေဖြတ်လို့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်

လေ၊ အဲဒီကိစ္စ' လုံးပမ်းနေကြတာနဲ့ မေမေကလဲ စေ့ စပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့တွေ သိပ်မလောရဲဘူး၊ အခြေအနေက ကောင်းနေတယ်၊ ဘယ်ချက်မှာ ထဖောက်လာဦးမလဲ မသိဘူး'

နန္ဒာ့ဆီမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

'အားငယ်နေလို့လား နန္ဒာ'

ဟု ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်မိပြန်၏။

'စဉ်းစားမိလို့ပါ ဦးရယ်၊ သူများတွေဆို သဘောမတူ ရင်လဲ တစ်ဖက်ကပဲ သဘောမတူကြတာ၊ ဦးနဲ့နန္ဒာကျ တော့ နှစ်ဖက်လုံးက သဘော မတူနိုင်ကြဘူးနော်၊ မေမေကဆို ဦးနဲ့ပတ်သက်မှာကို အရမ်းစိုးရိမ်တာ၊ ခဏခဏ သတိပေးတယ်၊ အခု ကျောင်းတက်ရတော့ မေမေက စိတ်နည်းနည်းအေးသွားပုံပဲ၊ ဦးဇော်တို့လဲ အသွားအလာ အဝင်အထွက် ကျဲသွားတာကိုး၊ ဦးဇော်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးနဲ့ရင်းနှီးမှာကို မလိုလား ကြဘူး'

'ဦးကို တကယ်လူဆိုးလို့ သတ်မှတ်ထားကြတာပဲနော်' မီးပွိုင့်မှာ ကားကို အရှိန်လျှော့ရပ်လိုက်ရင်း လှည့်မကြည့် တဲ ပြောလိုက်သည်။

'ဦးကလဲ ပေ့ခွဲ ရှုပ်ခွဲတာကိုး'

နန္ဒာ့ကို ငဲ့ကြည့် ပြုံးပြလိုက်မိပြန်သည်။

'ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြောပါ နန္ဒာရယ်၊ ဦးလုပ်ခွဲ တဲ့ အမည်းစက်က ဦးဘဝမှာ စွန်းထင်းတာလို့ ဦးယူဆ

နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ အမည်းစက်ကို နန္ဒာက မေတ္တာနဲ့
ပျောက်ပြီး ကြည့်နိုင်ရင် ဦးကျေနပ်ပါပြီ’
မီးပွင့်မီးကို လှမ်းငေးရင်း ပြောလိုက်တော့ နန္ဒာက သူ့ကို
စူးစိုက်ကြည့်နေမှန်း သိသည်။

‘ဝါဝါတို့ကတောင် သတိပေးသေးတယ်’
ကားမောင်းထွက်စဉ်မှာ နန္ဒာ ပြော၏။

‘ဘာတဲ့လ’
‘ဦးက ညှိမီနဲ့ လက်မထပ်ပါဘူးလို့ ဦး မေမေကို ပြော
ခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ဟုတ်ရဲ့လားတဲ့။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နင့်ကို
ညာပြောပြီး နင့်အချစ်ကို ညာယူတာဆို နင်တယ်လို့
လုပ်မလဲလို့ မေးတယ်လေ’

ဦးက လှည့်ကြည့် ပြုံးပြပြန်သည်။
‘တူးစရာတစ်ခုပဲပေါ့ နန္ဒာ’
‘နန္ဒာ့ကို အဲဒီလိုညာပြောပြီး နန္ဒာ့အချစ်ကို ရအောင်
ယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးနော် ဦး’

ပခုံးကို ပုဖွဲ့ဆွဲလှုပ်ရင်း မေးပြန်သည်။ စကားသံမှာ စိုးရိမ်
သောက ရောပြွမ်းနေမှန်း သိသာ၏။

‘ဦး ဒီလောက် မယုတ်မာပါဘူး ကလေးရယ်’
ရှေ့ကားကို ကျော်တက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘တစ်နေ့မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဦး တခြား
တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်ရတယ်ထားဦး၊ နန္ဒာ့
အချစ်ကို ညာမယူဘဲနဲ့ နန္ဒာ့ကို တကယ်ချစ်ရင် နန္ဒာ
ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်’

‘မဟုတ်တာတွေဘာလိုတွေးနေရတာလဲ နန္ဒာ၊ ဦး ဒီတစ်
သက်မှာ နန္ဒာကလွဲရင် ဘယ်သူမှ လက်မထပ်ဘူး၊ နန္ဒာ
စောင့်ကြည့်၊ ဦး...နန္ဒာ့ကိုပဲ ရအောင်ယူမယ်၊ ဘာ
အခက်အခဲတွေပဲရှိရှိ နန္ဒာနဲ့ ဦးနဲ့ မကွဲစေရဘူး နန္ဒာ’
‘တကယ်လား...ဦး’

ပခုံးပေါ်တင်ထားသည့် လက်က ပခုံးကို တင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်လျက် မေးသည်။

‘ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။

‘ဦးက အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် နန္ဒာ အရမ်းအားရှိ
သွားတာပဲ’

တီးတိုးပြောကာ ပခုံးဦးကို ခေါင်းတင်မှီလိုက်သည်။

(၂)

စာမေးပွဲရက်က နီးနေပြီမို့ အုပ်စုလိုက် စာကြည့်နေကြတာများသည်။ ခါတိုင်းထက် အပြင်မှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူ နည်းသွားသည်ဟု နန္ဒာ ထင်၏။ အတန်းမရှိတော့လို့ တချို့က ကျောင်းကိုမလာကြတာ ဖြစ်မည်။

‘စာမေးပွဲ ဒီလောက်ကပ်နေတာကို နင်က ရုပ်ရှင် ကြည့်ဦးမလို့လား နန္ဒာ’

ဆွေဆွေက သူ့ကို မကျေနပ်စကား ဆိုသည်။ စာကြည့်ဖို့ တစ်နေရာသွားမယ်ဆိုတော့ ဦးကို စောင်ရဦးမယ်ဟု နန္ဒာက ပြောလိုက်သည်။ နင့်ဦးက ဘာလာလုပ်မှာလဲဟု ဆွေဆွေက

မေး၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ပြောထားလို့ဟု နန္ဒာ အမှန်အတိုင်း
ဖြေသည်။ သိပ်လည်း အတင့်မရဲကြန့်နုနာ၊ စန္ဒာသူငယ်ချင်း
တွေ ဘာတွေ တွေ့သွားဦးမယ်ဟု ဝါဝါကတော့ သတိပေး၏။
ကားတစ်စီးဖြတ်လာတိုင်း ဦးကား ဖြစ်လေမလားဟု မျှော်
ကြည့်မိရင်း ဆွေဆွေတို့ စကားတွေ အတွေးထဲမှာ ရောက်လာ
သည်။ အခန်းလွတ်တစ်ခုမှာ စုပြီး စာကျက်ဖို့ ဆွေဆွေတို့
ထွက်သွားတော့ နန္ဒာက ကံ့ကော်ပင်အောက်က ခုံတန်းဆီ
လျှောက်လာပြီး ဦးကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

လက်မှန်ရီကို ကြည့်လိုက်မိတော့ ဦး ပြောထားသည့်အချိန်
အတိအကျကို ရောက်နေပြီ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဦးက ပြောထားသည့်အချိန်ထက် အမြဲ
စောရောက်လာတတ်သည်။

‘မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ယောင်လည်လည်နဲ့
စောင့်နေရတာ သိပ်ကြောင်မှာကို ဦး သိပါတယ်။
ဒါကြောင့် စောစောလာပြီး ဦးပဲ စောင့်တာပေါ့’

‘အရင်ကောင်မလေးတွေနဲ့တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲလား ဦး’
‘အင်း...ဦးက မချစ်ပေမယ့် မိန်းမသားဆိုတဲ့ အသံ
ဦးမှာ ရှိပါတယ်။ အခွင့်အရေးကိုရတိုင်း မယူတတ်
အောင် စောင့်စည်းပြီး ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ် နန္ဒာ’

ဦးစကားတွေကို အကြားအာရုံမှာ ထင်လာပြန်သည်။
လှမ်းမြင်နေရသမျှ အစိပတ် လမ်းမတစ်လျှောက်ကို မျှော်ကြည့်
သည်။ တဖြည်းဖြည်းနီးလာသော ကားတိုင်းသည် ဦးရဲ့ ကား
မဟုတ်။

ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်လာရပြန်သည်။
‘လက်မှန်ရီဆီ အကြည့်ရောက်ပြန်သည်။’

ချိန်းထားပြီး ဦး နောက်ကျနေထုတ်တာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့
ပါလား။ သူ့ကို ပြောခဲ့သည့် စကားတွေကို ဦး အလေးအနက်
မထားတော့ပြီလား။ ‘ပေါ့ပေါ့တန်တန်ထား၍ မေ့နေပြီလား
တွေးကစားစိုးရိမ်တတ်ခြင်းဖြင့် ရင်တွင်းမှာ ပူပြီ။’

နာရီကို နောက်တစ်ခါ ထပ်အကြည့်မှာ ရုပ်ရှင်ပြချိန်ကျော်
ပြီဆိုတာ သိလိုက်တော့ ဦး လာတော့မှာ မဟုတ်ဟု တွေးမိရင်း
ကြေကွဲချင်လာ၏။

ရုပ်ရှင်မသွားပါနဲ့ ဦးရာဟု လူ ပြောတုန်းကတော့ သည်
ကားကို မကြည့်ရမနေနိုင်လောက်အောင် ဦး ပြောခဲ့သည်ပဲ။
ကြည့်ပါဦး။ ရုပ်ရှင်ရုံအောက်လို နေရာမျိုးမှာသာ ချိန်းထား
ခဲ့ပါက ဘယ်လောက်များ ခုက္ခရောက်လိုက်လိမ့်မလဲ။ ထိုင်ငို
မိလေမည်လားဟုပင် နန္ဒာ တွေးသည်။

အခုပင် မျက်ရည်က လည်ချင်ချင်ဖြစ်ပြီ။

နန္ဒာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦး အလေးအနက် မထားတော့တဲ့
သဘောလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ဝင်တိုင်း ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်ပူလောင်
စမြဲ။

သက်ပြင်းရှည်ချကာ မလာတော့ပါဘူးဟု အားလျှော့
တွေးကို တွေးမိလျက် မျက်ဝန်းအစုံက လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ
မိပြန်ဆဲ။

ဦး...တာလို့ ညာရတာလဲကွယ်။

နန္ဒာ့ကို ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေလိုက်မိပြန်သည်။
 'ဦး နန္ဒာ့ကို ဘာလို့ညာရတာလဲဟင်'
 စကားဆုံးတော့ နန္ဒာက သူ့ကို ဝေသီညှိုးငယ်စွာ ငေး
 ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။
 'နန္ဒာ့ကို ဦး မညာပါဘူး ကလေးရယ်၊ ဦး တကယ်
 ခေါင်းကိုက်နေလို့ မလာတာပါ'
 'မယုံဘူး'
 'တကယ်ပါနန္ဒာ၊ ကယ်လို့မှကို ခေါင်းက ထူလို့မရဘူး၊
 ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ နန္ဒာ့ဆီကိုလာပြီး ပြောဖို့ ဦး ကြိုးစား
 ပါသေးတယ်၊ လဲနေရာက ထလိုက်မရတာ နန္ဒာ'
 ထို့နောက် ခေါင်းကိုက်သည့် အဖြစ်မှန်ကို သူ ရှင်းပြနေ
 လိုက်မိသည်။
 'ဆေးခန်း သွားပြသေးလား ဦး'
 သူ့ကို မယုံကြည်စိတ်မဲ့သူအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောင်းသွား
 မှန်း သိလိုက်ပြန်၏။
 'ဆေးခန်းတော့ မပြဘူး နန္ဒာ၊ ဆေးပဲ သောက်လိုက်
 တယ်'
 'အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးလား'
 'ဟုတ်တယ်၊ အင်နာဂျက်ဆင်'
 'ဦးက မျက်မှန်လုပ်ထားပြီး အမြဲလဲမတပ်ဘူး၊ တပ်
 လိုက် မတပ်လိုက် လုပ်နေတာပဲဟာ'
 'ဦးလဲ သတိထားမိတယ် နန္ဒာ၊ အဲဒါကြောင့်ဆိုတာ
 သိနေပေမယ့် မျက်မှန်ကို အမြဲ တပ်မထားချင်ဘူး'

'ခေါင်းကိုက်တာ နည်းသေးတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ချိန်
 လုံး စာကဖတ်နေတဲ့ဟာ'
 နန္ဒာ့ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြနေလိုက်မိ
 သည်။
 ရွှေမှ အကြမ်းပန်းကန်ထဲသို့ ရေနှေးကြမ်းကို ငွဲထည့်လိုက်
 ရင်း....
 'နန္ဒာ ဦးကိုယုံပါ၊ နန္ဒာ့အပေါ်မှာ ဦး ဘယ်တော့မှ
 ညာမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး'
 ဟု ပြောလိုက်မိပြန်သည်။
 'ဦးကို အမှန်အတိုင်း နန္ဒာ ပြောမယ်'
 'ပြော....'
 'အမြဲတမ်း ဦးအပေါ်မှာ သံသယရှိနေတယ် ဦး'
 'အမြဲတမ်း'
 ပြုံးလျက် နှုတ်က ထွက်သွားမိပြန်၏။
 'ဟုတ်တယ်ဦး အမြဲတမ်းပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
 နန္ဒာက ဦးကို အရမ်းချစ်ပြီးတော့ ဦးက နောက်
 ကြောင်း မရှင်းခဲ့လို့ပဲ'
 နန္ဒာက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ခဏ
 ကြာတော့ စကားကို ဆက်သည်။
 'တကယ်တမ်း ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ရရင်
 နန္ဒာ ဦးကို မချစ်သင့်ပါဘူး၊ နန္ဒာသိတယ်၊ နန္ဒာ့
 သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ဒီလိုပဲပြောတယ်၊ ဦးနဲ့ သဘော
 မတူဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် နန္ဒာက ဖြစ်လာတဲ့ အချစ်

စိတ်ကို မတားချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဦးက လက်ထပ်ထား
သေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါကြောင့် နန္ဒာ ဦးက
လက်ခံခဲ့တာပါ။

ပြောပြီး ခေါင်းကိုင့်သည်။ ရှေ့က အကြမ်းပန်းကန်တံ
လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်နေတာ တွေ၏။

‘ဦးပြောမယ် နန္ဒာ’

ဆိုတော့ ခေါင်းမေ့လွှာပြီး မျက်နှာကို ကြည့်သည်။

အင်းလျားဘက်မှ ဝှေ့တိုက်လာသော လေသည် သူ့ကို
ပေါ်မှ ဆံစပွာပွာကို လှုပ်ခတ်သွားစေပြန်၏။ ဆံပင်ရှည်
ရှည်ကို ပိုကြိုက်တယ်လို့ဆိုတော့ နောက် ဘယ်တော့မှ မညှာ
တော့ဘဲ အရှည်ထားတော့မယ်နော် ဦး ဟု ပြောခဲ့တာ ပြန်ပြန်
သတိရသည်။

‘ရှုပ်တာပေတာ ကောင်းတယ်၊ မှန်တယ်လို့ ဦး
မပြောချင်ပါဘူး၊ နန္ဒာ၊ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြန်
မိန်းကလေး ဖြစ်ဖြစ် ရှုပ်ခဲ့ပေခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့ဘဝ
အတွက် အမည်းစက်တစ်ခုလို အမြဲပါသွားနိုင်တဲ့ လူ
ရပ်တစ်ခုလို့ ဦးထင်တယ်။ အရင်တုန်းက ဒီအသိမရှိ
ဦးမှာ မရှိခဲ့တာလဲ အမှန်ပဲ နန္ဒာ၊ ကိုယ်ဘက် စည်
တားပြီး အခွင့်အရေး မယူရင် ဘာဖြစ်သေးလဲလို့
တစ်ယူသန် တွေးခဲ့ဖူးတယ်။ မချစ်ခဲ့ပေမယ့် နစ်နာ
လောက်အောင် မယုတ်ကမ်းခဲ့တဲ့အတွက် လိပ်ပြာ
သန်နေခဲ့တယ်။ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ
အယုံအကြည် မဲ့စရာလို့ မတွေးခဲ့မိဘူး၊ ပြီးတော့ ပထ

ဝန်းကျင်က အထင်သေးစရာ၊ မယုံကြည်အပ်တဲ့ လူ
တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်မှာကိုလဲ ဘာဂရုစိုက်စရာ
လိုလဲလို့ ပေါ့ပေါ့တွေးမိတာ၊ အခု နန္ဒာ့ရင်ထဲမှာ
သံသယတွေ ဝင်လာပြီဆိုတော့ ဦး နောင်တရတာ
အမှန်ပဲ နန္ဒာ၊ အဲဒီ သံသယစိတ်ကို နန္ဒာ့အပေါ်
ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာပြရင်း ချေဖျက်သွားဖို့
ဦး ကြိုးစားပါမယ်’

စကားဆုံးတော့ နန္ဒာ့ကို ရူးစိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ နန္ဒာ
က အကြည့်ကို မဖယ်မလွှဲဘဲ ပြန်၍ ရူးစိုက်ကြည့်ရင်း...
‘ကျွန်တော် ဦးကိုတော့ ဖွဲ့နွဲ့ပြီး မပြောတတ်ဘူးဗျာ၊
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဦးကိုမတွေ့ဖူးခင်ကတည်းက
ချစ်ခဲ့ရတာပါ’

ပကတိ ရိုးရှင်းဖြသန့်သော ကလေးတစ်ယောက်ပမာ
နန္ဒာက ပြောရင်း မျက်လွှာကိုချသည်။ နန္ဒာသည် ရံဖန်ရံခါ၌
ထိုသို့ပင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားနှင့် ပြောတတ်တာကို သူ့သတိ
ထားဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

‘ဦး နန္ဒာ့အချစ်ကို ယုံပါတယ်’

‘တကယ်လား’

မျက်လွှာအပင့်မှာ နှုတ်က အမေး ထွက်လာသည်။

‘ဒီမှာကြည့်ပါလား၊ သက်သေ’

လက်ဖျံအတွင်းသားမှ နန္ဒာ ကိုက်ထားသဖြင့် ထင်နေခဲ့
သော သွားရာကို ပြသိုက်သည်။

‘နန္ဒာ ဦးကိုချစ်လို့ကိုက်လိုက်တာကို ဦး သိတာပဲ’

ဟု ကောင်းဆက်တော့....

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မုန်းလို့’

ဟု ပြောရင်း မျက်ဝန်းအဝေ့မှာ ရင်ထဲ ကြည့်နှူးစိတ်တို့
မျက်ဝန်း၌ ယှက်သမ်းဖြာဝေနေမည်ကို ဘာသာအသိ။

(၃)

‘မနက်ဖြန် သမီး ကျောင်းမသွားနဲ့တော့’

ဟု မေမေက အခန်းထဲ ဝင်လာရင်း ပြောလိုက်တော့
စာကြည့်စားပွဲ ထိုင်နေရင်းက အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် မေမေ့ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

မေမေက သူ့ရတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲချကာ ဝင်ထိုင်
လိုက်၏။ မေမေ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်စဉ် ခက်ထန်တင်း
မာနေတာတွေ့တော့ ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ရပြန်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ’

ဆိုသည့် အသံက သံမှန်မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရွံ့ စိုးရိမ်နေတာ ထင်ရှားသိသာနေသည်။

‘နန္ဒာ...သမီးအဖြစ် သမီးသိမှာပေါ့’

မျက်နှာက ချက်ချင်း ပူထူရှိန်းဖိန်းသွားမိပြန်၏။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တုန်ချင်ပြီ။ နေ့လယ်က အင်းလျားက ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှာ ဦးနှုတ်ခိုင်းတာကို တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားတာ သေချာပြီဟု သိလိုက်၏။ ဘာမှပြန်မမေးမိတော့ဘဲ ထံတွေးကို မျိုချနေမိပြန်သည်။

‘သမီးကို မေမေရော စန္ဒာပေါ့ အတန်တန် သတိပေးတယ်။ အဲဒီလူရဲ့အကြောင်းကို သမီးသိအောင် ပြောပြထားတယ်။ ဒီကြားထဲက သမီး ဒီလူနဲ့ ငြိမ်းအောင် ငြိမ်းသေးတယ်။ မေမေ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး’

ခေါင်းကိုငိုက်စိုက်ချလျက် လက်ထဲမှ ဘောလုံးပင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိပြန်၏။

‘တခြားလူဆီက သတင်းရတာဆိုရင်တောင်မှ လူများလို့လား ဘာညာ တွေးတောစရာရှိသေးတယ်။ အခုဟာက စန္ဒာကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တာ။ စန္ဒာလဲ အံ့ဩလွန်းလို့ ယုံတောင်မယုံဘူးတဲ့။ မေမေ့ကို ပြောပြတော့လဲ စန္ဒာက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေတယ်။ သမီး သမီးအတုက အစိုးရိမ်ကြီးနေတယ်။ သူ့သူဝယ်ချင်းတွေ ပြောလို့ ဒီလူ ဘယ်လောက်ထိ ရုပ်တယ် ပေတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဆိုတာတွေ စန္ဒာက သိ

ထားတာပဲ။ သမီး စိတ်ပြတ်သွားတာ မာကျောတာကို မေမေ သိထားတာပဲ။ တာလို့ ဒီလူနဲ့ကျတော့ သမီး မပြတ်သားနိုင်ရတာတဲ့လဲ။ မသိလို့တွဲမိတာမျိုး မေမေ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် သိလျက်နဲ့ သမီးရိုက်တာကို မေမေ ယူကျုံးမရဖြစ်တယ်’

မျက်လွှာကိုပင့်လျက် မေမေ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ မေမေ့ မျက်နှာမှာ ဝေါသရိပ်၊ စိုးရိမ်ရိပ်၊ ခံပြင်းရိပ်တို့ဖြင့် ရောပြွမ်းနေတာကို သတိထားလိုက်နိုင်ပါ၏။

‘စာမေးပွဲဖြေရုံပဲ ကျန်တော့တာဆိုတော့ စာမေးပွဲတော့ မေမေ ဖြေခွင့်ပေးမယ်။ ဝါလဲ စန္ဒာဖြစ်ဖြစ် မေမေဖြစ်ဖြစ် လိုက်စောင့်မယ်။ စာမေးပွဲဝေးသေးလို့ ကျောင်းတက်ရက် ကျန်နေရင်တောင် မေမေကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ သမီးကို ကျောင်းဆက်မထားဘူး။ ဒီလူနဲ့တော့ အငြိမခံနိုင်ဘူး သမီး။ မေမေ ဒီလောက် ချုပ်ချယ်ထိန်းကွပ်လျက်များနဲ့ သမီးမိုက်သွားရင်တော့ မေမေနဲ့သမီး သေခန်းပြတ်လို့သာမှတ်လိုက်တော့။ သမီး ခေါင်းမာသလို မေမေလဲ ခေါင်းမာတယ်ဆိုတာ သမီး သိပါတယ်။ ဒီနေ့က စပြီး သမီး ဖုန်းလဲမကိုင်ပါနဲ့။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်လဲ မထွက်ပါနဲ့။ စာမေးပွဲရက်မှာ မေမေ လိုက်ပို့မယ်’

မေမေ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကို ဖိကိုက်ထားမိပြန်သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို ချုပ်ချယ်တားဆီးခြင်းဖြင့် ချေဖျက်လို့ ရနိုင်ပါသတဲ့လား။ ခဲတံဖြင့်

၂၅၆ မောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း)

ရေးထားသည့် စာတစ်လုံးကို ခဲဖျက်သုံး၍ ဖျက်နိုင်သော်ငြား နှလုံးသားမှာ အလိုလိုပေါ်လာသည့် ချစ်ခြင်းဆိုသည့် စာသားကို ဘာနဲ့များ ပျက်ပြယ်အောင် ဖျက်လို့ ရနိုင်ပါသတဲ့ လဲကွယ်။

တယ်တော့မဟူ ရုပ်နှင့် စိတ် အတူတူရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သည်စာတစ်လုံးကတော့ နှလုံးသားမှာ စွဲထင်စူးနစ်နေမည် ဟု ယုံမိပြန်ပါသည်။

(၅)

‘ဝါကတော့ မင်း ငြိမ်နေလို့ အစစအရာရာ ချောချော မောမော ဖြစ်ပြီလို့ ထင်ထားတာကိုး၊ အခုတော့ ဦးက ခြေပုန်းခုတ်နေတာပဲ၊ မေမေတို့ကို လှည့်ဖြားဖို့ ဦးက ကြံစည်နေတာပဲ’

မေမေက သည်စကားကိုစတော့ ကျော်စွာဦး အံ့ဩသွား မိသည်မှာ အမှန်။

‘ညှိမိနဲ့ကိစ္စကို မင်းဘက်က ဘာမှထပ်ပြီး မငြင်းနဲ့တော့၊ မင်း ပြောတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မင်း အဆင်မပြေလို့တဲ့’

လို့ မေမေတို့က တွေးထားတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ညှိမိခွဲ
မင်းကို လက်ထပ်ပေးဖို့ လောမလို့ဟာလဲ ညှိမိတို့
အဖေက အိပ်ရာထဲ လဲစဆိုတော့ နားမပူချင်သေးလို့
စောင့်နေမိတာ၊ အခုတော့ မဖြစ်ဘူး.....မဖြစ်ဘူး’
‘မေမေ ဘာတွေကြားလို့လဲ’

မေမေထံမှ စကားစကို ရလိုရငြားဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ကြားရတာက ကြားစကားမဟုတ်ဘူး ဦး၊ မင်းကောင်
မလေးရဲ့ အမေကိုယ်တိုင်က ဖုန်းဆက်တိုင်တာ၊ မေမေ
ကိုယ်တိုင် ဖုန်းကိုပိုပြီး ပြောခဲ့တာ၊ ဘယ်လောက် ရှက်
ရော ကောင်းသလဲ၊ သူတို့သမီးကို မင်းကလဲ့ရင် ခွေး
အမြီးဖြတ်ပြီး ပေးစားဆို ပေးစားနိုင်ပါတယ်တဲ့၊
မင်းလိုရှုပ်တဲ့ ပွေ့တဲ့လူ တစ်ယောက်နဲ့တော့ ဘယ်နည်း
နဲ့မှ မပေးစားနိုင်ပါဘူးတဲ့၊ အဲဒါ သူတို့သမီးကိုလဲ သူ
တို့က အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်လို့မရအောင် ချုပ်ချယ်
ထားပါပြီတဲ့၊ မင်းကိုလဲ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်နိုင်ဖို့
အကြောင်းကြားတာပါတဲ့၊ ကဲ....ဘယ်လောက် ရှင်း
သလဲ၊ မေမေကတော့ တခြား မပြောလိုက်ပါဘူး၊
ကျွန်မသားက အရမ်းရှုပ်တာသိတယ်၊ အခုလဲ လက်
ထပ်တော့မယ်ဆဲဆဲမှာတောင် သူ ရှုပ်နေတာပဲလို့
ပြောလိုက်တယ်လေ’

မေမေစကားကို စူးစိုက်နားထောင်ရင်း ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခု
ပြီး တစ်ခု စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။

ညှိမိတို့ ဘက်ကပဲလား၊ နန္ဒာတို့ ဘက်ကပဲလား၊ တစ်စုံ
တစ်ယောက်က တွေ့သွားပြီး နန္ဒာ့ မေမေကို ပြန်တိုင်မည်၊
နန္ဒာ့ဆီက သော်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက သော်
လည်းကောင်း ဖုန်းနံပါတ်ကို ရအောင်စုံစမ်းပြီး သူ့အိမ်ကို
နန္ဒာ့ မေမေ ဖုန်းဆက်လေမည်။

နောက်တစ်ခု တွေးမိသေး၏။

ဒေါက်တာသန်းဝေ ဆေးခန်းကို သွားသည့်နေ့။

ထိုနေ့ကလည်း နန္ဒာနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စကားထိုင်
ပြောနေရင်း ခေါင်းကကိုက်လာခဲ့သည်။ ကြိတ်မှိတ်နေလျက်
အမှုအရာက ပျက်ချင်လာ၏။ မျက်နှာက မအိမ်သာဖြင့် ဝေဒနာ
တစ်ရပ်ကို ခံစားလာရမှန်း သိသာအောင် ပျက်ချင်နေပြီ။
နန္ဒာက ရိပ်မိပြီး မေးတော့ ခေါင်းကိုက်လာတာကို သူ ပြော
ပြသည်။ နန္ဒာက ဆေးခန်းကို သွားခိုင်းသည်။ သူကတော့
ဆောင်ထားနေကျ အင်နာဂျက်ဆင် ဆေးပြားကို ပိုက်ဆံအိတ်
ထဲမှာ ရှာသည်။ မတွေ့တော့ ဝယ်မည်စိတ်ကူးတုန်း နန္ဒာက
မရဘူး ဆေးခန်းသွားပါဦး၊ နန္ဒာပါ လိုက်မယ်ဆိုတော့ သူ
ငယ်ချင်း ဒေါက်တာသန်းဝေ ဆေးခန်းကို ရောက်လာခဲ့၏။

ဆေးခန်းမှာ ထိုင်စောင့်ခန့်သူတွေ များနေတာကြည့်ရင်း
မလုံမလဲဖြစ်လျက် နန္ဒာထိုင်ဦးနေရုံဟု ထိုင်ခိုင်းကာ သူတစ်
ယောက်တည်း သန်းဝေ ရှိရာ အခန်းထဲကို ဝင်သည်။

သန်းဝေက လူနာတွေကို ခဏစောင့်ခိုင်းပြီး သူနှင့် စကား
ပြောဖြစ်၏။ သူ့ရောဂါကို မေးမြန်းကြည့်နေပြန်သည်။ သူက
တော့မျက်မှန်ကြောင့်ထင်တာ ပြောပြတော့ သန်းဝေက ဖြစ်

နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် တခြားဘာတွေလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူ့ကို အစုံပြောပြနေပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးထိုးပေးကာ စားစားလည်း ပေးလိုက်၏။

ပြန်ထွက်လာတော့ သန်းဝေကပါ သူနှင့်အတူ ပါလာ သည်မို့ သန်းဝေနှင့် နန္ဒာ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးလိုက်မိသေးသည်။ သည်အချိန်က နန္ဒာ့တို့ မေမေကို သိနေသော တစ်ဦးဦး ဆေးခန်းမှာ ရှိနေလေမလား။

ဆေးခန်းသွားခဲ့တာ သုံးရက်လောက် ရှိပြီဖြစ်၍ သည်ကြား ထဲမှာ နန္ဒာ့မေမေနှင့် သူတို့ကို ဆေးခန်းမှာ တွေ့သွားသူတို့ ဆုံဖြစ်၍ ပြောလိုက်တာပဲ ဖြစ်မည်ဟု ကျော် စွာ ဦး က တွက်သည်။

‘မေမေကတော့ သားကို ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ သား၊ သား မေမေ့စကားကို နားထောင်ရင်ထောင် နား မထောင်ဘဲ မေမေ မျက်နှာပျက်အောင် လုပ်ရင်တော့ သားနဲ့ မေမေ သေခန်းအပြတ်ပဲ’

ပြောရင်း မေမေ ထွက်သွား၏။

သူ့ခေါင်းထဲမှာတော့ နန္ဒာ့နှင့် ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမည်ကို သာ စဉ်းစားနေလိုက်မိပြန်သည်။

(၅)

‘ဝါဝါတို့ပုန်းဆက်တာတောင် ပုန်းကိုခေါ်မပေးဘူး ဦး၊ အိပ်နေတယ်၊ မရှိဘူးနဲ့ ညာပြောတယ်၊ စန္ဒာနဲ့ တစ်နေ့ ပုန်းထဲမှာ စကားပြောဖြစ်တော့ မေမေက ဘယ်သူနဲ့မှ စကားပြောခွင့်မပေးဘူးလို့ ပြောထားလို့ ပါ ဝါဝါရယ်၊ အားတော့ နာတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောတယ် ဦး၊ ဝါဝါတို့လဲ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရတော့ဘူး’

စာမေးပွဲမဖြေခင် တစ်ရက်မှာ ကျောင်းသွား၍ ဝါဝါကို တွေ့တော့ ဝါဝါက ရှင်းပြသည်။

‘နန္ဒာ သိပ်စိတ်ညစ်နေမှာပဲ ထင်တယ်’

ငေးငိုင်နေရာမှ ကျော်စွာဦးနှုတ်က ထွက်သွားသည်။ နန္ဒာကို သနားစိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်စွာ ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

‘တစ်ခုတော့ သေချာတယ် ဦး၊ နန္ဒာ့စိတ်ကို ဝါဝါ အသိဆုံးပါပဲ။ နန္ဒာက စိတ်ထက်တယ်၊ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်။ စိတ်လဲ မြန်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဦးကို ကွက်မသွားရင် သူ ဦးဆီကို အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ပြေးလာမှာပဲ။ သူ့စိတ် ကွက်သွားရင် ငြိုငြင်သွားရင်လဲ ရှင်းပြဖို့သိပ်ခက်တာ၊ တစ်စုစားလေ’

‘ဦးနဲ့သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

‘ဒါပေမယ့် တယ်လိုပြောရမလဲ ဦးရယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ ဦးနဲ့ အဆက်အသွယ် မရတုန်း သူ့အိမ်က တယ်လို အကွက်ထွင်ပြီး နန္ဒာ ဦးကို စိတ်ကုန်အောင် လုပ်မယ် မှန်းမှ မသိရတာ၊ ဥပမာ ဦးရယ် မညှိမီတို့နဲ့ အဆက် အသွယ်ရအောင် လုပ်ပြီး ဦးနဲ့ မညှိမီ လက်ထပ်ပြီး သားပါဆိုတဲ့ လက်ထပ်စာချုပ် အတုမျိုးလုပ်ပြီး နန္ဒာကို မပြုနိုင်ဘူးလား၊ ဦးကလဲ ရှင်းပြနိုင်တာမဟုတ်တော့ နန္ဒာက ယုံချင်ယုံနေမှာပေါ့’

‘အင်း.....ဟုတ်တယ်နော်’

ဝါဝါပြောတာကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးတော့ သူ တော်တော် စိတ်ပူသွားသည်။ ဝါဝါပြောတဲ့ အကြံမျိုးကို သာရပေါက်က သူ နန္ဒာ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြောရှင်းလို့ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု ထင်သည်။ ဟိုအရင်ကလိုပင် သူ့အပေါ်မှာ လုံးလုံး သျားလျား ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့သူ မဟုတ်၊ မေတ္တာတရားက သိသယကို ချေဖျက်ဖုံးလွှမ်းနိုင်မှု ဘားကြီး၍သာ သူ့ကို လက်ခံ ခဲ့ခြင်းဖြစ်တာ သူ့အသိ။

မေမေနှင့် နန္ဒာ့မေမေသာခဏ့ပြီး စောစောက ဝါဝါ တွေးသလို အကြံအစည်မျိုးပြုခဲ့သော် နန္ဒာလည်း ယုံနိုင်မည် ဟု ထင်သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဦးကတော့ နန္ဒာ့ကို မရ ရအောင် ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ ဝါဝါ’

ဝါဝါကို ကြည့်ရင်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောလိုက်မိပြန်၏။ အရေးကြီးတာက ဝါဝါနဲ့ အဆက်အသွယ် ရဖို့ပဲ လေ။

‘ဝါဝါလဲ ဘာအကြံပေးရမှန်း မသိတော့ပါဘူး ဦး’
ခဏကြာ ငြိမ်နေပြီးမှ....

‘ဒီလိုလုပ်ပေးစမ်းပါ ဝါဝါရယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် စာမေးပွဲ ခန်းမှာတော့ ဝါဝါနဲ့ နန္ဒာ တွေ့ရမှာပဲ’

ဟု ပြောရင်း ဝါဝါမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။
‘တစ်ခန်းတည်းကျတယ် ဦး၊ ဝါဝါ့ကို ပြောပေးလို့ ရမယ်၊ စာမေးပွဲခန်းအဝင်မှာ ပြောလိုက်ရင်ဖြစ်တယ်’

‘ဒီလိုပြောပေးပါ ဝါဝါ၊ ဦးအားလုံး အဆင်သင့်လို့
အားမယ်လို့၊ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ ဦးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပ
လို့၊ ဟုတ်လား ဝါဝါ’

‘ဖြစ်ပါ့မလား ဦးရယ်၊ သူ့အိမ်က ကားနဲ့ လိုက်စော
နေမှာပေါ့’

ဝါဝါက တွေးတွေးဆဆလုပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဦးလဲ တွက်ထားပြီးသားပါ၊ နေဦးဝါဝါ
ဝါဝါတို့ပြေရမယ့် အခန်းတွေက တယ်မှာလဲဟင်’
‘သိပ္ပံစားသောက်ခန်းနားက အဆောက်အဦတွေလေး
ဦးသိတယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း... သိတယ်၊ ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူး
လား၊ အိမ်ကလာစောင့်ရင် ကားရပ်ပြီး စောင့်မှာပဲ
ကားက စာကြည့်တိုက်နားမှာဖြစ်ဖြစ် ကင်တင်းနား
မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပ်ထားမှာပေါ့၊ ကားမရထားတဲ့ဘက်
က အပေါက်ကနေထွက်ရင် မမြင်သာပဲဘူး ဝါဝါ’

ဝါဝါက စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ...

‘ဟုတ်တယ် ဦး၊ ဟိုဘက်ခြမ်း ဒီဘက်ခြမ်း ထွက်ချင်တဲ့
ဘက်က ထွက်လို့ရတာပဲ’

‘ဦးက ခေမရင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး စောင့်နေလိုက်မယ်
လေ၊ နန္ဒာ့ကို အဲဒီကို ထွက်လာခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ ဟုတ်
လား၊ စာမေးပွဲ အချိန်မပြည့်ခင်ဆို ပိုတောင်ကောင်း
ဦးမယ်’

‘ဝါဝါ နန္ဒာ့ကို အဲဒီအတိုင်း ပြောပေးပါမယ် ဦး၊
လာဖို့မလာဖို့တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်တာပဲနော်’
‘တစ်ခုတော့ ပြောပေးပါ ဝါဝါ၊ သူ့အဲဒီနေ့ မလာ
ရင်လဲ ဦးကတော့ သူ့ကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ယူမှာပဲလို့
ပြောတယ်ဆိုတာ’

ဝါဝါက ပြုံးနေလိုက်၏။

ပြီးမှ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့နော် ဦး ဟု ထပ်မေးသည်။
ဝါဝါကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။

* * *

ခြံဝင်းတံခါးကို သော့ခတ်ထားတာ သိသည်။
ခြံစောင့် ဦးလေးကြီးသည် မေမေက သေဆိုသေ ရှင်ဆို
ရှင်ဆိုသည့် လူမျိုးမှန်းလည်း နန္ဒာ နားလည်၏။ မေမေ့ ညွှဲ
သည်များပင်လျှင် မေမေက စီစဉ်ပြီးမှ လက်ခံသည်။ အရေး
မကြီးသော ကိစ္စနှင့် လူသူ မရင်းနှီးသူတို့ကို မေမေက မရှိဘူး
ဟုသာ ပြောခိုင်း၏။ စန္ဒာလည်း အပြင်ကို အသွားအလာ
မရှိသလောက်ပင်။ မေမေနှင့်မှ တစ်ခါ အပြင်သွားတာ

တော့၏။ မေမေနှင့် စန္ဒာ အပြင်သွားလျှင် ခေါ်လေးကို အထေအချာမှာပြီးမှ သွားတတ်စပြု။

ဦးနှင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ အဆက်အသွယ်လုပ်ရန် မလွယ်တော့ကြောင်းကို နန္ဒာနားလည်လိုက်ပါသည်။

တကယ်တမ်း ဝေးရတော့မည်သိမှ ဦးနှင့်ပတ်သက်၍ မည်မျှ ခံစားရသည်ကို နန္ဒာ ပို၍နားလည်လာတော့၏။ ကျွမ်းမြည့် ကျွမ်းမြိုက် အပူတိုက်သလို ရင်သည် ဘလောင်ဆူရပြီတည်း။ ချစ်မိသည့်ဝေဓနာ အတိမ်အနက်ကို ချိန်စက်၍ သိလိုက်နိုင်ပြီ။ ခွဲခွာခြင်းဖြင့် ရမည့်ခဏ်ရာသည် ခံနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါ့မလား။

အချိန်ရသမျှ မေမေကတစ်လှည့်၊ စန္ဒာကတစ်လှည့် ဦးမကောင်းကြောင်းတွေကို ပြောလျက် နာကြည်းစေရန် နားသွင်းပြန်၏။

‘အဲဒါတွေ နန္ဒာ သိတာပဲ’

ဟု မခံချင်စိတ်ဖြင့်ပြန်ပြောမိတော့ သူ့ကိုဒေါသဖြစ်ကြပြန်သည်။ စေမေတို့ အခန်းထဲကထွက်တော့ ခေါင်းအုံးမှာ မျက်နှာအပ်ရင်း တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ကာ မေမေတို့ပြောသလို ဦးစာ သူ့ကို ခင်ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားပါသလား စဉ်းစားလျက် ကြေကွဲဆို့နှင့်စွာဖြင့် ငိုကြွေးနေမိပြန်ပါ၏။

နန္ဒာ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်အထိ ခံစားပူလောင်နေရသည်ကို ဦးသိနိုင်ပါ့မလားကွယ်။

(၆)

စာမေးပွဲ ပထမ ဖြေသည့်ရက်မှာပင် စာမေးပွဲခန်း ဝင်ခါနီး အခန်းဝမှာ စာအုပ်တွေထားခိုက် ဝါဝါက လိုရင်းကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဦးက အဲဒီလိုမှာတယ် ဟုတ်လား’

အရမ်း အံ့ဩဝမ်းသာသွားမိတော့၏။ ဝါဝါကို ပြန်မေးလိုက်စဉ်မှာ ဝါဝါက ခေါင်းညိတ်ရုံ ညိတ်လျက် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားတော့သည်။

‘စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မှာ နန္ဒာ့ကို ခေါ်သွားတော့မယ်တဲ့။ ခေမရင့်ရှေ့က စောင့်မယ်လို့ ဦးကပြောတယ်။ စောထွက်ရရင်လဲ ထွက်ခဲ့တဲ့’

ဝါဝါ စကားသံကို ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်မိပြန်၏။

စာမေးပွဲခန်းမှာ မေးခွန်းတွေဝေတော့ မေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်မခန့်မိပါဘဲ ဦးစကားကို ပြန်စဉ်းစားရင်း ရင်ခန့်လှုပ်ရှားနေမိတာ အမှန်။

‘သူ့လဲ ငါ့ကို မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပေါ့ဦးက ငါ့ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောမထားပါဘူး တကယ်ချစ်လို့သာ ထွက်ပြေးဖို့ သူ့စီစဉ်တာပဲပေါ့’

ဟု စဉ်းစားနေလိုက်မိသေးသည်။

ဦးတို့အိမ်ကို မေမေ ဖုန်းဆက်ပြောနေသံကို နန္ဒာ ကြားခဲ့ရသည်။ ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ မေမေ အဲဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူးဟု နန္ဒာ ပြောမိသေး၏။ နှင် အသာနေပါဆိုတော့ နန္ဒာ တာမှဆက်မပြောရဲတော့။

သည်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တော့ မေမေ့စကားတွေကို ပြန်ကြားပြီး မခံချင်စိတ်နဲ့ ကလဲ့စားချေလိုသဖြင့် သူ့ကို မရအောင် ယူပြုမှာလားဟု ကြောက်ရွံ့စိတ်က ဝင်လာပြန်သည်။ ဦးကလဲ့လျှင် ခွေးကို အမြီးဖြတ်၍ ပေးစားနိုင်သည် ဆိုသော မေမေ့စကားသည် မာနတရားကို ကိုးကွယ်တတ်သည့် ဦးမာနအား ထိခိုက်နာကျင်စရာဟု နန္ဒာ နားလည်ခဲ့သည်။

မေးခွန်းစာရွက် ခုံပေါ် ရောက်လာမှ အတွေးစကို နှင် ရုပ်ပစ်လိုက်ရပြန်သည်။

(၇)

အောင်မှတ်ကို ရနိုင်မည်ဟုတော့ ဘာဘာသိ၏။

လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ အချိန်ပြည့်ရန် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် လိုသေးသည်။ စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှား လွန်းသဖြင့် လက်ဖျား ခြေဖျားတို့ပင် အေးစက်နေပြီလား အောက်မေ့မိပြန်၏။

စာကြည့်တိုက်ဘေးနားဆီမှာ ကားရပ်ထားသည်မို့ မိမိအခန်းထဲမှ ထွက်လျှင် စန္ဒာသိနိုင်မည်မဟုတ်မှန်း ကြိုတင်တွက်ဆမိပြန်သည်။ အခုချိန်လောက်ဆို ခေမရင့်ရှေ့မှာ ဦးရောက်နေလောက်ပြီဟု စိတ်ကူးကြည့်မိ၏။

ဘဝတစ်ခု၏ အပြောင်းအလဲအဖြစ် နန္ဒာ သိပါသည်။ အကြီးမားဆုံးနှင့် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော ထိုဘဝ၏ အချိုးအကျွတ်တစ်ခုကို မိမိလုပ်ရပေတော့မည်။

ညကလည်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့။ ခမ်းခနဲ ဖျော်အသွားမှာ အတွေးများဖြင့် လန့်နိုးခဲ့ရပြန်သည်။

မေမေပြောခဲ့သည့် နာလောက်သောစကားတို့ကို ဦးမေမေမှတစ်ဆင့် ဦးသိထားပေမည်။ ထိုစကားတို့ကို နာကြည့်လျက် မိမိကို မရရအောင် ယူပြုလိုက်ခြင်းပေလား။ သည်နေ့မိမိထွက်မလာပါကလည်း မရရဘဲနည်းဖြင့် အရယူမည်ဟု ဝါဝါတို့ပြောခဲ့သည့် ကောင်းအခံပွယ်က ဘယ်လိုနားလည်ရမည်နည်း။

မိမိကိုချစ်လွန်းလို့ မခွဲနိုင်သောကြောင့် ပြောလိုက်ခြင်းပေလား။ သို့တည်းမဟုတ် မာနတရားကို ထိပါးလာသောကြောင့် မေမေတို့ကို ကလဲစားချေ၍ ပြုလိုခြင်းပေလား။

စိတ်ထဲမှာ ဝေဝါးရှုပ်ထွေးလာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးအပေါ်မှာ မိမိထားခဲ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားက ဦးကယံစားစေခဲ့ပြန်သည်။ သံသယရှိသော်ငြား သံသယကို ထပ်ကြိုးထွားခိုင်မာစေသည့် အပြုအမူ အပြောအဆို အဆက်အသွယ်မျိုး ဦးထံမှ စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ခဲ့ရတာတော့ နန္ဒာအသိပင်။

နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟုတွေးကာ ဦးနောက်သို့လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

‘ပြန်မစစ်တော့ဘူးလား’

သူထရပ်ပြီး အဖြေလွှာကိုအပ်တော့ ဆရာမကသူ့အနားရောက်လာရင်းမေးသည်။

‘ပြီးပါပြီ ဆရာမ’

ဟုလေသံဖြင့် တီးတိုးဖြေကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ လှည့်မကြည့်မိသော်လည်း သူ့နောက်မှာ ရှိနေသော ဝါဝါက သူထွက်သွားတာကို တွေ့လိမ့်မည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။

အခန်းပြင်ရောက်သည်နှင့် အပြင်မှာထားခဲ့သော စာအုပ်ကိုပင် မယူတော့ဘဲ ခေမရင့်တက်ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်ရန် မဝံ့ရဲတော့သဖြင့် ရှေ့ကို အမြန်ဆုံးရောက်ရန် လျှောက်နေမိသည်။

ခေမရင့်ရှေ့မှာ ကျော်လျက်ရပ်ထားသော ဦးကားကို အရင်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ အင်အားတစ်ခု ဝင်လာသလို ထင်ပြန်၏။

လမ်းကို ဖြတ်ကူးစဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲမှ ဦးထွက်လာတာကို တွေ့သည်။

သူ ရောက်လာသည်ကို မစောင့်ဘဲ ကားဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားသော ဦးကို တွေ့၏။

ဦးနောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားမိပြန်သည်။

ကားနားရောက်တော့ ဦးက ကားမောင်းရန် နေရာယူလျက် အသင့်ဖြစ်နေတာတွေ့ရ၏။ အဆင်သင့် ဖွင့်ထားသော ဘခါးမှ ကားပေါ်ကို လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှာ

ထိုင်ချလိုက်မိစဉ်၌ အရပ်ကြီးပြတ်ပမာ ဖြစ်ကာ လေပူကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိတော့၏။

‘နန္ဒာနဲ့ ဦးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ဘူးနော်’

ကားကို အရှိန်ဖြင့် မောင်းနေစဉ်မှာ ဦးကငဲ့၍ ပြောလိုက်တော့ မျက်တောင်ကို မှေးစင်းထားမိရင်း ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ပြုံးရုံမျှ ပြုံးပြလိုက်နိုင်ခဲ့တော့၏။

* * *

‘ဘယ်ကို သွားမှာလဲဦး’

မျက်စိကိုပွင့်ကြည့်ရင်း ဦးကို မေးလိုက်မိသည်။

‘ကားဂိတ်နားမှာ ဦးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကားရပ်ပြီး ကားသွားပို့ပေးဖို့ ပြောရမယ်။ ညနေလောက်ရောက်မှ ကားသွားပို့ရင်း ဦးနန္ဒာကို ခေါ်ပြီး သွားပြီဆိုတာ အသိပေးခိုင်းလိုက်မယ်။ ဦးတို့က ကားဂိတ်သွားပြီး ပဲခူးကားစီးသွားမယ်လေ’

‘ပဲခူးကို ဟုတ်လား ဦး’

နန္ဒာက ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြင်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် နန္ဒာ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည်။

‘မနီးလွန်းဘူးလား ဦးရယ်၊ ပြီးတော့ ပဲခူးမှာ မေမေတို့ အမျိုးတွေ ရှိတယ်’

စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ဦးပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

‘ပဲခူးရောက်ရင် တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးရုံပဲထိုးမှာ နန္ဒာ၊ မြို့အဝင်မှာ ဦးသူငယ်ချင်းခြံ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သွားနေမှာဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ သိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့နဲ့က နဲ့နဲ့လှမ်းတယ်လေ’

‘ဦး မသိဘူးနော်၊ နန္ဒာတို့ တစ်လနှစ်လလောက်တော့ ပုန်းနေရမှာပဲ။ မေမေတို့ ခြေရာခံမိသွားရင် လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နန္ဒာပြောမယ်ဦး၊ မေမေစိတ်ကို နန္ဒာ အသိဆုံးပဲ။ ဖေဖေဆိုတာက မေမေကဒါလုပ်ဆိုလုပ်မှာ၊ ဦးနဲ့ နန္ဒာကို သူတို့ မရရအောင် ခွဲကြမှာပဲ။ ကြာသွားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ဦးရာ၊ တစ်လနှစ်လအတွင်းသာ ပြန်တွေ့သွားရင်တော့ နန္ဒာကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ခေါ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါ နန္ဒာသိနေတယ်။ လက်ထပ်ထားရင်လဲ တစ်နည်းနည်းနဲ့ခွဲဖို့ သူတို့ ကြိုးစားကြမှာပဲ။ သေချာတယ်ဦး၊ နန္ဒာ့မေမေတို့ ပြန်တွေ့သွားမှာကို အရမ်းကြောက်တယ်’

‘အဲဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့ နန္ဒာရယ်၊ ဘာလို့ပြန်မိသွားရမှာတဲ့လဲ၊ ဦးသူငယ်ချင်းအိမ်မှာ တစ်လနှစ်လနေလဲ’

ရတာပဲလေ၊ နန္ဒာ သိပ်ကြောက်နေရင် အဲဒီမှာနေပြီး
တော်တော်ကြာမှ ရန်ကုန်ပြန်မယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ ဦး
စုထားတဲ့ငွေထဲ အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိပါတယ်
ဦးက ကားမောင်းရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။
'နန္ဒာကတော့ မေမေ့ကို ကြောက်လွန်းလို့ လက်ဝတ်
လက်စားတွေထဲ ချွတ်ထားခဲ့တယ် ဦး'
'ကောင်းတယ်'

လမ်းမကြီးမှ ချိုး၍ လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲသို့ ကွေ့ချလိုက်
သည်။

ပဲခူးကားဂိတ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသော နေရာဟု နန္ဒာ သိ
လိုက်၏။ ဦးသုဇယ့်ချင်းနှင့် တွေ့ပြီး ကားအပ်၍ မှာစရာရှိတာ
မှာပြီးလျှင် ပဲခူးကားဂိတ်ကို ခြေကျင်သွားရမည်ဟု တွေး
သည်။

ဘုရား.....ဘုရား.....ကားဂိတ်မှာ အသိမိတ်ဆွေတွေနှင့် မတွေ့
ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်း၏။

လက်မှနာရီကို ကြည့်မိပြန်သည်။

စာမေးပွဲချိန် မပြည့်သေးတာ သိရတော့ နည်းနည်းနစ်နစ်
အေးသွား၏။ စန္ဒာ သိဦးမည်မဟုတ်ဟု ထင်သည်။

'စိတ်ပူနေလား နန္ဒာ၊ ကားထားပြီးလို့ မှာစရာ မှာ
ပြီးရင် အဲဒီ ကားဂိတ်နားမှာ ပဲခူးအထိသွားဖို့ ဦး
ကားတစ်စီးကို စီစဉ်ထားပါတယ်'

ဦးက သူ့စိုးရိမ်စိတ်ကို သိသလို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်

၏။

'တော်သေးတာပေါ့ ဦးရယ်၊ ကားပေါ်မှာ ကားထွက်
ဖို့ ထိုင်နေတုန်း မေမေ့တို့ လိုက်လာပြီး မိသွားရင်လို့
တွေးပြီး နန္ဒာက ကြောက်နေတာ'

ဦးက ပြုံးပြလျက် သူ့ဆံစ ဖွာဖွာကြားကို လက်ထိုးရင်း
ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်သည်။

(၈)

ပဲခူးရောက်တော့ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်
သည်။ ထိုတခက်သည် ဘဝ၌ အကြည်နူးဆုံး အချိန်ဟု မှတ်မှတ်
သားသား ဖြစ်ရပြန်သည်။ ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ရိုက်ခတ်ဝံ့ဝံ့
လာသော မျက်ရည်စကို မနည်း ထိန်းထားလိုက်ရပြန်သည်။
ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ခံစားလျက် ရုံးမှအထွက်မှာ ဦး
လက်ကို တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ညစ် ထားလိုက်မိသေး
သည်။

‘ဦး နန္ဒာ့ကို တစ်သက်လုံး ချစ်မှာလား’

မေ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်မိပြန်၏။
 'သံသရာထဲမှာ လည်နေသမျှ ချစ်မှာ နန္ဒာ'
 'ဟာ....ဦးက ပိုပြီ'
 ပခုံးကို နွဲ့မို့ဆွဲကိုင်ရင်း ကြည့်နူးစကားကိုဆိုကာ နွဲ့ခွဲနေ
 လိုက်မိပြန်သည်။
 'ရှေ့မော်ခော ဘုရားကိုတော့ ခဏသွားချင်တယ် ဦး
 ရယ်'
 'သွားလေ....'
 'တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားမှာလဲ ကြောက်တယ်'
 'လက်ထပ်ပြီးပြီပဲ ကလေးရယ်'
 'လက်ထပ်ပြီးလဲ မေမေတို့က ရအောင်ခွဲနိုင်တယ် ဦးရဲ့'
 ဦးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြနေတာတွေတော့ အားမလို
 အားမရဖြစ်ကာ ဦးလက်မောင်းကို ထုလိုက်မိပြန်၏။
 'ဦးကလဲ စိတ်မပူသလိုနဲ့၊ နန္ဒာက အရမ်းစိတ်ပူနေ
 တာ'
 'သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ နန္ဒာရယ်၊ နန္ဒာ ကျေနပ်အောင်
 တစ်လနှစ်လနေပြီးမှ ရန်ကုန် ပြန်မှာပါ၊ ဒီကြားထဲမှာ
 တွေ့သွားတော့လဲ ကြည့်ပြီး ဖြေရှင်းကြတာပေါ့'
 'ဟာ....တွေ့သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ဦး'
 'အင်းပါကွာ....အခု ဘုရားသွားပြီးရင် သူငယ်ချင်း
 အိမ် မြို့စွန်ကို သွားမယ်၊ သူ့ခြံကအကျယ်ကြီး၊ သူက
 သူ့အမေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေတာ၊ အဲဒီက ဘယ်မှ

မသွားတော့ဘူး၊ နန္ဒာက စိတ်ချရပြီဆိုမှပဲ သွားမယ်၊
 ကဲ ကျေနပ်ပြီလား'
 'အင်း....'
 ပြုံးပြီး ကလေးနှယ် နွဲ့မိပြန်သည်။
 'ဘုရားရောက်ရင် ဒီတစ်သက်မှာ မခွဲပါဘူး ဆုတောင်း
 ရမယ်နော် ဦး'
 ဦးက ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။
 'နန္ဒာ့ကို ဦး အသက်ပေး ချစ်နိုင်ပါတယ်ဆိုတာ နန္ဒာ
 မယုံဘူးလား'
 နန္ဒာက မေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ရင်း....
 'တကယ်ပြောတာလား'
 'တကယ်ပေါ့ နန္ဒာရယ်'
 'တကယ်နော် ဦး'
 ခေါင်းညိတ်အပြုမှာ ရင်ထဲ၌ ပီတိဖြင့် ကျေနပ်ကြည့်နူးနေ
 လိုက်မိပြန်သည်။

(၉)

သုဝယ်ချင်းက သတင်းစာကို လာပြသည်။

သုဝယ်ချင်းပြသည့် ကြော်ငြာနှစ်ခုကို သတင်းစာ၏ တစ်
မျက်နှာတည်းမှာပင် တွေ့လိုက်ရသည်။

သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုသည့် သတင်းနှင့် သမီးအဖြစ်
မှ စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုသည့် သတင်းနှစ်ပုဒ်၊ တိုက်ဆိုင်လွန်းစွာဖြင့်
တစ်နေ့တည်းမှာပင် ပါလာပြန်၏။

နန္ဒာ တွေ့သွားလျှင် စိတ်ဆင်းရဲလေမည် တွေးနေစဉ်ခိုက်
မှာပင် အဝတ်လျှော်၍ အိမ်ရှေ့မှာ လှန်းနေရာမှ အိမ်ထဲဝင်
လာသည့် နန္ဒာက အနားမှာ ရပ်၏။

ပြီးတော့ လက်ထဲကသတင်းစာကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် ဘာမှ ပြန်မပြောမိဘဲ အလိုက်သင့် ပေးလိုက်မိပြန်သည်။

ခဏအကြာမှာ မော်ကြည့်လိုက်တော့ နန္ဒာ့ပါးပြင်ပေါ်၌ မျက်ရည်တို့ လိမ့်ဆင်းစီးကျနေတာကို မြင်သည်။

‘ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ နန္ဒာရယ်’

ဟု ဖြေသိမ့်စကားကို ပြောပြီး ဘာစကားမှ မဆက်ပြစ်၊ နန္ဒာက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်ရည်စကိုသုတ်ကာ သတင်းစာကို လှမ်းပေးသည်။ သတင်းစာကိုယူလျက် စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်၏။

‘မနေ့က နန္ဒာ ဝယ်လာတဲ့ အဝတ်အစားက မနည်းဘူးလား၊ ဒီမှာ အကြာကြီး နေရတာဆိုတော့ ထပ်ဝယ်ပါဦးလား နန္ဒာ’

တွေ့တွေ့ ရပ်နေသည့် နန္ဒာ့ကို မော်ကြည့်ကာ စကားကို လွှဲလိုက်သည်။

‘တော်ပါပြီ ဦးရယ်၊ မနေ့ကတောင် မသွားမဖြစ်လို့ ဈေးထဲကို သွားရတာ၊ နောက် ဒီခြံထဲက ဘယ်မှ မထွက်ချင်တော့ပါဘူး၊ မေမေတို့က သိပ်အငြိုးကြီးတာ နန္ဒာသိတယ်၊ ပြီးတော့ နန္ဒာတို့ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာ နေရဦးမှာမှ မသိတာ၊ ပိုက်ဆံကို ချွေတာတာပဲကောင်းပါတယ်၊ ဦး တစ်ယောက်တည်းလဲ နယ်မှ မထွက်စေချင်ဘူး၊ ခြေရာခံမိသူ့မှာမှ နန္ဒာ အကြောက်ဆုံးပဲလေ’

ပြောရင်း သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

သူငယ်ချင်းသားအမိက ဖော်ရွေပျူငှာလှသော်လည်း သိပ် ချောင်လည်လှသည် မဟုတ်၊ စားစရိတ်ထဲကို ပိုက်ဆံထည့်ဖို့ နန္ဒာက အကြံပေးသည်။ အခုခေတ် ကုန်ဈေးနှုန်းဖြင့် လူပိုကို ဘင်ကျွေးထားဖို့မလွယ်ကြောင်း နန္ဒာက ပြောသည်။

‘နောက်ပိုင်းကျရင်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခွဲစားကြတာပေါ့ ဦးရယ်၊ နေ့စရာလေး ပေးထားတာကို ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ’

ဟု နန္ဒာကပြောတော့ နန္ဒာ့ကို သူ ဝေးကြည့်နေမိသေးသည်။

ဘဝသည် အသိကိုရင့်ကျက်အောင် သွန်သင်ပေးနေပြီဟု ခားလည်လိုက်ပြန်၏။

အပိုင်း (၃)

(၁)

ဦးနန္ဒာကို စိတ်ပျက်နေပြီလား၊ နန္ဒာ့ကို မကြိုက်တာ
ဘာရှိနေလို့လဲဟင်

မျက်နှာသစ်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာသော ဦးကို နန္ဒာက
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

နန္ဒာလှမ်းပေးသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုယူရင်း နန္ဒာ့ကို
ကြောင်ပြီးကြည့်နေတာ တွေ့၏။

ဦးနန္ဒာ ဒီကိုရောက်တာ တစ်လကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါ
သေးတယ် ဦးရယ်၊ ဦးက ဝိုင်တိဝိုင်တိုင်နဲ့

မျက်နှာကို တဘက်ဖြင့်သုတ်နေစဉ်မှာ နန္ဒာက စကား
ဆက်၏။

‘အခုလဲကြည့်ဦး၊ မျက်နှာသစ်လာတာ အင်္ကျီရင်ဘတ်
တွေအကုန်ရှို့စို့နေတာပဲ။ တစ်ခုခုကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ခါတိုင်း ဒီလောက်
ဘက်တက်ကြွကြွ ရှိနေတဲ့ ဦးက အခုဆို လေးတိလေး
ကနဲနဲ၊ နန္ဒာ့ကိုယူလိုက်မိတာ မှားပြီလို့ ဦး နောင်တ
ချနေပြီလားဟင်’

တဘက်ကို ခြင်ထောင်မိုးပေင် ပစ်တင်လိုက်ရင်း....

‘အဘစ်စမ်းပါ နန္ဒာရယ်’

ဟု သည်းပြော ပြောကာ ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ ပစ်တင်လိုက်သည့်တဘက်ကို ဆွဲယူကာ ကြိုးတန်းမှာ
ဖြန့်လှန်းလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ....

‘နန္ဒာသိပါတယ်၊ ဦး မခံချင်စိတ်နဲ့ နန္ဒာ့ကိုယူလိုက်
ပြီးမှ စိတ်ကုန်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီလောက်သပ်သပ်
ရပ်ရပ် နေတတ်တဲ့သူက အခုနေပုံ ကြည့်ပါဦး၊
ခေါင်းမဖြိုး ဘာမဖြိုး ငေးတိငေးတေးနဲ့’

‘နန္ဒာ ဦး ခေါင်းကိုက်နေတယ်၊ စကား သိပ်မပြော
ပါနဲ့’

ပြောပြီး အိပ်ရာပေင်ကို ဦး ပြန်လှဲလိုက်၏။

‘အင်္ကျီစိုနေတာတွေ လဲလိုက်ဦး၊ အအေးပတ်နေဦး
မယ် ဦး၊ ဦးက နန္ဒာနဲ့ စကားကောင်းကောင်းပြော
ချင်ပုံမရတော့ဘူး၊ ထစ်ခနဲဆို ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုပြီး’

ရှောင်တော့တာပဲ၊ နန္ဒာတော့ အားလုံးမှားကုန်ပြီ
ထင်ပါတယ်’

ဦးသံဖက်လာပြီ။ ဦးအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ယူလျက် ဦး ကိုယ်
ပေင်မှာ တင်ပေးလိုက်ရင်း အခန်းတွင်းက ထွက်လာခဲ့မိ
တော့သည်။

(၂)

'ထမင်းဆာတယ် နန္ဒာရယ်'

နန္ဒာရီရာ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ဝင်လာရင်း ဦးက ပြောတော့
နန္ဒာက ဦးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ အင်္ကျီ
ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ဦးကိုကြည့်လျက် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရ
ပြန်၏။ အရင်ကလို တောင်းဘိရည်နှင့် အင်္ကျီလက်ရှည်ကို
လက်ခေါက်ဝတ်တတ်သော သေသပ်ရှိုးကျသည့် ဦး စတိုင်လ်
ကို အထူးဖြင့် မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ ဆင်းရဲခြင်းကို ဦး
စိတ်ပျက်နေပြီလား။

ရတော့မယ် ဦး၊ ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလေး လဲ ထားလိုက်ပါလား၊ နန္ဒာ လာခေါ်မယ်လေ'

ဦးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ညှော်ခန်းဆီထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်း အပြင်ကို ငေးရီစွာ ကြည့်နေတာကို တွေ့၏။ ဦး သူငယ်ချင်းအိမ်ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်လောက်နေတော့ နန္ဒာတို့ အိုးခွဲစားခွဲသည်။ အိုးခွက်ပန်းကန် အနည်းငယ်ကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဦးသူငယ်ချင်းရော သူ့အမေကပါ တားကြသော်လည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုနှင့်တူအောင် နေကြည့်ချင်လို့ပါဆိုတော့ သူတို့ လက်လျှော့သည်။ နန္ဒာ ချက်တတ်ပြတ်တတ်တာကိုကြည့်ရင်း ပထမတော့ ဦးက အံ့သြနေသေး၏။ နန္ဒာ အိမ်မှာလဲ မီးဖိုချောင်ဝင်ရတာပဲဟု ရှင်းပြမိသေးသည်။

ပုစွန်ဆိတ်သေးသေးလေးတွေဖြင့် မျှစ်ကိုကြော်ရန် စီစဉ်ရ၏။ ဦးက ဘိုစာတွေကို ပက်မက်မောမော ကြိုက်တတ်တာ နန္ဒာ သတိရနေပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဦး အကြိုက်ဆုံးက ကြက်သား၊ ဈေးထဲရောက်လို့ ကြက်သားဝယ်ဖို့အမြဲသတိရတိုင်း အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကိုပြန်တွက်ရင်း မဝယ်ဖြစ်ခဲ့သောနေ့တို့ မရေ တွက်နိုင်တော့။

ဦး အစားအသောက်ဆင်းရဲပြီဟု တွေးကာ စိတ်ထဲမှာ တော့ မ ကောင်း။

မရသေးဘူးလား နန္ဒာ
'ရတော့မယ် ဦး၊ ပုစွန်နဲ့မျှစ်ကြော်ပြီးရင် ရပြီ၊ ဟင်းက တော့ မိတစ်ခွက်ပဲရှိတယ်နော် ဦး'

လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်မိသည်။ ဦး ပြန်လှည့်ထွက်သွား တာ သိလိုက်၏။

မီးဖိုချောင်ကလေးထဲမှာပင် စားပွဲခိုင်းအပုကလေးကို ခင်း လိုက်ပြီး ဦးစားဖို့အတွက် သံပန်းကန်ပြားလေးကို ထပ်ဆေး နေလိုက်သည်။ ပန်းကန်တွေဆေးကြောပြီး စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်၏။

ခဏအကြာမှာ မျှစ်ကြော်ဒယ်ပိုင်းကိုချသည်။ ဟင်းထည့် ရန် ခွက်ထဲမှာ ခပ်ထည့်လိုက်၏။

ထမင်းဟင်း အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဦးအတွက် လက် ဆေးရန် ဇလုံလေးထဲမှာ ရေထည့်သည်။ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီမို့ ဦးကိုခေါ်ရန် မီးဖိုချောင်မှ ထွက်ခဲ့၏။

ညှော်ခန်းမှာချထားသော ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ဦးကို မတွေ့ရ။ အပေါ်အပါး ဆင်းသွားသည်အထင်နှင့် စောင့် ကြည့်သည်။ တော်တော်နှင့် ဦးပြန်မလာတော့ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ရဲထဲမှာ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်၏။ ဦးကိုမတွေ့ရ။

ခြံထောင့်က သံပရာပင်မှာ သံပရာသီးခူးနေသည့်ဦးသူငယ် ချင်း၏ မေမေက....

'သမီး....မောင်ကျော်စွာဦးကို ရှာနေတာလား'

ဟု မေးတော့....

'ဟုတ်တယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ သူကထမင်းဆာတယ်ပြောပြီး တယ်ပျောက်သွားလဲ မသိဘူး'

ဟု ပြန်ပြောမိသေး၏။

'စောစောက ခြံထဲကထွက်သွားတာတွေတယ် သမီး'

ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်လာရင်း ခီးကျလာသောမျက်ရည်စကို လက်ဖဝါးဖြင့် သုတ်ဖိပြန်သည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်လျက် အမိပွယ်မဲ့စွာ အိမ်ထရံကို ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

နေ့တိုင်း ကန်စွန်းရွက်ကြော့နှင့်မျှစ်၊ မျှစ်နှင့်ပဲပြုတ်ဆိုတော့ ဦးစိတ်ပျက်စိတ်ကုန်နေပြီ ထင်လိုက်ပါ၏။

အခုလည်းကြည့်။ ပုစွန်သေးသေးလေးတွေ ပါတယ်ဆိုရုံနဲ့ မျှစ်ကြော်မှန်း ဦးသိတာနဲ့ အိမ်ပေါ်က ဦးဆင်းသွားခဲ့လေပြီ။

နန္ဒာလဲဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကိုကြောက်တာပါပဲ ဦးရယ်။ အိမ်မှာဆို နန္ဒာ ပေါ်ကြော့နေခဲ့တဲ့သူပဲလေ။ ဒါပေမယ့် နန္ဒာ့ဘဝမှာ ဦးရှိနေရင် ပြည့်စုံပြီဆိုတဲ့ခံစားမှုနဲ့ လောကဓံကို နန္ဒာ အန်တရဲ့ပါရဲ့။ ဦးကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါလား။ နန္ဒာ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာကို အမှားတစ်ခုလို့ ဦးထင်နေပုံရတယ်။ စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်တဲ့ အမူအရာတွေ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေကို ဦးဖုံးကွယ်လို့ မရတော့ပါလား။

နန္ဒာ့ကြောင့် ဦးဘဝ ခုလိုဆင်းဆင်းရဲရဲ နေနေရတယ်လို့ တွေးရင်း နန္ဒာ့ကိုစိတ်ကုန်နေတာတဲ့လားကွယ်။ ဦးအရင်ကလို့ နန္ဒာ့ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောမဆိုတာတွေ နန္ဒာ့မသိဘဲ တယ်နေပါမလဲ။

စဉ်းစားရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်တွေ လိမ့်ဆင်းစီးသွယ်ကျလာပြန်တော့သည်။

* * *

‘နန္ဒာ ဦးကိုစောင့်နေတာ၊ ထမင်းစားရအောင်နော်၊ ဦး ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲဟင်’

ဦးပြန်လာတော့ မိုးချုပ်နေပြီလေ။

အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း နန္ဒာက ပြုံးချိုစွာ ဆီးပြောသည်။

‘ဦးမစားတော့ဘူးနန္ဒာ၊ မစားချင်တော့ဘူး’

ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရင်း သူချက်ထားခဲ့သည့် ထမင်းနှင့်ဟင်းတို့ကို အတွေးဖြင့် ပြန်မြင်နေမိပြန်၏။

‘ဦး... အိမ်ကထမင်းဝိုင်းလို့ မခမ်းနားပေမယ့် ဦးမယားချက် ပြုတ် ထား တယ် ဆိုတာတော့ ဦးအသိအမှတ်ပြုဖို့ ကောင်းပါတယ်ဦးရယ်... နန္ဒာလဲ ဦးကြိုက်တာတွေကို ချက်ပြုတ်ကျွေးချင်တာပေါ့’

ဝိုသံပါရင်း တီးတိုးပြောလျက် ဦးပခုံးကို ဆွဲလှုပ်ယမ်းခါးနပ်မိပြန်၏။

‘တော်စမ်းပါနန္ဒာရယ်၊ နန္ဒာအရမ်းစကားများတာပဲ အိမ်ရှင်တွေကြားသွားရင် ရှက်စရာကြီး’

ဦးက ညည်းညူစွာပြောရင်း အိပ်ခန်းထဲဝင်သည်။

‘နန္ဒာ့ကိုထမင်းခူးခိုင်းပြီး ဦးဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ချက်မပြီးခင်ကတော့ ဆာလုချည်ရဲ့ဆိုပြီး’

‘ဦး.....အဲဒီလိုပြောခဲ့လား’

‘ဦးနန္ဒာ့ကို အကြောင်မရိုက်နဲ့နော်၊ နန္ဒာအော်ငိုပစ်လိုက်မယ်၊ ဦး ဒီလောက် စိတ်ဆင်းရဲနေရရင်လဲ ဦးပြန်တော့၊ နန္ဒာ့ကိုထားခဲ့ပါ ဦး’

‘နန္ဒာက တာတွေပြောနေတာလဲ’

‘ဦး.....ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ’

နီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်မိကြသည်။

‘ဦးကို ခွင့်လွှတ်ပါ နန္ဒာရယ်၊ နန္ဒာ့ကို ဦး ထမင်းခူးခိုင်းတာ မေ့သွားတယ်၊ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိကျိနဲ့ ကိုက်လာလို့ ထွက်သွားလိုက်မိတာ’

နန္ဒာ့ကို လှမ်းဖက်ရင်း ဦးကပြောတော့ ဦးပခုံးမှာ ခေါင်းတင်ရင်း နန္ဒာ ငိုပစ်လိုက်မိပြန်သည်။

(၃)

‘ဦးကို နန္ဒာ လုံးဝမကျေနပ်နိုင်တော့ဘူး ဦး’
အိပ်ရာထဲရောက်တော့ နန္ဒာက ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကို ကျောပေးကာအိပ်နေသော ဦးကို အတင်းဆွဲလှည့်လိုက်၏။

‘ဦး အဲဒီလို နန္ဒာ့ကို ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်နေရင် နန္ဒာ ထွက်သွားတော့မယ်၊ ဦးက လူကို မပြောချင် မဆိုချင်သလိုနဲ့ တာသဘောလဲ ဦး၊ မကျေနပ်ရင်လဲ မကျေနပ်တာပြောပေါ့’

နှုတ်က တတုတ်တုတ်ပြောရင်း အတင်း ဆွဲလှည့်လိုက် သဖြင့် ဦးက သူ့ဘက်ကိုလှည့်လာသည်။ မီးမမှိတ်သေး၍ ဦး မျက်နှာကိုမြင်ရ၏။ ဦးမျက်နှာမှာ မျက်ခုံးကြောနှစ်ခုကို တွန့် ၍ ထားတာ မြင်သည်။

‘နန္ဒာကလဲကွာ’

ဟုသာပြော၍ ဘာမှ စကားမဆက်။

‘ညနေက ကိစ္စကိုလဲ နန္ဒာ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်၊ စောစောစီးစီး ထမင်း စားသောက်ပြီးလို့ လမ်း လေးအတူထွက်လျှောက်ရအောင်လို့ နန္ဒာ ပြောမိတာ ဦးအတွက် ဘာ အပန်းကြီးလို့လဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရနေရ၊ ရတဲ့အချိန်လေးမှာ ဦးနဲ့ အတူ ကြည်ကြည်နူးနူး နေလိုက်ရရင် နန္ဒာ အားလုံး ကို ခမုနိုင်ပါတယ် ဦးရယ်၊ ဒီကိုရောက်စတုန်းကလို့ ညနေ နေဝင်ခါနီးမှာ ရိုးပြတ်တောတွေထဲမှာ လမ်း လျှောက်ကြည့်ချင်လာလို့ ဦးကိုခေါ်တာပါ။ ရှေ့ ဆက် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဦးနဲ့ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောကြမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးနဲ့ ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးလိမ်း ပြီးတော့ ဦးမရှိတော့ဘူး၊ ဦး နန္ဒာ့ကိုသက်သက်ရှောင် သွားစာ၊ နန္ဒာနဲ့တောင် ဦး လမ်းမလျှောက်ချင် လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီလား ဦး’

စကားကိုဖြတ်လျက် ဦးမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်တော့ ဦးက မျက်ခုံးကိုတွန့်လျက် မျက်စိကိုမှိတ်ထားဆဲ။

‘ကျောင်းတုန်းကတော့ ခရေလမ်းမှာ နှစ်ယောက်တွဲ လျှောက်ရတာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဘယ်သူတွေ့သွား မလဲ ပူနေလိုက်ရတာ၊ အဲဒီတုန်းက ဘယ်တော့များ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြည်ကြည်နူးနူးတဲ့လျှောက်နိုင်ပါ့ မလဲနော်လို့ ဦးပဲ တောင့်တခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေ နန္ဒာကျအောင် တမင်လုပ်ပြောခဲ့တဲ့ ဟန် စကားတွေဆိုတာ အခု ထင်ရှားနေတာပဲ၊ အခု ဦး နန္ဒာ့ကို စိတ်ကုန်နေပြီ၊ မေမေတို့ကို မခံချင်စိတ်နဲ့ နန္ဒာ့ ကို ရအောင်ယူပြမယ်ဆိုပြီး ခိုးယူခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဦး ဘယ်လောက် ဟန်ဆောင် ကောင်းကောင်း အခု တော့ ဖုံးလို့မရတော့ပါဘူး’

‘တော်တော့ နန္ဒာ၊ နန္ဒာ ဘာလို့ ဒီလောက် စကား တွေ များနေရတာလဲ’

‘များမှာပဲ များမှာပဲ၊ ဦး နန္ဒာ့ကို ချစ်မှ မချစ်တော့ တာ’

‘နန္ဒာရယ်’

‘နန္ဒာ မှားပါပြီ၊ ဦးကိုယုံခဲ့မိတာ နန္ဒာမှားပြီ’

‘မှားရင်လဲ နန္ဒာ ကြိုက်တာလုပ်ကွာ၊ မီးပိတ်တော့ ဦးအိပ်ချင်ပြီ’

တရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ငိုနှိုက်မိပြန်၏။ ဦးက သူ့ကိုကျောပေးကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်စောင်းသွားသည်။

‘အခုတော့ မာမာကျောကျောနဲ့ နန္ဒာ့ကို ဆက်ဆံနိုင် ပြီပေါ့၊ နန္ဒာ့ကို ဦး သက်သက်လှည့်စားခဲ့တာ၊ ယုတ် မာတာ’

‘ငိုသံဖြင့် ပြောမိသော စကားမှာ ဒေါသနှောနေလေရော့ မည်။’

‘နန္ဒာ့ပြန်မယ်၊ မေမေတို့ ခြေသလုံးကို ပြန်ဖက်ပြီး တောင်းပန်မယ်၊ ဦး စွန့်ထားခဲ့တာမျိုးတော့ နန္ဒာ့ အဖြစ်မခံဘူး၊ ဦး နန္ဒာ့ကို ထားခဲ့တော့မှာဆိုတာ နန္ဒာ့ သိနေပြီ၊ ဦး နန္ဒာ့ကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ နန္ဒာ့ အချစ်ကို ညှာယူခဲ့တာ’

တိုးလှမောပန်းစွာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေလိုက်မိပြန်၏။

(၄)

အိပ်မက်တစ်ခုလားဟုပင် စိတ်မှာထင်သည်။

အရင်က ဦး၏ သွားဟန် လာဟန် ပြောဟန်ဆိုဟန်တို့နှင့် ဦးသည် ဘာတစ်ခုမျှမတူတော့၊ သွက်လက်ဖျတ်လတ် တက်ကြွ ပြုံးရယ်စွာပြောဆိုလှုပ်ရှားတတ်သော ဦးသည် ပယောဂတစ် ခုခု နှောင့်ယှက်ထားသလို ငေးတိငေးငိုင်ဖြင့် လောကကြီး ကို စိတ်ကုန်နေဟန် ဖြစ်နေတော့ နန္ဒာ့ ကြေကွဲဆိုနှင့်စွာ ခံစားလာရပြန်သည်။

အရင်က အထင်တကြီး တလေးတစားရှိခဲ့သော အားကိုးစိတ်ကို တစ်နေ့တခြား လျော့ပါးပျက်ပြယ်စပြုပြီး လက်ထပ်ပြီးလို့ နှစ်လမျှကာလမှာပင် မိမိကို သည့်နှယ် စိတ်ကုန်သလို ဆက်ဆံနေသည့် ယောက်ျားကို ရာသက်ပန် လက်တွဲသွားဖို့ တုန်လှုပ်လာခဲ့သည်မှာ အမှန်။

ဟိုစဉ်က စိတ်ကူးထဲမှာ အိပ်မက်မှာအထိ သူ၏အယူအယ အကြင်အနာတို့ကို တောင်တမျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် ရင်ခုန်ခဲ့ရဖူးသည်။ အခုတော့မကြာသေးသည့်ကာလမှာပင် သူ့ကို လျှစ်လျူရှုတတ်နေခဲ့ပြီ။ အကြီးမားဆုံးသော အမှားတစ်ခုကို ပြုခဲ့မိသူပမာ နောင်တများစွာဖြင့် တုန်လှုပ်နေဟန်တို့ကိုတွေ့ရလေပြီ။

တစ်ခုခုပြောလိုက်လျှင် ခေါင်းကိုက်နေလို့ကွာ၊ သွားစမ်းပါဟု အော်ဟစ်မှုကို အကြိမ်များစွာ ကြုံလာရတော့ ရင်ထဲမှာနာသည်။ စိတ်ပျက်မှု၊ စိတ်ကုန်မှု၊ ဆင်းရဲခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရန် ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်မှုများကို ခေါင်းကိုက်လို့ကွာ ဟု ခုတုံးလုပ်ကာ တမင်ရှောင်တိမ်း ဖုံးကွယ်နေလေပြီဟု နန္ဒာ ထင်လာ၏။

အခုလည်း ကြည့်လေ။

နန္ဒာက သူ စာကြည့်နေသည့်နေရာကို ရောက်လာတော့ အိမ်ပေါ်က အောက်ကိုဆင်းသွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခြံရှေ့က ပိတောက်ပင်အုံကြီးအောက်မှ ခုံမှာသွားထိုင်ရင်း ကားလမ်းမကြီးဆီသို့ ငေးနေတာကို နန္ဒာ တွေ့ရသည်။

အစတော့ ခြံထဲဆင်းလိုက်သွားမည် တွေးမိ၏။

နောက်တော့ ငါ အနားလာတာမှ သူမကြိုက်တာထဲဟု စဉ်းစားရင်း ပြတင်းမှာ လက်ထောက်ကာ သူ့ကို ငေးမောစွာ ကြည့်နေခိုပြန်၏။

တလိုက်လိုက် ဆိုတက်လာသော ခံစားမှုဖြင့် ရင်သည် ကျွမ်းမြည်ကြေကွဲနေရလေပြီ။ တလှုပ်လှုပ် ရိုက်ခတ်နေသည့် ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ရင်သည် အထိန်းသိမ်းမဲ့စွာ တုန်ခါနေပြီ။

‘မေမေတို့ဆီပြန်မှ ဦးလဲ စိတ်ချမ်းသာပြီး တာဝန်ပေါ့သွားမှာပါ။ ငါ စိတ်ကုန်ပြီး ပြန်သွားအောင် သူ ဒီလိုလုပ်နေတာ သေချာပါတယ်’

ဆိုသည့်အတွေးက ခေါင်းထဲဝင်၏။

ဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် မြင်နေရသောဦးကို ပထမတော့ ထူးခြားအံ့ဩသွားမိပြန်၏။

မျက်စိကိုတစ်ဖက်မှိတ်လျက် လမ်းမပေါ်က ဖြတ်သွားသောကားကို ကြည့်နေတာ မြင်သည်။ နောက်တစ်ခါ ကျန်မျက်စိကို မှိတ်ပြီး ကြည့်တာ တွေ့၏။ ဦး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မျက်စိနှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီမှိတ်လိုက်၊ ခေါင်းကို တစ်ဖက်စီ စောင်းငဲ့လိုက်ဖြင့် လမ်းမဆီက လူတွေကားတွေကို ဦးကြည့်နေတာ ဘယ်လောက် ဆန်းကြယ်လိုက်ပါသလဲ။

ဘုရား....ဘုရား....ဦးများ စိတ်ဖောက်ပြန် သွား ပြီလား။ သာမန်လူတွေ ဘယ်လိုမှ မလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို ဦးလုပ်နေပါရော့လား။ စိုးရိမ်ပူပန်တွေးဖြင့် အိမ်ပေါ်က ဆင်းကာ

ဦး အနားကို သွားလိုက်သည်။ သူ့ရောက်လာတာ တွေ့လျက် ဦးက လှည့်မကြည့်။

‘ဦး ကာလုပ်နေတာလဲဟင်’

ဦး ပခုံးပေါ်ကို လက်တင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ဦး ဘာလုပ်လို့လဲ’

ပထမတွေ့ ဦးရှက်နေမှာလားဟုမေးဖို့ နှုတ်က တွန့်သည်။ နောက်တော့ လင်မယားချင်းပဲဟု စိတ်ထဲမှာတွေးရင်း....

‘စောစောက ဦး မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်လိုက်၊ ခေါင်းကို တစ်ဖက်စီ စောင်းလိုက်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နုနွာ အားလုံး မြင်တယ်’

ဟု မေးရင်း မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။

ဦးမျက်နှာက သုန်မှုန်ညှိုးရော်နေတာတော့ သတိပြုမိပြန် သည်။

‘မသိပါဘူး နုနွာရယ်၊ လမ်းမက ကားတွေ လူတွေ ဖြတ်သွားတာ ဦး ကြည့်နေရင်းနဲ့ နှစ်ခုစီလို့ မြင် နေရလို့၊ ကားတစ်စီးဖြတ်သွားရင် နှစ်စီးလို့ မြင်နေရ တယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက်လို့ မြင်နေ ရတယ်’

‘ဟာ ဦးကလဲ’

နုနွာ တုန်လှုပ်စွာ ပြောလိုက်မိ၏။ ဦး တကယ်ပင် စိတ် ယောက်ပြန်သွားပြီလားဟု တွေးမိပြန်၏။

‘ဦး မျက်မှန်မှမတပ်တာ၊ ဒါကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး နုနွာ၊ မနေ့က ဦး အဲဒီလိုထင်လို့ မျက်မှန် နဲ့လဲ စမ်းကြည့်တယ်၊ မထူးဘူး’

‘ဒါဆို ပါဝါမကိုက်တော့လို့ပေါ့၊ ဦးရဲ့၊ မျက်မှန် ပါဝါ ထပ်တိုးလိုက်နော်၊ လာ ဦး ထမင်းစားရ အောင်’

ဦး လက်မောင်းရင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဦး မစားချင်ဘူး နုနွာ၊ ဦး ခဏခဏ အန်ချင်နေတယ်၊ ထမင်းစားပြီး အန်မှာ ကြောက်တယ်’

ဦးအန်တာကို သူ့သုံးလေးခါ တွေ့သည်။ ဦးက အဲဒီလို ခဏခဏ အန်တတ်တယ်ဟု ပြောတော့ အရင်က လက်ဖက် ရည်ကျကျသောက်တဲ့ တန်ခိုးတွေပြုတာနေမှာပေါ့ဟု နုနွာ ပြောမိသေးသည်။

‘ဆေးခန်းပြပါလား ဦး’

‘နေပါစေ နုနွာရယ်’

နုနွာ သက်ပြင်းရှည်ကို ချလိုက်မိပြန်၏။

(၅)

‘ခေါင်းကိုက်တာကလဲကွာ ဦးမှာ ရောဂါတစ်ခုလို ခွဲ
နေပြီလားမသိဘူး၊ အရင်က တစ်လမှ တစ်ခါလောက်
ကိုက်တတ်တာ၊ အခုဆို နှစ်ပတ် တစ်ခါ၊ တစ်ပတ်
တစ်ခါလောက်ဖြစ်ပြီးလာတယ်၊ အရင်ကိုက်တာထက်
ကို ပိုခံရခက်တယ်’

ဟု ဦးက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

‘ဆေးခန်းပြပါလား ဦးရယ်’

ဆိုတော့ ဆေးခန်းပြတော့လဲ နီဘယ်ဂျင်ထိုးပေးပြီး အကိုက် အခဲပျောက်ဆေးပဲ ပေးမှာပါ နန္ဒာရယ်။ ရန်ကုန်စောက်မှပဲ ပယ်ရှယ်လစ်တွေ ဘာတွေပြုပြီး စစ်ကြည့်တော့မယ်ဟု ဦးက ပြောခဲ့သည်။

အခုတလော ခေါင်းကိုက်သည်ဟု ဦးမပြောပေမယ့် ဦး အမှုအရာတွေကတော့ အရင်နှင့် လုံးဝမတူတာကို နန္ဒာ သတိထားခဲ့မိသည်။ ဦးက အရင်ကဆို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နူးနူးညံ့ညံ့ ပြောဆိုတတ်သော်လည်း အခုဆိုလျှင် ခက်ထန်မာ ဓာတ်သော စကားတို့ကိုသာ ပြောချင်နေသည်။ ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ဦးက ဒေါသထွက်၍ စိတ်တိုနေတတ်ပြန်၏။

အဆိုးဝါးဆုံး ခံစားရသည်မှာ နန္ဒာနှင့်ပတ်သက်ခဲ့သမျှကို ဦး ဘာမှ အလေးအနက် မထားနိုင်တော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ဦး’

ဟု ဦး လက်ဖျံမှ သူ့ကိုက်၍ထင်နေသော သွားရာကိုပြကာ ဦးကို သူ ခဏခဏ နောက်နေကျ။

ဦးကလည်း....

‘မသိပါဘူးကွာ၊ ခွေးမလေးတစ်ကောင် ကိုက်လိုက် တာပါ’

ဟု ပြန်ပြောနေကျပင်။

‘ခွေးမလေးက သူ့ချစ်တာကို ပါးစပ်က ပြောရမှာ ရှက်နေလို့ ဦးလက်ကို ကိုက်ပြီး ချစ်ကြောင်းပြလိုက် တာ နန္ဒာရဲ့’

ထိုစဉ်က ဦးပြောခဲ့သည့် စကားတွေမှာ နှလုံးသားကို စူး စိုက်နှစ်ဝင်သွားစေနိုင်သော အင်အားရှိသည်ဟု နန္ဒာ ယုံမှတ် ခဲ့သည်။

မနေ့ကတော့ နန္ဒာက အမှတ်မထင်ပင် ဦးလက်ကို ကိုင် ခဲ့လျက် နန္ဒာမှသိဘဲ ဘယ်ကောင်မလေး ကိုက်လိုက်တာလဲ ဦးဟု ကျီစယ်မေးလိုက်မိတော့ ဦးက သူ့ကို ခက်ထန်မာကျော သည့် မျက်နှာထားနှင့် ပြန်ကြည့်ခဲ့တာ အခုထိ ရင်တုန် ချောက်ချားစရာပါပဲ။

ဦး၏အကြည့်သည် ခါတိုင်းမှာ စူးရဲသော်လည်း သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော ကရုဏာရိပ်တို့ ဝေ့သမ်း ယှက်ဖြာနေစမြဲ။ အခုတော့ ဦးအကြည့်မှာ ဒေါသရိပ်၊ တင်းမာရိပ်ဖြင့် စိတ် ချောက်ချားချင်စရာပင်။

‘အပိုတွေ လာလာပြောမနေစမ်းနဲ့ နန္ဒာ’

ဟု နှုတ်က မာပြတ်သောစကား ထွက်လာတော့ နန္ဒာ အံ့ဩရပြန်၏။

ငိုချင်စိတ်ဖြင့် ကြေကွဲဆိုးနှင့်စွာ ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

‘ဦးဟာလေ နန္ဒာနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လသုံး လက အဖြစ်ကလေးတွေ၊ သံယောဇဉ် စကားလေး တွေကို အခုတော့ လုံးလုံးကို မေ့ထားလိုက်ပြီနော်’

ဟု ငိုသံဖြင့် ပြောနေမိပြန်၏။

‘ဦး ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး နန္ဒာ၊ ဦး ဘာမှ မမှတ် မိတော့ဘူး’

မကြည့်ဘဲပြောလိုက်သည့် စကားက စိမ်းပြတ်ရက်စက်နိုင် လွန်း၏။

‘တော်ပြီ...တော်ပြီ...ဦး နန္ဒာ့ကို သက်သက် ဒုက္ခပေး တာ၊ အနိုင်ကျင့်တာ၊ မခံချင်စိတ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ နန္ဒာ့ကို ထွက်သွားစေချင်ပြီပေါ့လေ’

ပြောရင်း ထရပ်လိုက်မိ၏။

‘ဒါပဲ ပြောနေတယ် နန္ဒာရယ် ဦး မရှင်းတတ်ဘူး၊ နန္ဒာမကျေနပ်ရင်လဲ ကြိုက်သလိုလုပ်တော့’

လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည့် စကားအဆုံးမှာ နန္ဒာဦး တပါးမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ရှိက်ကြီးတင် ငိုမိ ပြန်တော့သည်။

ဦးကို နန္ဒာ နားမလည်နိုင်တော့။

(၆)

ထိုနေ့က ကြမ္မာဝင်သည့်နေ့ဟု နန္ဒာ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေ
နိုင်ပါသည်လေ။ ဦးသုဝယ်ချင်းက အလုပ်သွားပြီး သူ့အမေ၊
ဒေါ်ဒေါ်က ဈေးဝယ်ထွက်သွားလို့ ဦးနဲ့နန္ဒာ အိမ်မှာ နှစ်
ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တဲ့နေ့ပေါ့။ ဦးက ဧည့်ခန်းက ပက်လက်
ကလားထိုင်မှာ ထိုင်နေရင်း သူ့ဘေးကစားပုံပေါ်မှာ ကော်ဖီ
ခါးခါးတစ်ခွက်ကို တင်ထားပေးခဲ့သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ
လုပ်စရာလေးတွေ အတော်ပြီးတော့ ညက မကျေမလည်
ကိစ္စကို ပြန်သတိရပြန်၏။

‘ဦးယုလာတဲ့ပိုက်ဆံ ကုန်တော့မယ် ဦး၊ နန္ဒာတို့ ဒီ
ရောက်တာကလဲ နှစ်လကျော်လာပြီ ဆိုတော့ ထိုင်စား
ရင်းနဲ့ ပိုက်ဆံနည်းလာပြီ’

ဟု ဦးကို နန္ဒာက ပြောမိပြန်သည်။
‘ပိုက်ဆံကုန်တာ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ’

လှည့်ကြည့်ပြီး ဘုစကားပြောတော့ နန္ဒာရင်ထဲမှာ အောင်
သွား၏။ အမှန်ဆို ဦးကို နန္ဒာ အသိပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်လျက်
သည်နှယ်တော့ မာကျောခက်ထန်စွာ မဟိန်းဟောက်သင့်ပါ
ဘူးဟု ကြောက်စိတ်ဖြင့်တွေးရင်း မျက်ရည်လည်လာသည်။

‘ဦးသိအောင်ပါ’

ဟု စကားနည်းရန်စဲ ပြောလိုက်သော်လည်း ဦးဒေါသက
မပြေ နှင် ငါဟု တစ်ခါမျှ မပြောဖူးပါဘဲ အပြောခံရ
တော့ နန္ဒာ ဦးကို ဒေါသလည်းဖြစ်သည်။

‘ပိုက်ဆံရှိသလောက် စုထားတာကို ယုလာတာပဲ၊
လူက နေထိုင်မကောင်းတော့ ဘာမှလဲ ငွေရအောင်
မစဉ်းစားချင်ဘူး၊ မရှိရင် ငတ်ကြတာပေါ့၊ အစ
ကတည်းက ဒီလိုငတ်မယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား’

ဟု ဘုကျကျစကားမျိုးကို ဦးက ပြောတော့....

‘နန္ဒာက ဘာပြောလို့လဲ ဦးရယ်’

ဟု လေပြေသွေးမိသေးသည်။

‘ရန်ကုန်ပြန်ပြီး တစ်ခုခုစီစဉ်ကြရင် ကောင်းမလားလို့
ပါ’

ဟု စကားဆက်တော့လည်း....

‘မင်းအမေနဲ့ နီးတဲ့နေရာ ပြန်ချင်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား၊
အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ချင်တက်မယ်ပြော နန္ဒာ၊ ရောက်စ
က အလုပ်အကိုင်ကိစ္စ စီစဉ်ဖို့ ရန်ကုန်သွားမယ်ဆို
တော့ ခြေရာခံမိမှာစိုးလို့ မသွားနဲ့ဖြစ်နေပြီး....ဘာ
ခုမှ....’

နန္ဒာ စိတ်ပျက်သွားမိတော့သည်။ သူပြောသမျှကို ဦးက
ဘာမှ အကောင်းမထင်တော့ပါလား။

ညက ထိုကိစ္စကိုတွေးရင်း အခုမနက် ဦးကို ထပ်ပြီးကြည့်
ကြည့်သာသာပြောရန် စိတ်ကူးရ၏။

လင်နှင့်မယား ညားပြီးခါစဆိုပေမယ့် သူများအိမ်မှာမို့
လွတ်လပ်မှုလည်းမရတော့ သူ့အနားကို နန္ဒာကပိခွင့်မကြံခွဲ
သူ့ကို ခွဲခွဲတီတာကာ ရန်ကုန်မှာ ပြန်အခြေချရန်အတွက်ပြော
မည်တွေး၏။ သည်လောက်ကြာမှတော့ အိမ်ကလည်း နှောင့်
ယှက်မည်မထင်တော့ပါ။ နှောင့်ယှက်ခွဲပါလျှင်လည်း ရင်ဆိုင်
ဖြေရှင်းတော့မည် ဆုံးဖြတ်၏။ ရန်ကုန်မှာဆို အသိမိတ်ဆွေတွေ
ကလည်း အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်တာပါပဲ။ အလုပ်တစ်ခုခုတော့
အဆင်ပြေသွားနိုင်တာပါပဲဟု တွေးရင်း မီးဖိုချောင်မှ ထွက်
ခဲ့၏။

ဦးနောက်မှ ခြေသံမကြားအောင် ခပ်ဖွဖွတမင်လာသည်။
ဦးက လက်တစ်ဖက်မှာ ကော်ဖီပန်းကန်ကိုကိုင်ရင်း အပြင်ကို
ငေးရုံစွာ ကြည့်နေ၏။

နောက်မှနေ၍ ဦးမျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် ခပ်ဖွဖွ အုပ်
လိုက်မိတော့သည်။

မမျှော်လင့်သောအဖြစ်က ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်သွားတော့
နန္ဒာ ကြောင်ပြီးရပ်နေလိုက်မိ၏။

ဦးလက်မ ကော်ဖီပန်းကန်သည် ဆတ်ခနဲ လွတ်ကျသွား
ကာ ကြမ်းပြင်မှာကွဲသွား၏။

ဦးနှုတ်က ယောင်ယမ်း အော်ဟစ်လိုက်သံသည် လိုတာ
ထက်ပို၍ ကျယ်လောင်သွားမည်ထင်လျက် နန္ဒာတစ်ကိုယ်လုံး
ဆတ်ဆတ်တုန်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်
ရင်း ဦးက နန္ဒာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တာ တွေ၏။

‘ကဲကာ’

ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နန္ဒာကို လက်ပြန် ရိုက်ချလိုက်စဉ်
နန္ဒာမျက်လုံးမှာ ပြာဝေလျက် ဘာမှမမြင်ရတော့။

အရှိန်ဖြင့် လွဲခွေကျသွားစဉ်မှာ စားပွဲထောင်စွန်းနှင့် နဖူး
ရိုက်မိတော့၏။

ခွေလဲနေရာမှ ဦးကို မေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမျက်နှာမှာ
ဘီလူးသဘက် စီးနေသည့်နှယ် ဇောချွေးတွေပြန်၍ အလွန်
အမင်း ဒေါသခက်ထန်နေပုံ ရတော့သည်။

ဒေါသစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်၊ နာကြည်းစိတ်၊ ရှက်ရွံ့စိတ်တို့
ရောထွေးလျက် ဦးကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း အံကို တင်းတင်းကြိတ်
ထားမိသည်။

မျက်ခနဲနာနေသော နဖူးမှဒဏ်ရာဆီသို့ လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်
ကြည့်လိုက်မိတော့ စေးထန်းနေသော အတွေ့ကြောင့် သွေးဟု
သိသည်။ လက်ဝါးကိုပြန်အကြည့်မှာ နဖူးမှသွေးကို မြင်၏။

‘ရှင်...လူယုတ်မာ’

နာကြည်းသမျှကို သည်တစ်လုံးတည်းသာ ပြောလိုက်မိပြီး
ရုတ်တရက်ထကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့မိတော့သည်။

ထာဝရ ကျောခိုင်းလိုက်ခြင်းဟု ဘာသာဆုံးဖြတ်ခဲ့မိပါ၏။
ပဲခူးက မေမေတို့အမျိုးအိမ်ကိုသွားမည်။ ဖုန်းဆက်ပြီးတောင်း
ပန်စကားဆိုရင်း လာခေါ်ပါပြောမည်။ ငှက်ရောက်နေသော
သမီးကို ကယ်အမေ့ ကြည့်မနေဟုလည်း ယုံ၏။

လမ်းတစ်လျှောက် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သည်လိုထွက်ခွာ သွားစေချင်လိုဆိုတာရိပ်မိပါလျက် တွယ်
ဖက်တမ်းမောစွာဖြင့် သံယောဇဉ် မပြတ်ရက်နိုင်သော မိမိ
ကိုယ်မိမိ နှလုံးနာ ရွံ့ရှာနေမိပြန်၏။

မေမေတို့ပြောသည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ယုတ်မာ
အောက်တန်းကျသော ယောက်ျားပါလားဟု နှလုံးသား၌
နာနာကြည်းကြည်း ကမည်းတင်သည်။

50

ဝါဝါ၏မင်္ဂလာပွဲကို ရန်ကုန်မှာကျင်းပပြီးတော့ တောင်
ကြီးမှာတစ်ခါ ဧည့်ခံပွဲ ထပ်လုပ်မည်ဆို၍ စိတ်ပြေလက်
ပျောက် တောင်ကြီးကို တစ်ခေါက်ရောက်ပြန်သည်။

တောင်ကြီးဟိုတယ်ရောက်တော့ ကံကြမ္မာ၏အစကို ပြန်
သတိတရ ဖြစ်နေသေးတော့၏။

စိမ်းပြတ်မေ့ထား၊ နာကြည်း၍ရှာမှု များစွာဖြင့် ဇာတ်
သည် မတွေးရပါဘဲ ရင်ထဲမှာ ဒိုက်နေဆဲဆိုတာ သိလိုက်၏။

အံ့ပျူရသီက ရင်ထဲမှဒဏ်ရာကို ပို၍နာကျင်ခံခက်ပေပါ
သလားဟု တွေးမိပြန်သည်။

သည်နေရာမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့မိလို့ ဦးမိုးတို့ ဦးဇော်တို့နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာပါလား။ သည်ကတစ်ဆင့် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ယုတ်မာမှုကို ကြုံတွေ့ခွင့် ရခဲ့တာပါလားဟု နာကြည်းတွေးဖြင့် ဟိုတယ်ရှေ့မှ မြက်ခင်းပြင်ကို ငေးသည်။

သူ့နာရေး ကြော်ငြာကို သတင်းစာမှာ ဖတ်ရတော့ ဘာမှ မဖြစ်သည့်နယ်...မေမေရေ ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပါဦးဟုပင် သူ သတင်းစာကို ပြနိုင်ခဲ့သေး၏။

လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သည်မျှပြတ်သားစွာ စွန့်ခွာ နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ့ဘာသာပင်မယုံခဲ့။ အစွန်းထွက်အောင် ချစ် ခဲ့မိပြီး၍ အစွန်းထွက်အောင်ပင် မုန်းတီး နာကြည်းတတ် သော မိမိစိတ်ကို မိမိသိခွင့်ကြံခဲ့ပြန်သည်။

‘လူယုတ်မာဆိုတာ ကြာကြာမနေနိုင်ပါဘူး။ ကြံဖန် ပြီး လောကထဲက ရှင်းသွားတာပါပဲ’

ဟု တွေးကာ သူ့ဘာကြောင့်သေသည်ဆိုတာကို စိတ်မဝင် စားခဲ့။

တောင်ကြီးရောက်လာတော့ သတိတရ ဖြစ်ချင်စရာတွေကို တွေးပြီး ဒဏ်ရာဟောင်းက ပြန်ပေါ်ချင်ပြီ။ တောင်ကြီးကို လာခဲ့မိလို့ဆိုသည့်အတွေးဖြင့် အလွန်လွမ်းဆွေးစရာ အစတစ်ခု ကို ကောက်ကိုင်မိသလိုပါလား။ ထိုအစကို နှလုံးသားမှ ဆွဲ ထုတ်နေမိရင်းမှ ထိုအစ၏ အရှည်အလျားကို နားလည်ခွင့် ကြံပြန်ပြီ။

ကြည့်ပါလား။ ဘယ်သူမှ မနိုးခင်မှာ အိပ် ရာ က ထ ပြီး ဟိုတယ်ရှေ့မှာရပ်လျက် မြက်ခင်းစိမ်းတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်လေ...။

* * *

‘နန္ဒာမဟုတ်လား’

ဘေးတိုက် အနေအထားမှာ လာရပ်ပြီး မေး လိုက်သည့် စကားသံကြောင့် လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မြင်ဖူးသော်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိသောကြောင့် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် သန်းဝေပါ။ ဒေါက်တာ သန်းဝေပါ နန္ဒာ၊ ဆေးခန်းကို ကျော်စွာနဲ့အတူ နန္ဒာ လိုက် လာဖူးတယ် မဟုတ်လား’

ဒေါက်တာ သန်းဝေက ပြောတော့မှ ဒေါက်တာ သန်း ဝေကို သူ အမှတ်တရ ဖြစ်လာသည်။

‘မှတ်မိပြီဆရာ၊ ဆောရီးနော်၊ ကျွန်မလဲ မှတ်ဉာဏ် နည်းနေသလိုပဲ’

ဟု အားနာစကားကို ဆို၏။

‘ကျွန်တော် တောင်ကြီးကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာတာပါ။ သုံးလေးရက်ရှိပြီလေ။ နန္ဒာ့ကိုတွေ့တော့ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းလဲသာသွားတယ်။ ရန်ကုန်မှာဆို နန္ဒာ့ကို ကျွန်တော်မဆက်သွယ်ရဲဘူး။ ကျွန်တော်က ကျော်စွာ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ ဆက်သွယ်ဖို့လဲ ခက်နေတယ်လေ’

‘ဆရာ ကျွန်မကို သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မပြောပါနဲ့လား’
မိမိကိုယ်မိမိ နှလုံးသားက မာလှပြီဟု ထင်ထားပါလျက် သတ္တိနည်း သွေးကြောင်စကားကို ဘာကြောင့်များ ပြောရပြန်သည် မသိ။

‘မကြားခင်လောက်အောင် နန္ဒာ နာကြည်းမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နန္ဒာ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလို အပြစ်ကို ပြောပြီးမှ ပေးပါ။ ကျွန်တော်ခံပါမယ်။ သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းအစား ကျွန်တော် ပြောစရာ စကားကိုတော့ ပြောခွင့်ပြုပါနန္ဒာ’

‘သူ အိပ်ရာထဲလဲပြီး နှစ်ရက်ကြာတော့ ပဲခူးက သူ့သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပဲလေ။ သူ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး လာခေါ်တယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းလိုက်လာပြီးကြည့်တော့ သူ့အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူး။ သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေပြီး ရန်ကုန်ခေါ်လာပြီး ဆေးရုံကြီးမှာ တင်တယ်။ သူ့အိမ်ကိုလဲ အကြောင်းကြားလိုက်တယ်လေ။ အိပ်ရာထဲလဲလို့ သုံးရက်မြောက်နေမှာပဲ သူ ဆုံးသွားရှာတယ်။ နန္ဒာ ထွက်သွားပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပဲ သူ့ အိပ်ရာထဲလဲတာလို့ သူငယ်ချင်းက ပြောတယ်။ ဒီကောင် သိပ်မိုက်တာ၊ သူ့ရောဂါကို သူသိရင်နဲ့ အသေခံသွားခဲ့တာ’
ဒေါက်တာ သန်းဝေကို အံ့ဩစွာ ဝေးကြည့် နားထောင်နေလိုက်မိသည်။

‘ကျွန်တော်ရောက်တော့ သတိပြန်လည်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။ မျက်လုံးကွယ်သွားပြီလေ။ သူ့အခြေအနေ မရတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်’

‘မျက်လုံးကွယ်သွားတယ် ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ် နန္ဒာ။ သတိလည်လာတော့ ဆေးမှာရှိတဲ့ စာရွက်လေး တစ်ရွက်ကို စမ်းယူပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်ကို လိုက်စမ်းတယ်။ ကျွန်တော်က လှမ်းယူတော့ နန္ဒာ့ကို ပေးပေးပါလို့ သဲ့သဲ့ ပြောနိုင်သေးတယ်လေ။’

ငါ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် အမြင်အာရုံ
မှာ နန္ဒာ့ကိုတော့ မြင်နေတုန်းပဲလို့လဲ ပြောနိုင်သေး
တယ်'

မျက်တောင်ကိုခတ်၍ မျက်ရည်ကို ထိန်းသည်။

'ကျွန်တော့်ဆေးခန်း လာတဲ့နေ့က သူ့ကို သေသေ
ချာချာ ပြောခဲ့တာကို သူဂရုမစိုက်တာဘဲ နန္ဒာ၊
အချိန်မရတော့ ကျွန်တော်ကလဲ ရောဂါလက္ခဏာ
တွေကို ပြောမပြလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်က ခေါင်း
ကိုက်တာရိုးရိုးနဲ့ ဆင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကြော
ဆုံတတ်တယ်၊ ဇက်ကြော တက်တတ်တယ်လေ၊ အစ
ပိုင်း မျက်လုံးကြောင့်လို့လဲ မှားနိုင်တာပဲ၊ နည်းနည်း
လေး ရောဂါရင့်မှ ကွဲလာတတ်တာ၊ ခေါင်းကိုက်ရုံ
တင်မဟုတ်ဘူး အော့ချင်အန်ချင်ဖြစ်လာတာတို့တစ်ခုခု
ကိုကြည့်ရင် နှစ်ခုသုံးခုလို့ အမြင် ဝေဝါးသွားတာတို့
ဖြစ်လာတယ်၊ နန္ဒာ သတိမထားမိဘူးလား၊ အဓိက
ကတော့ သတိမေ့လွယ်တယ်၊ စိတ်တိုတယ်၊ ဒေါသ
အရမ်းကြီးတယ်၊ တစ်ခုခုကို ပြောပြီးမှ ဘာမှသတိ
မရတာတို့ ဖြစ်တယ်....'

'တစ်ခုမေးမယ် ဆရာ၊ ထမင်းစားမယ် ဆာတယ်
ဆာတယ် ပြောပြီးမှ ခူးလဲပြီးရော သူမရှိတော့ဘူး၊
အပြင်ထွက်သွားရော၊ အဲဒါမျိုးလား'

ဟု နန္ဒာက သတိတရ မေးလိုက်မိပြန်၏။

'ဟုတ်တယ် နန္ဒာ၊ အစစ်ပေါ့၊ အခုပဲ အဲဒီနေရာ သွား
မယ်ပြောပြီး တကယ်တမ်းသွားတော့ တခြားရောက်
နေတတ်တာမျိုး ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာကစပြီး
လုံးလုံး ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ်၊ ဒေါသကြီးပြီး အမြဲ
ရန်လိုနေတတ်တယ်'

'ဟုတ်တယ်ဆရာ....ဟုတ်တယ်'

'သတိထားရင်တော့ သိသာတွေ့အများကြီးပါ နန္ဒာ၊
ကိုယ် သိပ်ချစ်တဲ့သူ၊ ကိုယ် သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ပစ္စည်း အဲဒါ
တွေကိုတောင်မှ မေ့သွားပြီး ရန်သူလိုဆက်ဆံတတ်
တာမျိုး၊ ဒေါသပေါက်ကွဲ သွားတတ်တာမျိုး....'

ရင်ထဲမှာ အံ့သြစိတ်ဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား ရပြန်တော့
သည်။ ဘုရား.....ဘုရား၊ ဒါဆိုဦး သူ့ကို ဒေါသတကြီးဆက်ဆံ
ခဲ့တာတွေဟာ ပင်ကိုစိတ် မဟုတ်ပါလား။ ရောဂါကြောင့်
ဖြစ်လာတဲ့ လက္ခဏာတွေပါလားဟု တွေးကာ ယူကျုံးမရ
ဖြစ်ချင်လာပြန်သည်။

'ဒါဆို....ဒါဆို....ဆရာ သူ ကျွန်မကို ရန်လိုနေတတ်
တာဟာ....'

'ရောဂါရှိ စရိုက်တစ်ခုပါ နန္ဒာ၊ သူ နန္ဒာ့ကို ဘယ်
လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန် တော် အ သိ ဆုံး ပါ။
ရောဂါကြောင့် ကိုယ်အမူအရာ စိတ်အမူအရာအားလုံး
ပြောင်းတာကို နန္ဒာကလဲနားမလည်တော့ သံသယ
ဝင်ခဲ့တာပဲလေ'

'ဖြစ်ရလေ ဆရာ့ရယ်....'

ဆံပင်ကိုဘုတ်သိုက်ထားပြီး အဝတ်အစားလဲ ဖြစ်က
တတ်ဆန်းနေတယ်။ စကားလဲမပြောဘဲ ခက်ခက်ထန်
ထန်နဲ့ မျက်နှာသစ်ရင်တောင်မှ အင်္ကျီရင်ဘတ် တစ်ခု
လုံးမှာ ရေတွေ့ရုံလို့ ဒီလောက် ပစ်စလက်ခတ်နေ
တာတွေတော့ သူ့ ကျွန်မကို စိတ်ကုန်နေလို့ပဲရယ်လို့
ကျွန်မ တွက်မိတာ....'

‘နန္ဒာက သူ့မျက်နှာသစ်တာကို သေသေချာချာ မကြည့်
လို့၊ မျက်နှာသစ်ရင်ခေါင်းကိုအောက်ငုံ့ပြီး သစ်လို့မရ
ဘူးလေ၊ ခေါင်းက တစ်ခုခုနဲ့ဖိထားသလို ကိုက်လာ
တော့ မျက်နှာကိုမေ့ပြီး မျက်နှာသစ်ရတာပေါ့၊
အဲဒီတော့ အင်္ကျီတွေ့ရေစိုတာ ဘာဆန်းလဲ’

‘အဲဒါ ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး၊ သူကလဲ မပြောဘူးလေ’

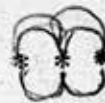
‘သူကတော့ ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောချင်စိတ်
ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ဒါဆို....ဒါဆို သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်မထင်ခဲ့တာတွေ
မှားကုန်ပြီပေါ့ နော်....’

ပြောလျက် စကားက တိမ်ဝင်သွားတော့သည်။

‘ကျွန်တော့်မှာတာဝန်ရှိတယ်လို့ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်
ထင်တာပါ။ ကျွန်တော်ရှင်းမပြရင် နန္ဒာရင်ထဲက
နာကြည်းမှုတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်သွားမှာ
မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီနာကြည်းမှုနဲ့ သေတဲ့ အထိ ပူ
လောင်သွားမှာကို ကျွန်တော်တွေးမိတယ်၊ နာကြည်း

မှုနဲ့ လွမ်းဆွေးမှုကို အစားထိုးပြီး နန္ဒာရင်ထဲကို
ပေးဖို့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိနေသလိုပါပဲ’
‘ဆရာရယ်....’

‘ဆေးခန်းကို ရောက်လာတဲ့နေ့က ကျွန်တော် သူ့ကို
ပြောတယ်။ မင်း ခေါင်းကိုက်တာကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ
လုပ်မနေနဲ့၊ စပါယ်ရှယ်လစ်နဲ့ပြုကြည့်၊ အဲဒီတော့
အဖြေထွက်လိမ့်မယ်၊ ဖြစ်နိုင်တာက ဦးနှောက်ထဲမှာ
ရေအိတ်တည်တာ၊ သွေးကျိတ်တည်တာ၊ ဦးနှောက်
အကာမှာ အကျိတ်တည်တာ၊ ဦးနှောက်အသားမှာ
အကျိတ်တည်တာ၊ ဦးနှောက်သား နဲ့ ဆက် နေတဲ့
အကြောတွေမှာ အကျိတ်တည်တာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊
အဲဒါတွေ ဖြစ် နေ ရင် သေသွားနိုင်တယ် မပေါ့နဲ့၊
ဦးနှောက်ထဲမှာ ငါပြောသလို အကျိတ်တစ်ခုခုရှိလို့
ဦးနှောက်သားကို လာဖိရင်လဲ ခေါင်းကိုက်တတ်တယ်
လို့ သေသေချာချာ ရှင်းပြခဲ့သေးတယ် နန္ဒာ’

နန္ဒာက စူးစိုက်နားထောင်နေလိုက်၏။

‘ပြီးတော့ မင်းက နိုင်ငံခြားကိုသွားတော့မယ့်ကောင်ပဲ၊ ဒီမှာ စမ်းသပ်ကြည့်လို့ ရောဂါဟုတ်တယ်ဆိုရင်လဲ မင်း ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ နိုင်ငံခြားမှာဆို ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့၊ ခွဲစိတ်ကုလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာ၊ အဲဒီရောဂါသာ သေချာရင် မင်းနိုင်ငံခြားသာ မြန်မြန်သွားလို့ သူ့ကို တိုက်တွန်းသေးတယ်၊ သူက ရယ်နေပြီးမှ မစမ်းတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်လဲ ငါကနိုင်ငံ ခြားသွားမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ သူ ပြော တော့ ဒီကောင် နောက်နေတာလို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တာ’

စကားတိုသည် နှလုံးသားကို အရှိန်ဖြင့် ပြေးဆောင်လိုက် ကြပြီလား။

သူ့ကိုလက်မထပ်မှ သူနှင့်ဝေးမှ နိုင်ငံခြားကိုထွက်ခွာခွင့်ရ နိုင်တာကို ဦးက ဘာကြောင့်များ သူ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲ၊ နိုင်ငံခြားသွားခွင့်ကို ဘာကြောင့်များ လျစ်လျူရှုခဲ့ရတာတဲ့ လဲ။

‘ကျွန်မကြောင့်ဆရာ ကျွန်မကြောင့်၊ ကျွန်မကိုလက် မထပ်ရင် သူ နိုင်ငံခြားကိုသွားဖြစ်မှာ၊ ဆေးကုသခွင့်ကို ရနိုင်မှာ၊ အခုတော့ ကျွန်မကိုချစ်လို့ သူသေသွားခဲ့ရ တာ’

ပြောရင်း အသံပျောက်သွားသည်။ စီးကျလာသော မျက်ရည်စတိုကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်နေလျက် ထိန်းချုပ် သည့်ကြားမှ ရှိုက်သံထွက်လာပြန်သည်။

‘ငါချစ်တဲ့သူကို ငါ လက်ထပ်လိုက်ရင် နိုင်ငံခြားကို သွားခွင့် မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့အသက်ကိုပဲပြီး နိုင်ငံခြား ထွက်သွားလိုက်ရင် သစ္စာမရှိတဲ့ လူယုတ်မာလို့ ငါ အထင်ခံရမယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ အသက်ပေးပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာကို ပြလိုက်တော့မယ် သူ့ငယ်ချင်း၊ ငါ ဘာမှ မသိချင်တော့ဘူး၊ စမ်းသပ်လဲ မနေတော့ဘူး၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်က ပြင်မှာမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ငါ ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ငါလက်ထပ်တော့မယ်လို့ ကျွန်တော့် အခန်းထဲက အထွက်မှာ သူပြောသေးတယ်၊ ဒီကောင် က ဒီလိုပဲ ဖွဲ့နွဲ့ပြောနေတတ်တော့ ကျွန်တော်က အတည်မထင်ဘူးလေ၊ မင်းအမေနဲ့ ညှိပါဦးကွာလို့ဆို တော့ မေမေအကြောင်း မင်းမသိပါဘူးလို့ စကား ပိတ်တယ်၊ ငါ ဒီဆေးခန်း လာတာတောင် အိမ်က မသိပါစေနဲ့ကွာလို့ ပြောသေးတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ နန္ဒာနဲ့ သူ လာပြီး သိပ်မကြာဘူး နိုင်ငံခြား ခဏ ထွက်သွားတော့ သူ နန္ဒာနဲ့ ခိုးပြေးတာတွေ ဘာတွေ မသိလိုက်ဘူး၊ မေ့မေ့လျော့လျော့ပဲ နေခဲ့တာ၊ ဟိုကောင် လိုက်ခေါ်တော့မှ အားလုံး သိတော့ လွန်ကုန်ပြီလေ’

‘ကျွန်မ....ကျွန်မ....ဦးအပေါ်မှာ အထင်လွှဲခဲ့တာတွေ မှားကုန်ပြီ ဆရာ၊ ကျွန်မတယ်သူ့ကိုတောင်းပန်ရတော့ မှာလဲ’

လေသံဖြင့်ပြောရင်း ဟိုအဝေးကို ငေးရီနေလိုက်မိပြန်၏။

‘ဦးနှောက်မှာ အသားပိုထွက်တာ၊ အကျိတ်တည်တာ ပေါ့ပျော့၊ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရောဂါ ပါ’

‘ဘရိန်းကျူးမာပေါ့နော်....ဆရာ’

ဒေါက်တာသန်းဝေက ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း တောင်းဆိုအိတ် ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

‘ကျွန်တော် နန္ဒာ့ကို တခုလို ရှင်းပြခွင့်ကြိုလို့ တာဝန် တစ်ခု ပေါ့သွားသလိုပါပဲ၊ ကျော်စွာလဲ ရှင်းပြချင် မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ရောဂါခံစားနေရတဲ့ သူက ရှည် ရှည်ဝေးဝေးတွေလဲ ပြောမနေချင်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့လဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ အမြဲဖြစ်တတ်နေတော့ နန္ဒာ့ သူ့ကို အထင်လွဲရှာမှာပေါ့၊ သူ အဲဒါကို သိတယ်၊ ရှင်းပြ ချင်ပုံရတယ်၊ ဘာမှ မမြင်ရတော့တဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အဲဒါတွေ တောင်းဆိုနေသလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော် နန္ဒာ့ကို ရှင်းပြပေးမယ်လို့ သူမသေခင်မှာ ကတိပေးလိုက်တော့ သူ ကျေးကျေနပ်နပ် ပြုံးပြသွား ရှာတယ်၊ ဒီစာလေးက သူ အိပ်ရာထဲမလဲခင် ရေးထား တာဖြစ်မယ်၊ နန္ဒာ့ထွက်သွားပြီး ရေးထားတာနေမှာ ပေါ့၊ ရော့ နန္ဒာ့’

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ထုတ်ပြီး ပေး လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် သွားမယ် နန္ဒာ့’

ဟု နှုတ်ဆက်တာကို နန္ဒာ့ သတိမမူလိုက်မိ၊ လက်ထဲက စာရွက်ခေါက်ကလေးကို လှိုင်ရင်း တွေ့သွေ့ရပ်ကာ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ စီးကျနေပြန်ပါရော့လား။

သတိဝင်လာတော့ မျက်ရည်ကို သုတ်ကာ အခန်းဆီသို့ အပြေးတစ်ဝက် လာခဲ့မိတော့၏။

* * *

နန္ဒာ့ကို လက်ထပ်ခွင့်နဲ့ အသက်ရှင်နေနိုင်ခွင့်ကို လဲလှယ်ပြီး ချစ်ခင်ရတယ်ဆိုတာ နန္ဒာ့ယုံပါ။

စာမျက်နှာအလယ်မှ စာကြောင်းတိုတိုလေးကို ဖတ်လျက် လက်ထဲမှ စာရွက် လွှတ်ကျသည်။

ခေါင်းအုံးမှာ မျက်နှာအုပ်၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမိပြန် တော့၏။ အတိုဆုံးစာသားတို့က နှလုံးသားကို တစ်စစီ ဗာစ် မြှာစီ ဆွဲခြေပစ်လိုက်လေပြီလား။

အသက်ရှုလျက် သေစေရော့ဟု ကျိန်စာတိုက်ကာ လောင် မြိုက်ခြင်းကို ပေးခဲ့လေပြီလား။

သူ ဆုံးစဉ်က မကျခဲ့ရသော မျက်မှည်တို့အတွက် အသက် ထက်ဆုံး ငိုစေရန် သူ ဖန်တီးလိုက်ပြီလား။

၃၂၄ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဝန် နှလုံးသားက ဦးနှင့်အတူ ဖါသွားခဲ့ရပါပြီ ဦးရယ်...၊
သံသယတွေ့မာနတွေ့အတွက် နန္ဒာဘယ်သူကို တောင်းပန်
ဝန်ချ ဖြေသိမ့်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။
ရှင်နေလျက်နဲ့ ငရဲကျသလိုပါ ဦး။

* * *

hello
တွေ့သာရက်၊ တွေ့လာခက်စဉ်
တစ်သက်မပြေ၊ တစ်စက်ကြွေသည့်
မျက်ရည်နှင်းစက်၊ ပန်းပေါ်သက်မှ
ကျန်မငိုမိ၊ ကိုယ်တိုင်သိပြီ....။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

(၁၃ နာရီ၊ ၁၇ မိနစ်)
(၁၂-၀၁-၁၉၉၀)